

VỤ BÍ ẨN CON ĐẠI BÀNG HAI ĐẦU

Alfred Hitchcock

Dịch giả: Đài Lan

Đánh máy: chuo_t_meo_heo

Nguồn: NHÀ XUẤT BẢN TRẺ - VNthuquan.net - Thư viện Online

Làm Ebook: motsachgia

16 / 09 / 2012

MỤC LỤC

[VÀI LỜI CỦA ALFRED HITCHCOCK](#)

[Chương 1 : VỤ BIẾN MẤT KỲ LẠ](#)

[Chương 2: TRONG NGÔI NHÀ TRỐNG](#)

[Chương 3: KHÁCH CỦA ÔNG THỢ GỖM](#)

[Chương 4: NĂM NGƯỜI LẠ](#)

[Chương 5: DẤU CHÂN LỬA](#)

[Chương 6: BA THÁM TỬ TRẺ CÓ KHÁCH HÀNG](#)

[Chương 7: TẤN BỊ KỊCH TRONG HOÀNG GIA](#)

[Chương 8: ĐIỀU TRA](#)

[Chương 9: NGÔI NHÀ TRÊN ĐỒI](#)

[Chương 10: KHÓ XỬ](#)

[Chương 11: CON MA TRỞ LẠI](#)

[Chương 12: TỬ MẬT](#)

[Chương 13: CON ĐẠI BÀNG BÍ ẨN](#)

[Chương 14: KỂ TÌNH NGHĨ THỨ BA](#)

[Chương 15: THÔNG TIN CỦA BOB](#)

[Chương 16: CÂU CHUYỆN KHÔNG HAY](#)

[Chương 17: VỤ ẦU ĐÁ LỚN](#)

[Chương 18: VƯƠNG MIỀN KARATHIE](#)

[Chương 19: NHỮNG ĐIỀU LÀM RỖ THÊM](#)

VÀI LỜI CỦA ALFRED HITCHCOCK

Các bạn độc giả thân mến! Thật là buồn cười phải giới thiệu với các bạn những nhân vật mà các bạn đã gặp rồi, nên bạn nào đã quá quen biết Ba Thám Tử Trẻ có thể khỏi đọc lời mở đầu này. Mời các bạn nhảy trực tiếp vào chương Một!

Ngược lại, nếu bạn chưa nghe nói đến Peter Crentch, Bob Andy và “sếp” Hannibal Jones, thì bạn nên tìm hiểu thêm một chút về bộ ba tài giỏi này trước khi bắt đầu.

Hannibal Jones là linh hồn của cả nhóm. Hannibal là một cậu bé có vóc dáng tròn trịa và bộ óc siêu mạnh. Trí thông minh và khả năng tưởng tượng nhanh nhẹn không đi kèm với tính khiêm tốn, nhưng tính tình Hannibal vẫn rất dễ thương. Tuy nhiên, như Hannibal tự xưng, không được mọi người ưa thích. Một số người cho rằng cậu là kẻ quấy phá.

Trợ lý của Hannibal là Peter Crentch, “thám tử phỏ”, một cậu bé nhiều cơ bắp với tính thận trọng bẩm sinh hay tránh nguy hiểm... đúng mỗi nguy hiểm thu hút Hannibal.

Thành viên thứ ba trong nhóm là Bob Andy. Bob có tính tình trầm tĩnh và siêng năng. Cậu làm việc bán thời gian ở thư viện, nhờ vậy có khả năng cung cấp vô số thông tin cho Hannibal và Peter trong khi điều tra. Nên Bob thường được gọi là “Lưu trữ nghiên cứu”.

Ba bạn sống tại Rocky, một thành phố nhỏ bên bờ Thái Bình Dương, cách Hollywood không xa. Peter và Bob ở cùng cha mẹ, còn Hannibal mồ côi khi còn nhỏ sống với chú thím và giúp chú thím coi cửa hàng buôn bán đồ linh tinh nổi tiếng khắp vùng.

Khi bị một vụ đặc biệt hấp dẫn thu hút, có khi Hannibal bỏ bê công việc... như vụ ngôi nhà có con ma để lại dấu

chân bốt lửa, mà các bạn sẽ được đọc sau đây.

Ma... hay một cái gì đó dễ sợ hơn?

Dù gì đi nữa, Hannibal kiên quyết tìm ra đầu đuôi câu chuyện.

Còn nếu các bạn cũng muốn biết, thì chỉ còn cách đọc quyển sách này thôi!

Alfred Hitchcock

Chương 1 : VỤ BIẾN MẤT KỲ LẠ

Hannibal Jones đang bận cào phẳng cát trên lối ngoài sân Thiên Đường Đồ Cổ, kho bãi đồ linh tinh của chú Titus. Đột nhiên có tiếng xe vang đến từ con đường lớn khiến Hannibal ngẩng đầu lên.

- Xe ông Thợ gốm! Hannibal thông báo. Không thể nào nhầm lẫn được! Xe đang đến đây.

Thím Mathilda, đang tưới hoa dọc theo hàng rào trắng gần cổng vào, ngưng tay ngay.

- Ông ấy đến đây làm gì nhỉ? Thím thắc mắc hỏi.

Hannibal mỉm cười. Người mà dân Rocky chỉ gọi bằng ông “Thợ gốm” là một nguồn lo lắng triền miên đối với thím Mathilda. Sáng thứ bảy, Thợ gốm đi mua thức ăn tại một siêu thị, bằng một xe tải nhẹ cũ kỹ đến nỗi thím luông lo sợ nó sẽ sụp đổ giữa đường.

Nhưng sáng thứ bảy này, như mọi thứ bảy khác, chiếc xe vẫn đứng vững và chạy được. Hơn nữa, xe còn leo nổi đoạn dốc nhẹ dẫn lên Thiên Đường Đồ Cổ và leng keng lọc cọc chạy vào sân.

- Chào Hannibal! Ông thợ gốm kêu. Chào bà Jones! Sáng nay trông chị khỏe mạnh và vui tươi quá!

Ông nhảy xuống đất, cẩn thận không làm bẩn chiếc áo dài trắng của mình. Mặc dù Thợ gốm là một nhân vật quen thuộc đối với mọi người trong vùng, nhưng thím Mathilda vẫn không thể nào quen nổi với vẻ bề ngoài và cách ăn nói cư xử của ông.

Đúng là thím hết sức khâm phục những món đồ gốm do bàn tay nghệ nhân khéo léo này làm ra, và được du khách đến từ rất xa để mua! Nhưng thím luôn bị sốc khi nhìn thấy quần áo ông. Theo ý thím, mọi người phải nam đến tuổi biết đi phải mặc quần bình thường.

Những bộ áo dài rộng thùng thình của Thợ gốm, cũng như mái tóc dài và bộ râu trắng bạc dài đến ngực luôn làm thím Mathilda cảm thấy phiền. Cả chiếc mề đai bằng sứ ở cổ ông cũng làm thím không thích! Mặt dây đeo này là một con đại bàng màu đỏ chói có hai đầu. Thím Mathilda cho rằng đại bàng thật sự chỉ có một đầu mà thôi. Rõ ràng cái gì nơi Thợ gốm cũng kỳ quặc!

Thím Mathilda nhìn đôi chân đi đất của khách bằng ánh nhìn trách móc:

- Thế nào cũng có ngày ông đập phải đinh cho xem, - thím nói.

Thợ gốm cười:

- Tôi chưa bao giờ đập đinh cả, - ông cam đoan với thím. Hôm nay tôi đến gặp chị để...

Ông ngưng nói đột ngột, thò cổ nhìn vào bên trong nhà chòi dùng làm văn phòng của ông bà Jones.

- Ủa! Ông kêu. Cái gì vậy?

Thím Mathilda đến gần tháo một tấm carton treo trên tường. Trên tấm carton này có dán hình màu cắt từ tạp chí ra.

- Lần đầu tiên anh thấy à? Thím vừa hỏi vừa cho Thợ gốm xem cho rõ hơn. Máy hình này đăng được mấy tháng rồi.

Một tấm là hình chú Titus đang đứng tựa vào hàng rào kho bãi đồ linh tinh. Một nghệ sĩ ở Rocky đã trang trí hàng rào ván gỗ này, sơn trên đó hình chiếc thuyền buồm đang chống chọi với bão táp. Nghệ sĩ còn vẽ thêm một con cá thò đầu ra khỏi song biển và đang chăm chú nhìn chiếc thuyền.

Dưới hình chú Titus, có dán một tấm hình khác, là hình ông Dingler, thợ làm nữ trang bằng bạc. Một tấm thứ ba cho thấy Hans Jorgenson đứng trước bức tranh sơn dầu. Tấm thứ tư là hình chính Thợ gốm. Người chụp đã chụp được Thợ gốm gần và rõ, đang bước ra từ siêu thị, râu bay theo gió. Mặt dây chuyền đeo ở cổ hình đại bàng hai đầu hiện rõ dưới bộ râu trên nền áo trắng.

Có lời chú thích đi kèm với tấm hình. Tác giả nói mỉa rằng người dân Rocky không hề phật ý với một số kiểu cách ăn mặc lố lăng của một số nghệ sĩ thành phố mình.

- Tôi thấy ngạc nhiên là anh không biết về bài phóng sự này, thím Mathilda nói tiếp. Bài đăng trong tạp chí Westways. Nói về cuộc sống của các nghệ sĩ địa phương ta.

Một nếp nhăn lo âu xuất hiện trên trán Thợ gốm.

- Không... tôi không hề hay biết! Tôi có nhớ là có một anh chàng trẻ đeo máy ảnh đi theo tôi. Nhưng tôi không chú ý nhiều đến anh. Vùng này có nhiều du khách quá mà. Họ cứ chụp đủ thứ hết. Phải chi...

- Phải chi sao? Thím Mathilda hỏi.

- Ô! Không có gì! Thợ gốm thở dài. Dù sao bây giờ cũng trễ quá rồi.

Ông quay sang Hannibal, đặt tay lên vai cậu:

- Hannibal à, - ông nói, tôi muốn xem qua sổ bàn ghế hiện có bán ở đây. Tôi đang chờ khách và... tôi sợ khách sẽ chê nhà tôi thô sơ quá.

- Khách hả! Thím Mathilda ngạc nhiên thốt lên.

Mặc dù Thợ gốm giao thiệp nhiều, nhưng không ai biết rằng ông có bạn bè gì. Ông sống rất cô độc. Hannibal đoán rằng thím Mathilda đang tò mò cố nén lại những câu hỏi dồn dập trên miệng. Thím nói lớn:

- Hannibal à, chú Titus còn phải một tiếng nữa mới về từ Los Angeles! Cháu mời ông Thợ gốm đi xem cửa hàng có gì đi!

- Mời chú đi... Hannibal nói.

Cửa hàng kinh doanh đồ linh tinh của ông bà Jones được tổ chức rất tốt. Với sự quản lý của thím Mathilda, thì chỉ có thể thế thôi. Hannibal dẫn khách đến một nhà kho bảo vệ đủ thứ đồ gỗ khối không khí ẩm ướt bay từ đại dương đến.

Bàn viết, bàn, ghế, giường chất đống lộn xộn. Một số hư hỏng và bị cũ nhiều, nhưng nhiều cái đã sửa chữa: do

công Hannibal, chú Titus và nhân viên người Đức của ông bà Jones: anh Hans và anh Konrad.

Ông Thợ gốm xem xét khung giường. Ông giải thích là ông đã có hai nệm mới mua rồi. Hannibal không nén nổi sự tò mò nữa.

- Khách của chú ở có lâu không ạ? Hannibal hỏi.

- Tôi không biết nữa. Xem nào, cậu thấy giường đồng này thế nào? Tôi rất thích.

- Kiểu hơi lỗi thời!

- Giống tôi! Nhưng nhìn kỹ này, giường rất chắc! Giá bao nhiêu vậy?

- Chú Titus mua tuần rồi và chưa ấn định giá, Hannibal giải thích.

- Không sao! Cứ để dành riêng một bên cho tôi nhé! Khi ông về, tôi sẽ nói chuyện sau. Bây giờ, tôi cần một khung giường khác nữa... cho một cậu bé cỡ tuổi cậu. Nếu phải tự chọn mua cho mình một cái giường mới, cậu sẽ chọn cái nào?

Hannibal không do dự chỉ một cái giường kiểu mới sơn màu trắng, có kệ ở đầu.

- Nếu khách của chú thích nằm đọc sách, thì giường này rất hay, Hannibal khẳng định.

- Hay quá! Thợ gốm vui mừng reo lên.

- Chú cần loại đồ gỗ gì nữa ạ! Hannibal hỏi.

Thợ gốm suy nghĩ:

- Có lẽ phải có thêm hai cái ghế! Ông nói. Hiện nhà tôi chỉ có một cái. Tính tôi không thích có những thứ vô dụng. Mà do tôi sống một mình...

Hannibal lấy hai cái ghế ra từ một đồng ghế to tướng, đặt trước mặt khách.

- Cái bàn nữa nhé? Hannibal đề nghị.

- Không, cảm ơn. Tôi có bàn rồi. Nhưng tôi nghĩ khách sẽ thích máy truyền hình.

- Nếu vậy, chú phải mua một cái mới! Tụi cháu không có mặt hàng này.

- Được rồi. Tôi sẽ đi hỏi...

Ông Thợ gổm ngừng nói. Tiếng còi xe mới vang lên ngoài sân.

Hannibal chạy nhanh ra khỏi nhà kho chứa bàn ghế, Thợ gổm đi theo. Có một chiếc Cadillac mới toanh màu đen đậu bên cạnh chiếc xe cà tàng của Thợ gổm. Người lái bọc bội bấm còi thêm một lần nữa, rồi bước xuống xe nhìn xung quanh và bước thẳng đến cửa văn phòng.

Hannibal lao đến:

- Cháu có thể giúp gì được chú ạ?

Người lái chiếc Cadillac chờ Hannibal và Thợ gổm đến gần hơn. Thám tử trưởng thấy người mới đến có khuôn mặt lạnh lùng, giống một người thường che giấu ý nghĩ của mình. Đó là một người cao gầy, nhưng chưa già lắm, mặc dù có vài sợi tóc bạc trên mái tóc xoăn nâu.

- Chú cần gì ạ? Hannibal hỏi.

- Tôi tìm Ngôi nhà trên đồi, - người lạ giải thích. Có lẽ tôi quẹo hơi sớm quá.

Ông nói tiếng Anh theo kiểu người Âu có học.

- Ngôi nhà trên đồi nằm cách đây khoảng một cây rưỡi, Hannibal giải thích. Chú cứ trở ra quốc lộ, rồi rẽ phải. Đi thẳng đến khi nhìn thấy nhà ông Thợ gổm. Đường dẫn lên Ngôi nhà trên đồi nằm ngay sau đó. Chú không thể lầm được. Chú sẽ thấy hàng rào gỗ có ống khóa.

- Người đàn ông cảm ơn nhanh, rồi trở lên xe. Chỉ khi đó Hannibal mới thấy phía sau xe Cadillac có người khác ngồi. Đó là một người đàn ông to mập, ngồi yên lặng. Ông đột nhiên cúi ra phía trước, nói khẽ với người lái vài lời bằng một thứ tiếng mà Hannibal không hiểu.

Nhân vật kỳ lạ này như không có tuổi. Có thể do ông bị trọc đầu... Và da ông rám nắng nhiều đến nỗi trông như da thuộc.

Người đàn ông không tuổi liếc nhanh Hannibal. Rồi cặp mắt đen của ông chuyển sang Thợ gổm đang đứng cạnh Hannibal. Thợ gổm khẽ huýt sáo. Hannibal nhìn ông. Thợ gổm đứng, đầu nghiêng sang một bên, như đang lắng

nghe. Bàn tay phải ông bám chặt vào mặt dây chuyền ở cổ.

Người đàn ông không tuổi ngửa ra phía sau. Xe chạy lui chậm, ra khỏi sân. Thím Mathilda bước ra từ nhà ông bà Jones phía bên kia đường vừa kịp để nhìn thấy chiếc Cadillac đen chạy vào con đường lớn.

Thợ gốm chạm tay Hannibal.

- Cậu ơi, cho tôi xin ly nước được không? Tự nhiên tôi cảm thấy choáng.

Nói xong, ông Thợ gốm ngồi sụp xuống một đồng giẻ cũ. Thật vậy, trông ông không được khỏe.

- Cháu mang nước ra ngay, - Hannibal nói.

Hannibal chạy qua đường.

- Mấy người kia là ai vậy? Thím Mathilda hỏi khi rót nước vào ly.

- Họ tìm Ngôi nhà trên đồi, - Hannibal giải thích rồi cho cục đá vào ly.

- Lạ quá! Thím Mathilda lắc đầu nói. Lâu rồi đâu có ai ở trong nhà đó!

- Cháu biết, Hannibal nói khẽ.

Hannibal vội vàng trở ra, tay cầm ly nước. Nhưng khi Hannibal ra đến sân Thiên Đường Đồ Cổ, thì Thợ gốm đã biến mất.

Chương 2: TRONG NGÔI NHÀ TRỐNG

Xe của ông Thợ gổm vẫn còn trên đường đi, khi chú Titus và Hans trở về từ Los Angeles, cùng với một xe chở đầy những ghế bị rỉ sét. Ông Jones phải cực nhọc để lái vòng qua chiếc xe cà tang. Ông bực bội nhảy xuống la:

- Chiếc xe bỏ đi này tại sao nằm ở đây?

- Ông Thợ gổm bỏ lại đó rồi biến mất, - Hannibal thản nhiên giải thích.

- Biến đi đâu?

- Biến mất, vậy thôi.

- Kìa Hannibal, người ta đâu có bao giờ tự nhiên biến mất đi như thế!

- Ông Thợ gổm đang lựa mua đồ gỗ chỗ ta, cho khách sắp đến nhà ông, thì đột nhiên ông cảm thấy khó chịu. Cháu chạy về nhà lấy cho ông ly nước. Khi cháu trở lại thì ông đã bốc hơi mất.

Chú Titus kéo ria:

- Khách hả? Thợ gổm mà có khác hả? Rồi biến mất! Biến đi đâu?

- Một người đi chân không để lại dấu vết dễ theo lăm, Hannibal nói. Thợ gổm đã băng qua sân để bước vào con đường mòn. Do thím Mathilda đang tưới hoa nên ông bị ướt chân. Đến khúc quẹo, ông đi về hướng Coldwell Hill. Con đường mòn dốc đi lên sườn đồi giữ lại dấu chân ông in rất rõ trên bụi đường. Rất tiếc sau là sau đó Thợ gổm đã rẽ về hướng bắc, chỗ đó là nền đá. Cháu đã bị mất dấu vết.

- Trong chuyện này, điều rõ ràng nhất, - chú Titus cầu nhàu trùng mắt nhìn chiếc xe, là phải kéo cái này ra khỏi đường đi. Không thể nào làm việc đằng hoàng với cái xe nằm chình ình ngay giữa sân. Và hãy cầu trời sao cho Thợ gổm sớm trở lại lấy cái xe đi!

Kéo chiếc xe tải nhẹ cũ kỹ đi không phải là chuyện dễ. Đường như chỉ có mình chủ nó mới biết làm nó chạy. Thím Mathilda chứng kiến cảnh này liền phát biểu ý kiến:

- Xe này đầy thức ăn mà Thợ gốm mua để ăn trong tuần. Nếu để nó ngoài nắng, thì sẽ hỏng hết. Phải mang về tủ lạnh nhà mình thôi... Không hiểu ông kia biến đi đâu mất tiêu rồi?... Hannibal ơi! Cháu có biết bao giờ thì khách ông Thợ gốm đến không?

- Ông ấy không nói.

- Vậy thì cháu phải lấy xe đạp, chạy lên nhà Thợ gốm thử xem sao. Biết đâu, khách ông ấy đã đến rồi. Không hiểu họ sẽ nghĩ sao khi thấy nhà trống không. Nếu thấy khách ở đó, thì cháu cứ mời về đây...

Hannibal mỉm cười, rồi nhảy lên xe đạp. Cậu rất thích nhiệm vụ mới được giao. Hơn nữa, Hannibal đang định xin phép thím Mathilda để ghé qua đó...

- Đừng có lè mề trên đường đi nhé! Thím Mathilda căn dặn. Ở đây còn công việc phải làm nữa.

Thím Mathilda luôn cho công việc lên trên mọi thứ. Và thím rất biết cách giao việc cho thanh niên tuổi Hannibal. Hannibal dám chắc thím sẽ nhanh chóng trưng dụng cậu khách trẻ của Thợ gốm nếu bắt được.

Hannibal đạp cật lực đến nhà của Thợ gốm. Ngôi nhà này màu trắng nổi bật trên nền xanh cây cối, từ xa đã nhìn thấy rõ. Hồi xưa đây là một ngôi nhà xinh đẹp, nhưng nay đã xuống cấp nhiều, tuy vậy trông vẫn trang nhã.

Hannibal bước xuống xe trước cổng vào nhà. Có tấm bảng treo ngay hàng rào thông báo rằng xưởng đóng cửa, nhưng Thợ gốm sẽ không vắng mặt lâu. Hannibal tự hỏi hay Thợ gốm đã về nhà rồi, nhưng cố tình treo bảng để không bị quấy rầy. Khi xin ly nước, trông Thợ gốm thật sự không khỏe.

Hannibal tựa xe đạp vào hàng rào, mở cổng ra. Sân trước có lót đan để đầy bàn: trên bàn là những cái bình,

không trang trí hoa và trái cây, có một bình to tướng trang trí chim bên hông.

- Ông Thợ gốm ơi! Hannibal gọi lớn tiếng.

Không có trả lời. Không thấy gì động đậy phía sau cửa sổ ngôi nhà cũ. Nhà chòi dùng làm kho vẫn đóng im lặng. Phía bên kia đường, trên một chỗ đất nhô ra bãi biển, có chiếc xe Ford cũ đậu. Nhưng không có ai trong xe. Có lẽ chủ xe đã xuống bãi. Con đường mòn dẫn đến ngôi nhà trên đồi bắt đầu ngay sau nhà Thợ gốm. Hannibal thấy cổng đang mở, nhưng từ chỗ đang đứng, Hannibal không thể nhìn thấy ngôi nhà. Chỉ thấy tường đá và sân hiên. Hiện có người đang đứng trên sân hiên đó và cúi đầu qua lan can. Từ khoảng xa như vậy, Hannibal không thể phân biệt được đó là người lái xe Cadillac hay người đàn ông trọc đầu.

Thám tử trưởng đi nhanh giữa cái bàn, leo lên hai bậc thêm cổng. Hai bên cổng có hai cái bình cao gần bằng Hannibal. Mỗi bình được trang trí một dải đại bàng hai đầu giống như đại bàng trên mặt dây chuyền mà Thợ gốm đang đeo.

- Ông Thợ gốm ơi! Hannibal gọi. Ông có ở nhà không?

Vẫn không ai trả lời. Nhưng cửa ra vào hơi hé mở. Mà, dù không sợ bị lấy trộm những món đồ nặng nề và kèn càng chừng ngoài sân, Thợ gốm luôn khóa nhà rất kỹ. Vậy nếu mở cửa, thì nghĩa là ông già có ở nhà.

Nhưng khi Hannibal bước qua ngưỡng cửa, thì cậu đứng trước một gian phòng trống trơn..., một phòng bốn bức tường có kệ chất đầy đồ gốm đủ màu: tách, đĩa, tô, đĩa lớn treo tường, v.v... tất cả được cất cẩn thận và không dính hạt bụi.

- Ông Thợ gốm ơi! Hannibal gọi nữa.

Chỉ có tiếng tử lạnh đang chạy kêu nhẹ. Hannibal nhìn cầu thang dẫn lên nhà. Có thể ông Thợ gốm đang bệnh nặng đã lết lên giường...

Đột nhiên Hannibal nghe thấy một tiếng động khẽ. Phía bên trái là phòng làm việc của Thợ gốm. Mà dường

như tiếng động xuất phát từ đó. Hannibal gõ cửa:

- Ông Thợ gổm ơi! Ông có trong đó không?

Do không thấy ai trả lời, Hannibal xoay thử tay cầm trên cửa. Cửa mở ra. Căn phòng không có ai! Hannibal chỉ thấy một bàn làm việc, hồ sơ, sách trên kệ và tủ sách nhỏ có bàn.

Rồi Hannibal đột nhiên phát hiện một điều kinh ngạc. Tủ sách nhỏ của Thợ gổm đã bị bẻ khóa. Quanh ổ khóa thấy rõ vết trầy của việc cạy khóa. Một ngăn kéo tủ bị mở... và trống rỗng. Trên bàn viết chất đầy giấy tờ rõ ràng đã bị lục lạo vội vàng.

Có kẻ đã lục soát căn phòng này!

Hannibal đã bước vài bước vào phòng. Cậu định quay đầu lại, thì đột nhiên có hai bàn tay ập xuống vai, một cái chân móc vào chân Hannibal, làm cậu ngã ra phía trước, đập vào một kệ hồ sơ, hồ sơ rơi xuống người Hannibal.

Hannibal đang nằm úp mặt dưới đất, nghe tiếng cửa đóng lại. Chìa khóa xoay trong ổ. Tiếng chân bước đi xa dần ngoài cửa. Hannibal cực nhọc lom côm ngồi dậy. Cú ngã đột ngột đã làm cho cậu choáng váng.

Khi tỉnh lại, Hannibal chạy ra cửa sổ. Sân nhà Thợ gổm không có người. Kẻ trộm đã biến mất!

Chương 3: KHÁCH CỦA ÔNG THỢ GỖM

Hannibal hoài công thử mở cửa. Thám tử trưởng kê mắt vào ổ khóa thấy chìa khóa vẫn còn trong ổ và hy vọng trở lại. Hannibal lấy dao rọc giấy trên bàn viết của Thợ gổm và bắt đầu làm việc.

Tất nhiên là Hannibal có thể ra về bằng cách leo qua cửa sổ. Nhưng thám tử trưởng cho rằng mình là người đáng hoàng và sợ bị nghi ngờ nếu ai thấy cậu đang trèo cửa sổ...

Hannibal vẫn đang vật lộn với ổ khóa, thì có tiếng chân bước ngoài cổng. Hannibal ngưng tay ngay.

- Ông ngoại ơi! Có tiếng gọi.

Tiếng chuông cửa vang lên nhiều lần.

- Ông ngoại ơi! Tụi con đến đây mà!

Lại có tiếng kêu cửa. Hannibal bỏ rơi ổ khóa, chạy ra cửa sổ, mở cửa sổ cúi ra ngoài. Một cậu bé tóc vàng đang đứng trước cửa, dộng cửa thật mạnh bằng hai nắm đấm. Phía sau lưng cậu, một phụ nữ trẻ cũng tóc vàng đang đứng chờ, tay xách một túi da căng phồng.

- Ơi! Xin chào! Hannibal la lên.

Hai người mới đến chững hững nhìn Hannibal.

Lúc đầu không chịu trèo cửa sổ, nhưng bây giờ Hannibal không ngần ngại nữa và nhảy phốc ra sân. Không còn gì phải sợ nữa.

- Có kẻ nhốt tôi trong nhà, Hannibal giải thích ngắn gọn.

Hannibal lại bước qua cửa lần nữa, đến xoay chìa khóa còn lại trong ổ khóa rồi mở cửa ra. Sau khi lưỡng lự trong giây lát, người phụ nữ và cậu bé đi vào theo Hannibal.

- Có kẻ trộm vừa mới ghé qua đây, rồi nhốt tôi vào đây, Hannibal giải thích thêm. Có lẽ, cô và bạn là khách mà ông Thợ gổm đang trông đợi?

- Tôi là... cậu bé bắt đầu nói. Nhưng bạn là ai? Còn ông ngoại tôi đâu?

- Ông ngoại à? Hannibal hỏi lại.

- Ông Alexandre Potier! Cậu bé sáng giọng nói rõ. Nhà này là nhà ông mà, đúng không? Người ta đã chỉ nhà này.

Vì không có ghế, Hannibal đã ngồi sụp xuống bậc thềm cuối cùng của cầu thang, đặt cùi chỏ lên đầu gối và cầm kê vào hai tay chụm lại. Tim Hannibal đang đập mạnh.

- Ông ngoại của bạn? Hannibal lặp lại. Ý bạn muốn nói rằng ông Thọ gổm là ông ngoại của bạn à?

Hannibal ngạc nhiên như thể vừa mới được biết ông Thọ gổm đang chứa chấp một con khủng long trong tầng hầm nhà ông.

Nữ khách tóc vàng tháo mắt kính mát ra để nhìn Hannibal cho rõ hơn. Hannibal nhận thấy nét mặt bà dễ gây cảm tình. Hannibal thú nhận lớn tiếng:

- Cháu không biết hiện giờ ông Thọ gổm đang ở đâu. Sáng nay thì có gặp ông, nhưng bây giờ ông lại không có ở đây!

- Tôi thấy lạ là cậu trèo qua cửa sổ, người phụ nữ đột nhiên nói. Tom! Con đi gọi cảnh sát đi!

Cậu bé mà bà gọi là Tom nhìn quanh mình, tìm máy điện thoại.

- Có buồng điện thoại công cộng ven đường, cách đây có hai bước, Hannibal lịch sự trả lời.

- Vậy ba tôi không có điện thoại à? Người phụ nữ chứng hừng kêu.

- Nếu ba của cô là ông Thọ gổm, thì thưa cô, không, ông không có điện thoại! Hannibal khẳng định.

- Tom ơi! Người phụ nữ lính quính lục trong bóp.

- Mẹ đi gọi điện thoại đi, Tom nói. Con sẽ ở lại đây canh chừng kẻ bị tình nghi.

- Yên tâm đi! Mình không hề có ý định chạy trốn! Hannibal tuyên bố.

Người phụ nữ vội vàng bước ra. Hannibal thở dài:

- Vậy ông Thọ gổm là ông ngoại cậu hả?

Cậu bé trừng mắt nhìn Hannibal:

- Có gì lạ đâu, cậu bé cầu nhau. Ai mà chẳng có ông ngoại.

- Đúng, Hannibal thừa nhận. Nhưng không phải ai cũng có cháu và ông Thọ gổm thì... ờ ờ... thì, có thể nói là ông không giống mọi người.

- Mình biết. Ông ngoại là nghệ sĩ. Ông cũng hay gửi tác phẩm của ông cho mẹ con mình, Tom nói thêm và nhìn đồ gổm xung quanh.

Hannibal im lặng tiếp thu thông tin. Không hiểu ông Thọ gổm đến Rocky ở từ bao lâu rồi? Ít nhất cũng từ hai chục năm nay, theo lời thím Mathilda. Ông đã ở trong vùng trước khi chú Titus mở cửa hàng bán đồ linh tinh. Người phụ nữ tóc vàng có thể là con gái ông. Nhưng nếu vậy, thì suốt thời gian trước đây cô ấy ở đâu? Và tại sao ông Thọ gổm không bao giờ nói về cô con gái cho ai cả?

Mẹ của Tom trở về:

- Xe cảnh sát sẽ đến ngay! Người phụ nữ thông báo.

- Tốt lắm! Hannibal Jones tán thành.

- Cậu sẽ phải giải thích mọi việc, người phụ nữ nói thêm.

- Cháu sẵn sàng, thưa cô... cô?

- Tên tôi là Dobson!

Hannibal đứng dậy:

- Tên cháu là Hannibal Jones, thám tử trưởng tuyên bố. Cháu đến đây tìm ông Thọ gổm, thì bị một kẻ nào đó xô té xuống đất rồi khóa cửa nhốt lại.

Theo nét mặt bà, rõ ràng bà Dobson không hề tin câu chuyện của Hannibal. Tiếng còi hụ xe cảnh sát vang lên bên ngoài. Hannibal cười.

- Cảnh sát Rocky ít khi có dịp đi lại lắm! Hannibal nói. Họ sẽ cảm ơn cô đã tạo cơ hội cho họ hụ còi!

Một lát sau, hai viên cảnh sát bước vào. Hannibal đã ngồi xuống bậc thềm trở lại. Bà Dobson trẻ - tên là Eloise - cho biết tên và liền thoả trình bày rằng bà đi từ Bellevue, bang Illinois thẳng đến đây để thăm cha là ông

Alexander Potier. Ông không có ở nhà, nhưng ngược lại, bà tuyên bố, bà đã bắt quả tang tên “tội phạm vị thành niên” này đang trèo qua cửa sổ. Bà vừa nói vừa chỉ tay tố cáo Hannibal. Rồi bà đề nghị phải khám người Hannibal.

Viên cảnh sát Haines sống ở Rocky từ đó đến giờ. Còn trung úy McDermott thì làm việc cho cảnh sát Rocky được đúng mười lăm năm rồi. Cả hai đều biết rõ Hannibal Jones và ông Thợ gốm. Nên sau khi ghi chép nhanh vào sổ, trung úy quay sang Eloise Dobson hỏi:

- Chị có giấy gì chứng minh chị đúng là con gái của ông Thợ gốm không?

Mặt bà Dobson chuyển đủ mọi sắc cầu vồng.

- Sa... ao? Bà cà lăm.

- Chị có đúng là con gái của ông Thợ gốm không? Chị phải chứng minh được chứ.

- Chứng minh cái gì? Như tôi vừa mới nói với anh, hai mẹ con chúng tôi đến đây và bắt gặp tên trộm vị thành niên này...

Trung úy Mc Dermott thở dài.

- Có khi Hannibal Jones gây rắc rối, nhưng cậu ấy không bao giờ ăn cắp cái gì cả... Nào, Hannibal! Cậu hãy kể xem cậu làm gì ở đây.

- Cháu bắt đầu từ đầu nhé! Hannibal hỏi.

- Cứ nói đi! Ta đâu có vội gì!

Thế là Hannibal trình bày tất cả, không quên chi tiết nào. Trung úy Mc Dermott ghi chép lại.

- Phòng làm việc của ông Thợ gốm bị trộm! Hannibal kết luận. Nhìn xem! Giấy tờ lộn xộn cả.

Mc Dermott bước đến cửa phòng làm việc và nhìn thấy giấy tờ hồ sơ bày lung tung, ngăn kéo để mở.

- Ông Thợ gốm rất ngăn nắp, - Hannibal nhận xét. Chắc hẳn ông không bao giờ để phòng làm việc như thế này đâu! Mc Dermott quay sang bà Dobson:

- Chúng tôi sẽ tìm dấu vân tay của tên trộm, - trung úy thông báo. Trong khi đó, chị...

- Kìa mẹ! Tom vừa nói vừa vỗ cánh tay mẹ. Mẹ đừng lo!

Bà Dobson lục trong bóp tìm khăn tay.

- Tôi không ngờ, - bà thở dài, là sẽ bị yêu cầu phải chứng minh tôi là con gái... của cha tôi! Làm sao tôi biết là đến Rocky phải mang theo giấy khai sinh.

- Kìa chị! Trung úy phản đối rồi bỏ sổ tay trở vào túi. Chị bình tĩnh lại đi. Xét tình hình thế này, tốt hơn hết là chị và con trai không nên ở lại đây.

- Nhưng Alexander Potier đúng là cha tôi mà!

- Tôi không hề chối cãi điều này, - trung úy trả lời, nhưng dường như ông đã biến mất, ít nhất trong thời gian này. Và rõ ràng là có kẻ đột nhập bất hợp pháp vào nhà ông. Tôi tin chắc rằng thợ... ông Potier sớm muộn gì cũng sẽ trở lại, để giải thích mọi chuyện cho ta. Nhưng trong khi chờ đợi, chị và con trai sẽ an toàn hơn nếu ở trong thành phố. Tôi xin chỉ cho chị một nhà trọ rất tiện nghi và...

- Thím Mathilda của cháu sẵn sàng mời cô và bạn Tom về ở, Hannibal xen vào.

Bà Dobson như không nghe thấy Hannibal. Bà khịt mũi và dùng khăn tay chặm mắt. Tay bà run run.

- Nhà trọ đó ở đâu? Bà hỏi.

- Chị cứ đi theo con đường cái thẳng ra thành phố, sẽ gặp quán trọ ngay. Có tấm biển lớn.

Bà Dobson đứng thẳng người lại, đeo kính mát vào.

- Ông Reynolds, cảnh sát trưởng, có lẽ sẽ muốn gặp chị sau, trung úy Mc Dermott nói. Tôi sẽ báo ông cảnh sát trưởng rằng chị đang ở quán trọ.

Bà Dobson lại khóc nữa. Tom nhanh nhẹn kéo mẹ ra ngoài. Hai mẹ con vội vàng trở ra con đường cái, nơi có chiếc xe màu xanh dương mang biển số bang Illinois. Bà Dobson ngồi vào chỗ người lái.

- Ôi! Tại sao bà ấy lại nói láo về chuyện này làm gì? Trung úy thở dài nhìn theo. Thợ gốm đâu có giàu có gì. Ông không có gì mà người khác ham muốn tước đoạt của ông.

- Chắc chắn ông phải có một cái gì đó quý giá, - Hannibal nhận xét. Nếu không tại sao có kẻ lại bỏ công đột nhập vào phòng làm việc của ông...

Chương 4: NĂM NGƯỜI LẠ

Hannibal từ chối lời đề nghị đưa về bằng xe của Haines.

- Cháu đi xe đạp đến đây, Hannibal giải thích. Bây giờ cháu đã thấy khỏe rồi!

- Cậu có chắc không? Viên cảnh sát vừa hỏi vừa chỉ cục u trên đầu Hannibal.

- Ồ, chỉ u đầu một chút thôi. Không sao đâu!

- Cậu cũng nên cẩn thận nhé, trung úy Mc Dermott nói khi Hannibal lên đường đi về. Cứ thọc mũi vào chuyện người khác, có ngày cậu sẽ bị rắc rối to đấy! Cậu cứ ở nhà, đừng đi đâu hết đấy. Cảnh sát trưởng Reynold sẽ cần nói chuyện với cậu.

Bỏ lại hai người cảnh sát phải chờ hai chuyên viên lấy dấu vân tay, Hannibal đạp xe đạp ra đường lớn. Hannibal lợi dụng lúc ít xe để chạy qua gần chiếc xe Ford cũ vẫn còn đậu bên kia đường. Đúng lúc đó, có người đi ra từ con đường mòn nối liền đường cái với bãi biển. Đó là người câu cá đẹp nhất mà Hannibal từng được thấy! Ông mặc áo vét màu xanh da trời, bên trong là một áo len trắng tinh như tuyết có cổ cao. Trên túi ngực áo vét, có huy hiệu trang trí. Quần màu xanh đậm hơn một chút rất hợp với áo vét. Người câu cá đội nón kết còn mới toanh, tưởng như hôm qua nón vẫn còn nằm ngoài cửa hàng.

- Chào cậu! Người câu cá nói khi thấy Hannibal.

Hannibal nhìn thấy một gương mặt dài nhỏ, rám nắng, đeo kính đen to và một bộ ria xám với hai mép cong lên, khiến người đánh cá có vẻ như kẻ đi chinh phục.

- Chú câu được nhiều cá không ạ? Hannibal hỏi thăm, sau khi liếc nhìn cẩn thận câu mới bóng của nhân vật lạ lùng.

- Rất tiếc là không! Cá không chịu cắn câu gì cả! Người đàn ông trả lời, rồi mở cốp chiếc xe Ford cũ để cất cần

câu và đồ đặc câu cá vào. Có lẽ tôi chọn không đúng mỗi. Phải nói thật rằng câu cá là một thú vui mới đối với tôi.

Điều này thì Hannibal đã đoán được trước rồi. Những người câu cá kỳ cựu mà Hannibal biết đều ăn mặc như người đi mua ve chai... Người đàn ông chỉ chiếc xe cảnh sát đậu trước nhà Thợ gốm.

- Có tai nạn à?

- Dạ không. Có lẽ là một vụ trộm.

- Xui quá, người câu cá vừa nói vừa đóng cốp xe lại.

Rồi khi mở cửa xe, ông nói thêm.

- Đây đúng là nhà của ông Thợ gốm danh tiếng, phải không?

- Dạ đúng.

- Ông Thợ gốm là người quen của cậu à? Cậu ở gần đây à?

- Dạ, nhà cháu ở gần đây, Hannibal thừa nhận. Còn ông Thợ gốm, thì ai cũng quen ông cả.

- Phải. Nghe nói ông làm được những món đồ đẹp lắm...

Ánh mắt người câu cá, phía sau cặp kính mát chuyển sang nhìn cục u trên đầu Hannibal.

- Cậu bị u đầu to thế...

- Cháu bị té.

- Cậu có cần tôi đưa về bằng xe không?

- Dạ không, cảm ơn chú! Hannibal trả lời.

- Không à?... Ừ, cũng phải thôi, không nên leo lên xe người lạ mà, đúng không?

Nói xong, người câu cá phá lên cười, như thể đã nói được một điều hết sức khôi hài. Sau đó ông ngồi vào sau tay lái, nổ máy, vẫy tay chào Hannibal, rồi ra đi.

Hannibal nhanh chóng về đến Thiên Đường Đồ Cổ. Nhưng cậu không thềm vào cổng chính và chạy dọc theo hàng rào đến chỗ hình con cá thò đầu ra khỏi mặt nước để nhìn chiếc thuyền buồm đang chống chọi với cơn bão. Khi đến đó, Hannibal xuống xe đạp, ấn tay vào mắt con

cá. Hai tấm ván ngã về phía trên ngay. Hannibal đẩy xe đạp vào chỗ hở, chui vào sân kho bãi đồ linh tinh.

Đó là lối vào bí mật số 1. Còn ba lối vào mật khác nữa. Thím Mathilda không biết lối vào nào. Hannibal đến góc sân gần với xưởng sửa chữa vật. Có tiếng thím đang ra lệnh cho anh Hans tân trang lại mấy ghế vườn mới mua về. Bà Jones không thể nhìn thấy cháu mình được, vì có một đồng đồ linh tinh chắn mất tầm nhìn. Hannibal mỉm cười, kê xe đạp vào cái máy in cũ, kéo tấm lưới cuối xưởng ra, rồi bò vào đường hầm số 2.

Đường hầm này gồm những khúc ống gang cũ, có lót những mẩu thảm cũ. Lối đi bí mật này dẫn đến một cửa sập mở vào bên trong xe lán mà Ba Thám Tử Trẻ dùng làm bộ tham mưu. Khi đã vào trong xe lán, Hannibal nhắc ống nghe máy điện thoại đặt trên cái bàn viết nhỏ.

Cũng như mấy lối vào bí mật, máy điện thoại này không hề được thím Mathilda biết đến. Hannibal và hai người bạn là Peter Crentch và Bob Anday đã tự bỏ tiền túi để lắp đường dây điện thoại này. Cước phí cũng do ba bạn tự trả lấy. Cả ba đều kiếm được ít tiền khi làm việc cho chú Titus. Ngoài ra, có khi ba bạn cũng thu được những khoản tiền khá lớn khi giải được những vụ rối rắm nhờ tài thám tử.

Hannibal quay số của Peter. Peter gần như bắt máy trả lời ngay.

- À! Cậu đó hả Hannibal? Peter vui vẻ reo lên. Mình rất vui là cậu gọi cho mình. Cậu có muốn chiều nay bọn mình đi bơi không?

- E rằng mình không có thời gian, Peter à, Hannibal thở dài.

- Thím Mathilda lại có việc hả?

- Chú Titus vừa mới mua được một lô ghế vườn cũ bị sét. Anh Hans được giao nhiệm vụ cạo rỉ ngay khi anh ấy làm vệ sinh xong cho bộ bàn ghế... tóm lại, khi thấy mình là thím Mathilda sẽ chụp cổ ngay để giúp anh Hans.

- Vậy thì chúc cậu vui vẻ nhé! Cạo rĩ và sơn phết cho tốt nhé!

- Cảm ơn cậu! Nhưng mình gọi cậu vì chuyện khác... Cậu có thể ghé qua bộ tham mưu lúc chín giờ tối nay không?

- Được, mình sẽ đến.

- Qua ngã Cánh Cửa Đỏ, Hannibal chỉ dẫn trước khi gác máy.

Sau đó thám tử trưởng gọi cho Bob Andy. Bob đang ở thư viện, làm việc bán thời gian, nhưng mẹ Bob hứa sẽ nhắn lại cho Bob. Mẹ của Bob đã quen với kiểu ăn nói lạ lùng của ba thám tử, nên bà không hề tỏ ra ngạc nhiên khi ghi lại những từ ngữ bí ẩn này: “Ngã cánh cửa đỏ. Chín giờ”.

- Được rồi, Hannibal. Ghi lại rồi. Bác sẽ nói với Bob ngay khi Bob về.

Hannibal cảm ơn bà Andy, rồi rời khỏi xe lán, lấy xe đạp... trở vào nhà qua cổng chính.

Thím Mathilda đang đứng chờ cạnh văn phòng.

- Thím định gọi cảnh sát rồi đó, thím Mathilda nói. Sao cháu về trễ thế?

- Thợ gốm không có ở nhà, Hannibal giải thích, nhưng khách của ông đã đến rồi.

- Sao cháu không dẫn khách về đây? Thím đã nói là thím có thể tiếp họ mà!

Hannibal cất xe đạp cạnh văn phòng rồi trả lời:

- Họ tưởng lầm cháu là kẻ xấu. Họ thích ra nhà trọ hơn... ở Seabreeze Inn. Một người phụ nữ trẻ, bà Dobson, và con trai tên là Tom. Bà ấy tự xưng là con gái của Thợ gốm.

- Con gái Thợ gốm! Thím Mathilda chưng hửng thốt lên. Thật là buồn cười! Thợ gốm làm gì có con gái!

- Thím có chắc không? Hannibal hỏi.

- Ờ... dĩ nhiên. Ông ấy chưa bao giờ nói đến... ơ ơ... Hannibal! Tại sao họ lại tưởng lầm... cháu nói sao nhỉ? À... phải!... Cháu là kẻ xấu?

Hannibal cố gắng giải thích thật ngắn gọn vụ đột nhập vào phòng làm việc của Thợ gốm.

- Hai mẹ con Dobson tưởng cháu tự ý chui vào nhà với ý đồ xấu. Hannibal kể.

- Trời đất! Thím Mathilda phần nộ thốt lên. Xem đầu cháu kìa, Hannibal ơi! Theo thím vào nhà! Thím sẽ đập đá lên trán cháu.

- Thím Mathilda à, cháu xin thề là cháu không hề cảm thấy choáng nữa.

- Còn cục u trên đầu, còn đau không?... Vào nhà! Nhanh lên.

Thím Mathilda không những chăm sóc thuốc men cho cháu, mà còn chuẩn bị thêm một khúc bán mì kẹp thịt và một ly sữa... nhưng đến giờ ăn tối, thím Mathilda mới cảm thấy yên tâm khi nghĩ rằng cục u này chỉ là một trong hàng trăm cục u khác mà Hannibal từng bị trong đời, và vẫn qua khỏi. Sau khi rửa chén nhanh, thím Mathilda để cho Hannibal lau khô chén đĩa và lên phòng gội đầu.

Còn chú Titus ra ngồi xem truyền hình và chẳng bao lâu chú thiếp đi trước màn ảnh nhỏ. Mỗi khi chú ngủ, bộ ria của chú rung lên. Hannibal rón rén rời khỏi nhà đến Bộ tham mưu của Ba thám tử trẻ.

Mới tám giờ rưỡi, Bob đến lúc chín giờ kém mười. Peter đến lúc chín giờ đúng. Hannibal thông báo ngay tin mới:

- Thợ gốm đã biến mất!

- Biết rồi! Bob nói. Anh Hans có lên thành phố đi công chuyện và gặp mẹ mình. Nghe nói Thợ gốm bỏ xe lại trước Thiên Đường Đồ Cổ, rồi bốc hơi mất...

- Đúng vậy! Xe Thợ gốm đậu trong sân Thiên Đường Đồ Cổ. Không thấy Thợ gốm đâu, nhưng mình đã gặp được mấy người khách mà ông chờ.

- Cậu đã gặp được người phụ nữ đến nhà trọ Seabreeze Inn ở sau khi gặp tên trộm hả? Đến lượt Peter nói.

- Ôi, Hannibal thở dài. Rocky này nhỏ quá. Trong nháy mắt là mọi người biết mọi tin!

- Mình gặp chú Haines, - Peter giải thích. Không ngờ ông Thọ gồm mà cũng có gia đình!

- Có những chuyện còn khó tin hơn nữa kìa! Hannibal tuyên bố. Các cậu đã biết rằng có hai người lạ đến ở trong ngôi nhà trên đồi không?

- Ngôi nhà trên đồi à? Peter sửng sốt hỏi lại. Nhà đó đâu có ở được! Sắp sụp đổ rồi mà!

- Vậy mà hôm nay vẫn có người đến xem. Do tình cờ, hai người lạ đó lại ghé đây lúc sáng nay để hỏi đường. Thêm một chuyện tình cờ nữa, đúng lúc đó lại có mặt Thọ gồm. Hai người lạ mặt đã thấy Thọ gồm và ông cũng thấy họ. Ngôi nhà trên đồi nằm phía trên cao và nhìn xuống nhà của ông Thọ gồm.

- Cậu nghĩ Thọ gồm biết hai người kia hả? Bob hỏi.

- Mình không dám chắc, Hannibal thở dài. Nhưng có một người lạ có vẻ là người châu Âu. Người kia trông rất lạ, hoàn toàn trọc đầu. Hai người nói với nhau bằng một thứ tiếng mà mình không nhận ra được. Thọ gồm nhìn họ bằng ánh mắt rất lạ. Tay ông cứ bám chặt vào mặt dây chuyền đeo ở cổ. Sau khi hai người lạ đi rồi, ông Thọ gồm bị chóng mặt. Mình chạy đi lấy ly nước cho ông, trở ra là ông đã biến mất!

- Lúc đến đây, trông ông có vẻ khỏe không? Bob hỏi.

- Hoàn toàn mạnh khỏe, Hannibal cam đoan. Thậm chí ông có vẻ vui là sắp có khách. Nhưng sau khi hai người lạ đến, ông lại biến mất luôn... Bây giờ nghĩ lại, cách ông cầm mặt dây chuyền hoàn toàn không bình thường. Dường như ông muốn giấu nó đi.

- Mặt dây chuyền có hình đại bàng phải không?

- Phải. Đại bàng hai đầu... Có thể là mẫu hình do ông Thọ gồm tự nghĩ ra hay một cái gì đó khác... chẳng hạn như biểu tượng có ý nghĩa nào đó đối với hai người lạ.

- Có thể là quốc hiệu, Bob gợi ý. Quốc hiệu của một nước nào đó! Mình sẽ tham khảo mấy quyển sách chuyên môn ở thư viện, xem có nói gì về đại bàng hai đầu không.

- Tốt! Hannibal tán thành rồi hỏi thêm Peter, dường như cậu quen với ông Holtzer, đúng không?

- Ông môi giới bất động sản phải không? Có, thỉnh thoảng ông ấy nhờ mình cắt cỏ ngoài vườn. Nhưng để làm gì.

- Bởi vì, nếu có ai thuê hay mua ngôi nhà trên đồi, thì chắc hẳn ông ấy có hay biết. Ông ấy có thể mách cho cậu biết. Cậu hãy cố gắng tìm hiểu xem hai kẻ lạ kia là ai.

- Được. Mình sẽ lo chuyện này! Peter hứa.

- Tốt lắm! Hannibal lặp lại. Dường như thím Mathilda định đến Seabreeze Inn để làm quen và đề nghị giúp đỡ gia đình Dobson. Mình sẽ đi theo thím. Mình cũng sẽ cố gắng thu thập vài thông tin về một người câu cá nghiệp dư chạy chiếc xe Ford cũ.

- Thêm một kẻ mới đến thành phố nữa à? Bob hỏi.

- Mình chưa rõ lắm, Hannibal thú nhận. Có thể ông ấy chỉ ghé qua đây thôi. Rất có thể ông ấy đến từ Los Angeles và chỉ ở lại một ngày thôi. Nhưng nếu ông ấy ở lại Rocky và nếu có người thuê ngôi nhà trên đồi thì coi như có năm người lạ mới đến thành phố... Rất có thể một trong số đó đã đột nhập vào nhà Thợ gốm!

Chương 5: DẤU CHÂN LỬA

Hannibal ơi! Thím Mathilda ra lệnh. Cháu hãy mặc áo sơ mi trắng và áo vét xanh dương vào. Thím muốn cháu phải ăn mặc tử tế khi đến chào bà Dobson.

Chính thím Mathilda cũng đã sửa soạn chải chuốt. Thím không muốn trông mình giống như thím của một “tên trộm”. Hannibal thở dài, mặc đồ đẹp vào, rồi bước theo bà Jones đi đến nhà trọ. Gió biển đã xua tan sương mù ban mai. Có lẽ ngày chủ nhật này sẽ ấm và có nắng.

Cô Hopper, chủ nhà trọ Seabreeze Inn tử tế đón khách.

- Chào chị Jones. Hannibal, cháu khỏe không?

Sau khi hỏi thăm sức khỏe nhau, thím Mathilda trình bày lý do đến đây.

- Tôi được biết bà Dobson và con trai đang ở đây, phải không? Thím bắt đầu hỏi.

-Ồ, đúng! Thật tội nghiệp chị ấy! Trông chị ấy rất buồn và bị sốc khi đến đây hôm qua. Chị có biết là cảnh sát trưởng Reynolds đích thân đến đây hỏi cung chị Dobson không?

- Chắc là cũng phiền cô, thím Mathilda thông cảm nói. Nay, tôi có thể gặp bà Dobson được không?

- Chị Dobson ở ngoài vườn. Ông Farrier đang an ủi chị ấy.

- Ông Farrier à? Hannibal lập lại.

- Phải... một khách trọ khác. Rất tử tế. Ông có vẻ rất quan tâm đến chị Dobson. Phải thừa nhận rằng chị Dobson là một phụ nữ xinh đẹp...

Thím Mathilda và Hannibal đi qua trước nhiều cánh cửa trong hành lang chính, rồi ra đến vườn sau nhà. Cả hai thấy bà Dobson và con trai đang ngồi uống nước. Cùng ngồi bàn với hai mẹ con là người câu cá có râu đẹp mã mà Hannibal đã gặp hôm qua. Ông đang tả Hollywood kỳ

diệu cho mẹ của Tom nghe. Nhưng thay vì giúp vui cho bà, rõ ràng ông đang làm cho bà rất chán. Eloise Dobson tỏ ra vui mừng khi thấy khách tới bất ngờ.

- Chào! Tom nói và đứng dậy kéo hai ghế cho khách.

Thím Mathilda tự giới thiệu:

- Tôi là bà Jones, thím của Hannibal. Tôi đến để xác nhận với chị rằng cháu tôi không bao giờ đột nhập vào nhà riêng người khác với ý đồ xấu.

- Em hoàn toàn tin tưởng, bà Dobson trả lời với vẻ mặt mệt mỏi.

Rồi bà quay sang Hannibal:

- Hannibal à, tôi xin lỗi vì đã có thái độ thô lỗ với cậu. Nhưng hôm qua tôi hoàn toàn kiệt sức, lo sợ và căng thẳng. Tôi vừa mới thực hiện một chuyến hành trình dài bằng xe và tôi không gặp lại cha tôi từ lúc còn là một đứa bé. Tức là tôi hoàn toàn không nhớ gì về cha. Tôi đang lo lắng về cuộc gặp mặt. Rồi khi tôi đến thì thấy cậu đang trèo qua cửa sổ... nên tôi cứ tưởng cậu là trộm...

- Chuyện bình thường thôi, - Hannibal thừa nhận và ngồi xuống cạnh thím Mathilda.

Tom chạy đi lấy nước uống.

- Rồi cảnh sát có thái độ rất kỳ lạ đối với tôi, bà Dobson kể tiếp. Dường như người ta không tin tôi là con gái của... Ôi! Trời! Ba tôi biến mất một cách lạ lùng quá! Cả đêm tôi không ngủ được vì lo âu suy nghĩ!

- Tôi rất cảm thông với chị, chị bạn thân mến à! Người câu cá nói khề.

Ông còn làm động tác nắm tay bà, nhưng bà vội vàng rút tay lại.

- Đây là ông Farrier, - bà nói mà không nhìn ông. Còn đây là bà Jones... và Hannibal Jones...

- Cậu Hannibal và tôi đã gặp nhau rồi, ông tuyên bố. Đầu cậu thế nào rồi?

- Cháu khỏe rồi. Cám ơn.

Thím Mathilda không hề thích để cho người lạ xen vào cuộc hội thoại. Thím tấn công ngày:

- Chị Dobson à! Bây giờ chị định làm gì đây?

- Chắc chắn tôi sẽ không về nhà khi chưa biết được chuyện gì đã xảy ra với ba tôi, mẹ của Tom cũng cảm nói. Cũng may là tôi có mang theo bức thư cha viết mời tôi đến đây hè này... nếu tôi vẫn muốn đến. Lời mời không nồng nhiệt lắm, nhưng vẫn có mời. Tôi đưa thư cho ông cảnh sát trưởng Reynolds xem sáng nay. Thư có tiêu đề tên và địa chỉ ba tôi, chứng tỏ tôi nói thật. Cảnh sát trưởng Reynolds có phái người đến nhà coi nhà. Ông khuyên tôi không nên vào nhà cha tôi ở, nhưng nếu tôi vẫn muốn dọn đến ở, thì ông cũng không thể ngăn cản tôi được, ông nói thế.

- Chị có định đến đó ở không?

- Em nghĩ là sẽ đến. Chuyển đi cũng đã khá tốn kém rồi, và tôi không đủ khả năng tài chính ở khách sạn. Ôi! Tại sao cảnh sát không lùng sục vùng đồi để thử tìm cha tôi? Chị nghĩ sao hả chị Jones?

Hannibal trả lời:

- Không thể được, thưa cô. Đường như cha của cô tự ý biến mất. Ngoài ra có quá nhiều chỗ trốn trong vùng đồi, và khi đi chân không như thế, cha của cô...

- Đi chân không hả? Bà Dobson chưng hửng hỏi lại.

Im lặng nặng nề và khó chịu kéo dài một hồi. Cuối cùng thím Mathilda nói:

- Bộ chị không biết...?

- Sao? Bộ cha bỏ giày lại à, hay...?

- Thợ gốm không bao giờ mang giày, - thím Mathilda xác nhận.

- Chị nói đùa à!

- Tôi xin lỗi, nhưng đó là sự thật. Cha của chị luôn đi chân không và mặc áo dài trắng. Ông còn để bộ râu trắng bạc dài nữa. Trông ông hơi giống... nhà tiên tri.

- Nói cách khác, cha tôi là một kẻ kỳ quặc.

- Ở thành phố có nhiều người còn kỳ quặc hơn nữa. Cô đừng lo, - Hannibal khẳng định.

Bà Dobson uống một hớp đá chanh rồi thở dài:

- Hèn gì cha không hề gửi hình cho tôi! Có lẽ cha rất lo khi nghĩ đến chuyện phải tiếp tôi. Chắc là cha không hăm hờ gì chuyện gặp tôi, nhưng tôi thì lại mong được gặp cha. Có thể đến lúc cuối cùng, cha hoảng sợ và bỏ trốn. Nhưng tôi là con gái của cha và tôi sẽ ở lại chờ cha. Thế nào rồi cha cũng sẽ về thôi...

- Mẹ hay lắm! Tom tán thành.

- Mẹ con ta đã mất quá nhiều thời gian rồi, - bà Dobson nói tiếp với vẻ mặt đột nhiên cương quyết. Tom, con hãy ra báo với cô Hopper rằng mẹ con ta sẽ trả phòng ngay hôm nay. Rồi con gọi điện thoại cho chú cảnh sát trưởng Reynolds, để chú ra lệnh người cảnh sát đang canh gác cho phép hai mẹ con vào nhà!

- Cháu không biết làm như thế có đúng không, - Hannibal dăm chiêu nói khẽ. Cô đừng quên rằng hôm qua nhà cha cô bị trộm ghé thăm. Cô hãy xem cục u trên đầu cháu nè!

- Cậu đừng lo! Bà Dobson vừa đứng dậy vừa nói. Tôi sẽ thận trọng. Nếu kẻ nào dám tấn công chúng tôi, thì hấn sẽ gặp rắc rối đấy. Tôi không biết dùng súng, nhưng tôi biết dùng gậy đánh gôn. Và tôi có mang theo một gậy đây!

Thím Mathilda khâm phục nhìn bà Dobson.

- Gậy đánh gôn! Giỏi quá! Tôi không bao giờ nghĩ ra nổi!

Hannibal cười thâm trong bụng. Nếu kẻ trộm nào dám đột nhập vào Thiên Đường Đồ Cổ, thím Mathilda sẽ không cần đến gậy đánh gôn để đối phó với hấn. Thím hoàn toàn đủ sức đập hấn bằng cái bàn cũ... không bán được nữa!

Bà Jones cũng đứng dậy theo:

- Nếu chị định dọn về nhà Thọ gổm hôm nay, thím nói, có thể chị sẽ cần một ít bàn ghế. Cha của chị có ghé chỗ chúng tôi, định mua đồ cho chị: hai cái giường và ít bàn ghế khác. Hannibal và tôi sẽ giao đến nhà cho chị. Chị có

muốn nửa tiếng nữa ta gặp nhau tại đó không? Như vậy chị có đủ thời gian cho chuẩn bị không?

- Rất hay! Bà Dobson tán thành. Tôi hết sức cảm ơn chị.

- Chuyện bình thường thôi mà! Hannibal, ta đi!

Đến giây phút cuối cùng, thím Mathilda mới nhớ ra và quay lại nói thật lớn một tiếng “chào ông Farrier”.

Khi ra đến ngoài, Hannibal phá lên cười.

- Không biết có bao giờ ông Farrier cảm thấy bị bỏ rơi như hôm nay chưa! Hannibal nói với thím. Thím không để cho ông ấy nói được tiếng nào.

- Ông ấy làm tàng quá, thím Mathilda tuyên bố không hề thương tiếc. Thím chắc chắn ông ấy làm cho bà Dobson tội nghiệp kia phát ngán... Gớm!

Khi về đến nhà, bà Jones lôi chú Titus khỏi giấc ngủ trưa. Chú Titus lại hét gọi anh Hans và anh Konrad. Trong vòng mười lăm phút sau, những món đồ mà ông Thợ gốm đã chọn được chất lên xe tải nhẹ.

Cùng với giường và ghế, thím Mathilda tự ý cho thêm hai cái tủ nhỏ để bà Dobson cất đồ. Thím cũng nhớ lấy thực phẩm của Thợ gốm đã mua.

Sau đó, Hán, Hannibal và thím Mathilda leo lên ngồi ở phía trước xe. Khi đến nhà Thợ gốm, cả ba thấy Tom đang lấy hành lý xuống xe. Bà Dobson đứng dưới cổng.

- Mọi thứ ổn chứ? Thím Mathilda hỏi.

- Tốt cả... ngoại trừ có rất ít đồ gỗ.

- Chờ một chút! Chúng tôi sẽ khắc phục điều này ngay!

Hannibal đang lấy cái giường đồng, thì nhìn thấy hai người đàn ông đang đi xuống con đường mòn từ Ngôi Nhà Trên Đồi. Chính hai người lạ mặt ngày hôm qua: người tóc đen và người trọc đầu. Cả hai mặc comple chỉnh tề, trông như hai doanh nhân. Khi đi ngang qua, hai ông liếc nhìn sân nhà Thợ gốm, rồi băng qua con đường lớn, rẽ vào đường mòn dẫn xuống bãi và biến mất.

Tom, đang giúp Hannibal, hỏi:

- Ai vậy? Hàng xóm hả?

- Không chắc. Họ mới đến Rocky hôm qua.
- Đi biển mà mặc đồ lạ quá, Tom nhận xét rồi cầm một đầu giường trong khi Hannibal cầm đầu kia.

Hannibal nghĩ bụng không chỉ mình hai người lạ là mặc đồ không phù hợp: ông Farrier tuyệt đẹp cũng không hề ăn mặc giống như người câu cá!

Khi hai cậu bé mang giường lên lầu một rồi, Hannibal nhận thấy bà Dobson đã nói không sai về bàn ghế. Trong số bốn phòng ngủ, chỉ có một là có đồ. Dường như Thợ gốm chỉ dùng một cái giường hẹp có chăn trắng, một cái bàn kê đầu giường nhỏ trên đó có đèn và đồng hồ báo thức, và cái tủ nhỏ xíu ba ngăn. Ngoài ra không có gì khác. Tom mở cửa một gian phòng trống trải nhưng sạch sẽ.

- Mẹ ơi, mẹ lấy phòng này không? Tom hỏi.
- Ủ! Phòng nào cũng được! Bà Dobson trả lời.
- Phòng này có lò sưởi, Hannibal nhận xét.
- Ủa! Cái gì lạ quá! Tom kêu.

Tom chỉ tấm bảng bằng sứ gắn trong tường ngay phía trên lò sưởi.

- Đại bàng hai đầu! Hannibal nói khẽ.
- Cậu quen với đại bàng hai đầu này ạ? Tom hỏi đùa khi xem xét con đại bàng.
- Đúng hơn là bạn của ông ngoại cậu, Hannibal nói. Ông luôn đeo mặt dây chuyền có hình này trên đó. Có lẽ con đại bàng này có ý nghĩa đặc biệt đối với ông. Trên mấy cái bình to hai bên cửa vào nhà cũng có đại bàng hai đầu. Cậu có để ý không?

- Mình lo khiêng giường nên không để ý.

Trong khi đó, thím Mathilda làm nên những điều kỳ diệu. Trong tủ của Thợ gốm, thím đã tìm thấy drap trải giường, nệm mà Thợ gốm mới mua cho “khách”. Tất cả còn bọc trong bao nhựa.

Bà Jones mở cửa sổ ra gọi:

- Hans ơi!

- Có ngay! Hans vừa trả lời vừa vác cái tủ leo mấy bậc thêm dẫn vào nhà.

Cần đến công sức của Hans, Hannibal và Tom cộng lại mới ghép được các mảnh của giường đồng. Khi ráp giường xong, mọi người cho nệm lên. Rồi thím Mathilda trải drap và chăn lên.

- Ô! Thím đột ngột kêu. Đồ ăn!

- Đồ ăn hả? Bà Dobson ngạc nhiên hỏi lại.

- Phải! Hôm qua cha của cô có đi siêu thị. Tôi giữ trong tủ lạnh để đồ ăn không bị hư. Tôi có mang đến cho chị đây.

- Cám ơn chị ngàn lần... Vậy đúng là cha tôi có ý định tiếp đón hai mẹ con tôi... Vậy tại sao cha lại biến mất vào giây phút cuối cùng?... Thôi, tôi ra lấy đồ ăn đây...

Hannibal đi theo giúp bà Dobson... Cả hai ôm đầy đồ vào nhà bếp. Bà Dobson đi đầu. Đột nhiên bà đứng lại, thả tất cả những gì đang ôm trong hai tay, khiếp sợ hét lên.

Hannibal vội vàng bước qua mặt bà rồi vào nhà bếp... Dưới đất, gần tủ thức ăn, ba ngọn lửa lạ lùng màu xanh lục đang nhảy nhót kêu lách tách.

- Có chuyện gì vậy? Thím Mathilda la xuống từ trên nhà.

Thím lo lắng vì tiếng hét và chạy nhanh xuống thang lầu cùng Tom và Hans.

Hannibal và bà Dobson không biết trả lời sao. Cả hai vẫn nhìn mấy ngọn lửa.

- Trời đất! Thím Mathilda thốt lên.

Mấy ngọn lửa kêu lách cách thêm một chút nữa, rồi tắt đi, để lại khói cay.

- Cái gì vậy? Tom sững sốt hỏi khẽ.

Hannibal và Hans tiến tới vài bước. Suốt một phút, hai anh em dán mắt nhìn nền nhà trải nhựa, chỗ vừa mới có ngọn lửa. Rồi Hans cà lăm:

- Thợ... Thợ gốm! Ông... ông đã trở về! Ông trở về để làm ma trong nhà!

- Không thể có chuyện đó được! Hannibal cương quyết khẳng định.

Tuy nhiên, Hannibal không thể chối cãi rằng nền nhựa cháy mang rõ ba dấu... dấu chân không!

Chương 6: BA THẨM TỬ TRẺ CÓ KHÁCH HÀNG

Một hồi sau, Hans bước nhanh đến buồng điện thoại bên cạnh, gọi cảnh sát.

Khi đến hiện trường, người của cảnh sát trưởng Reynolds lục soát ngôi nhà từ tầng mái đến tầng hầm mà không thấy gì... ngoại trừ những dấu chân kỳ lạ trong nhà bếp.

Haines ngửi thử dấu vết, đo chúng và cào ít thảm nhựa than đỏ, cho vào phong bì. Rồi ông hoài nghi nhìn Hannibal.

- Nếu cậu biết điều gì về mấy dấu vết này, mà cậu lại giấu giếm, thì...

- Vô duyên! Thím Mathilda ngắt lời. Làm sao cháu tôi có thể biết một điều gì đó mà chúng tôi không biết được? Cháu luôn ở bên tôi hôm nay và vừa mới xuống cùng chị Dobson thì mấy dấu chân này xuất hiện.

- Được rồi, viên cảnh sát chịu thua, nhưng tôi biết rõ Hannibal lắm, chị Jones à! Khi có Hannibal là luôn có chuyện gì đó không hay. Ở địa vị tôi, ông quay sang nói thêm với bà Dobson, tôi sẽ rời khỏi nhà này và đến ở khách sạn.

Người phụ nữ ngồi sụp xuống ghế khóc. Thím Mathilda càu nhàu đi lấy nước đun trên bếp. Thím tin rằng một ly trà nóng là phương thuốc tốt nhất chữa bách bệnh. Cảnh sát ra đi. Tom và Hannibal cũng ra ngoài theo, và ngồi xuống các bậc thềm dẫn vào nhà, giữa hai cái bình khổng lồ.

- Rốt cuộc rồi mình sẽ nghĩ giống anh Hans, Tom nói khẽ. Giả sử ông ngoại chết rồi và...

- Mình không tin có ma, Hannibal tuyên bố. Mà cậu cũng không tin. Ngoài ra, ông Thợ gốm đang sửa soạn

tiếp đón mẹ con cậu. Tại sao ông chơi trò hù dọa mẹ con cậu làm gì?

- Mình vẫn cảm thấy sợ, Tom thú nhận. Nếu chưa chết, thì ông ngoại ở đâu?

- Mình đã tìm được dấu đi của ông cho đến vùng đồi. Còn muốn biết tại sao ông bỏ đi... À mà cậu biết những gì về ông?

- Không biết gì nhiều ngoài những gì mẹ nói. Mà chính mẹ cũng không biết gì nhiều! Tất nhiên tên thật của ông không phải là Potier.

- Cái đó thì ai cũng đoán được, Hannibal lẩm bẩm. Quá trùng hợp với nghề của ông.

- Ông đến Hoa Kỳ cách đây lâu lắm rồi, Tom kể tiếp. Dường như vào năm 1931. Ông mang quốc tịch Ukraina và có một cái tên dài khủng khiếp, chứa quá nhiều chữ c và chữ z đến nỗi không ai đọc nổi. Ông đã hành nghề làm đồ gốm khi gặp bà ngoại ở New York. Nhưng do bà ngoại không chịu bị gọi là bà Gì Đó, nên ông đổi tên thành "Potier". Khi ông cưới bà, mình không nghĩ ông mặc áo dài trắng đâu, - Tom nói thêm với một nụ cười nhẹ. Bà không chịu đâu. Bà không chấp nhận tính khí kỳ quặc.

- Cậu còn nhớ bà ngoại không?

- Nhớ một chút. Bà chết khi mình còn nhỏ. Bà bị viêm phổi... Theo mình biết, thì hôn nhân không hạnh phúc lắm. Ông là một nghệ nhân được mọi người ưa chuộng và ông rất thành công. Ông có cửa hiệu nhỏ. Nhưng bà ngoại cho rằng ông luôn căng thẳng lo sợ. Ông cho làm đến ba ổ khóa trên cửa. Mà bà thì dị ứng với mùi đất sét ướt. Nên khi mang thai bà trở về thành phố quê hương, ở Belview, và bà ở lại đó luôn.

- Bà không bao giờ về với chồng nữa à?

- Không. Dường như ông ngoại có đến thăm bà ngoại, khi mẹ còn nhỏ, nhưng bà không bao giờ quay lại với ông. Tuy vậy ông không bao giờ bỏ rơi bà. Mỗi tháng ông gửi tiền cho bà để nuôi mẹ. Rồi khi mẹ lấy chồng, ông ngoại gửi món quà cưới tuyệt đẹp và vẫn viết thư đều.

- Thế còn ba cậu?

- Ba mình tuyệt lắm! Tom hằng hái khẳng định. Ba làm chủ cửa hiệu ngũ kim ở Belleview. Ba không hề vui thích gì khi mẹ bàn chuyện đến đây. Nhưng cuối cùng ba cũng phải chiều ý mẹ.

- Cậu có biết tại sao ông ngoại cậu quyết định đến California sống không? Hannibal hỏi.

- Chắc là do khí hậu.

- Có thể do những nguyên nhân khác.

Ánh mắt rất tinh của Hannibal vừa mới nhìn thấy hai người lạ đi lên từ bãi biển. Hai người băng qua đường, leo lên đoạn dốc dẫn về Ngôi Nhà Trên Đồi. Hannibal đứng dậy, tựa vào một cái lu, nói lớn tiếng suy nghĩ của mình:

- Xem nào, thám tử trưởng nói. Thứ nhất, tại sao ông Thọ gổm đã tự ý biến mất? Thứ nhì, ai đã lụng sục trong văn phòng nhà ông hôm qua? Ngoài ra, ai đã để lại dấu chân lửa trong nhà bếp? Với mục đích gì? Điều lạ nữa là không ai ở Rocky biết về hai mẹ con cậu.

- Điều này thì hiểu được, vì ông ngoại sống ẩn dật, Tom trả lời. Kẻ sống ẩn dật thì không biết nhiều!

- Ẩn dật hay không, thì vẫn là ông của cậu! Vậy mà ông chưa bao giờ cho ai xem hình cậu! Ông không nói ai biết về cậu hay về mẹ cậu!

Tom thở dài:

- Câu chuyện này như cơn ác mộng ấy. Khôn ngoan nhất là trở về nhà, nhưng...

- Nhưng nếu vậy cậu và mẹ cậu sẽ không bao giờ biết được lời giải của vụ bí ẩn. Cậu có muốn mình cho cậu một lời khuyên khôn ngoan không? Cậu hãy thuê thám tử tư!

- Cậu nói hay thế! Tom phản đối. Gia đình mình không nghèo, nhưng cũng đâu có dư dả lắm đâu. Thám tử tư tốn tiền lắm!

- Có những thám tử tư giá cả rất phải chăng, Hannibal khẳng định rồi rút một tấm danh thiếp ra khỏi túi. Đây! Đọc đi!

Tom làm theo lời Hannibal. Tắm cạo mang những dòng chữ như sau:

BA THÁM TỬ TRẺ

Điều tra các loại

? ? ?

Thám tử trưởng: HANNIBAL JONES

Thám tử phó: PETER CRENTCH

Lưu trữ và nghiên cứu: BOB ANDY

Tom Dobson nhún vai.

- Cậu giỡn mặt à? Tom nói.

- Mình rất nghiêm túc. Bọn mình đã từng giải ra nhiều vụ án hình sự rồi.

- Ba dấu chấm hỏi nghĩa là sao?

- Mình biết chắc cậu sẽ hỏi! Dấu chấm hỏi tượng trưng cho những điều không biết. Dấu chấm hỏi cũng tương ứng với Ba Thám Tử Trẻ và cho biết bọn mình sẵn sàng giải mọi vụ bí ẩn mà người ta sẽ giao. Nói cách khác, ba dấu này là... ờ... nhấn hiệu chính thức của bọn mình.

Tom nhét tấm danh thiếp vào túi.

- Mình hiểu, Tom nói. Nhưng nếu Ba Thám Tử Trẻ nhận vụ ông ngoại mất tích, thì chuyện gì sẽ xảy ra?

- Trước hết, Hannibal giải thích, giao kèo của ta sẽ được giữ bí mật giữa bốn ta mà thôi. Mẹ cậu đã quá lo âu căng thẳng rồi. Sợ mẹ cậu vô tình chọc gậy bánh xe. Mẹ cậu sẽ tỏ ra quá cẩn thận, sẽ ngăn cản không cho ta làm điều này, điều kia...

- Cậu nói đúng. Tớ xoay sở mà không có mẹ.

- Sau đó, Hannibal nói tiếp, mình đồng ý với ý kiến chú Haines. Mẹ cậu và cậu không nên ở đây một mình!

- Bộ cậu muốn mẹ con mình quay lại nhà Seabreeze Inn hả?

- Mình đâu có nói vậy! Nhưng mình nghĩ là nếu mẹ con cậu ở lại hẳn trong nhà này, thì một thám tử sẽ ở cùng.

- Mình không biết mẹ sẽ nói sao, nhưng mình rất thích giải pháp này. Mình sẽ cảm thấy an toàn hơn.

- Tốt! Ta đã giải quyết xong một việc! Hannibal nói. Mình sẽ nói với Bob và Peter...

Thím Mathilda xuất hiện trên ngưỡng cửa:

- Giường thứ nhì đã ráp xong rồi! Thím thông báo. Hannibal, đáng lẽ cháu phải giúp một tay chứ!... Thím đã năn nỉ bà Dobson trở về quán trọ ở, nhưng chị ấy đòi ở nhà cha mình. Chị ấy hy vọng cha mình sẽ trở về.

- Có thể, Hannibal gật đầu. Dù sao, đây là nhà của cô.

Đến lượt bà Dobson xuất hiện. Bà có vẻ bình tâm hơn.

- Chị à, - thím Mathilda nói, do chúng tôi không còn gì để làm giúp chị nữa, chúng tôi sẽ về đây. Nếu có gì làm chị sợ, thì chị cứ về nhà chúng tôi mà ở. Chị thận trọng nhé!

Eloise Dobson hứa là sẽ cẩn thận và khóa nhà thật kỹ. Trên đường về nhà, thím Mathilda nói với Hans và Hannibal:

- Hai mẹ con có thể khóa cửa thật kỹ, chuyện này chắc chắn rồi! Nhưng họ không thể đóng khóa từ bên ngoài. Thợ gổm giữ mọi chìa khóa trên mình. Hai mẹ con sẽ phải gọi thợ làm chìa khóa thôi. Mà nhà lại không có điện thoại nữa chứ!

Ngay khi về đến Thiên Đường Đồ Cổ, Hannibal chui vào xe lán bộ tham mưu gọi điện thoại cho hai thám tử kia.

- Ta có khách hàng! Hannibal trình trọng thông báo với Peter. Chỉ còn giải vụ bí ẩn thôi!

Chương 7: TẤN BI KỊCH TRONG HOÀNG GIA

Đã hơn năm giờ khi Ba Thám Tử Trẻ họp lại trong bộ tham mưu bí mật. Hannibal kể lại quá trình hai mẹ con Dobson dọn về nhà Thợ gốm ở và chuyện xuất hiện dấu chân lửa.

- Úi chà! Peter thốt lên. Có thể Thợ gốm đã chết và trở về nhà mình làm ma!

- Anh Hans cũng đã nói như vậy, Hannibal nói. Nhưng mấy dấu chân đó không phải do Thợ gốm để lại! Ông râu của ta đi chân đất mấy năm nay rồi. Chân ông đã nở bành ra rất rộng. Mà vết chân in lại trên thảm nhựa rất hẹp... như dấu chân một người đàn ông nhỏ hay của một phụ nữ.

- Bà Dobson hả? Peter gợi ý.

- Là, sao bà ấy làm được? Bà xuống nhà cùng với mình. Và mình đang đứng ngay phía sau lưng bà, khi bà bước vào bếp. Mà bà dàn dựng màn kịch đó để làm gì?

- Hay bọn người lạ ở Ngôi Nhà Trên Đồi? Peter đoán.

- Có thể, Hannibal thừa nhận. Mình có thấy họ đi xuống bãi biển. Trong khi mọi người đang ở trên lầu, rất có thể họ đã vào cửa trước, vì cửa trước vẫn để mở. Khi đó, có thể họ đã kịp bố trí dấu chân và châm lửa theo một quy trình mà mình chưa rõ. Rồi có thể họ đi ra bằng ngả sau và trở xuống bãi biển... Peter! Cậu đã tìm ra những gì về Ngôi Nhà Trên Đồi?

Thám tử phó rút quyển sổ ra khỏi túi.

- Mình gặp may, Peter khiêm tốn nói. Mình ghé qua ông Holtzer để hỏi thăm xem ông có cần mình cất cốp cho ông không. Ông không cần, nhưng mình moi thông tin từ ông rất dễ dàng. Ông sẵn sàng nói hết, vì ông quá vui mừng! Ông giải thích rằng cách đây mười lăm năm, Ngôi Nhà Trên Đồi được đăng ký chỗ ông. Nhà hư hỏng nhiều đến

nổi suốt thời gian đó ông không bao giờ bán hay cho thuê được. Vậy mà bỗng nhiên có một người lạ đến gặp ông và tuyên bố rằng thích ngôi nhà đó. Kẻ lạ ký ngay hợp đồng thuê nhà một năm và trả trước ba tháng, - ông Holtzer không che giấu được nỗi vui sướng nữa.

- Cậu bé biết tên người thuê không?

- Biết: Hyan Demetriefff, hay Demetriooff gì đó. Mình đọc ngược trên sổ, nên mình không nhìn rõ được chữ e hay chữ o. Địa chỉ trước của ông này là 2901 Wilshire Bouldevard ở Los Angeles.

Bob chụp lấy danh bạ tra thử rồi lắc đầu:

- Không có trong đây!

- Nhiều người không có! Hannibal nói. Ta sẽ kiểm tra địa chỉ này sau. Và ta sẽ thử tìm thông tin về ông Demetriefff này... Bây giờ mình rất muốn biết thêm về đại bàng hai đầu. Dường như con đại bàng này có tầm quan trọng cốt yếu. Ta thấy nó không những trên mặt dây chuyền của Thọ gổm và trên hai cái lu, mà cả trên tấm bảng sứ gắn trên lò sưởi.

Bob mỉm cười:

- Bọn mình lại gặp may nữa, Bob tuyên bố. Không cần đến tìm sách thư viện. Ba mình vừa mới nhận được một quyển catalogue minh họa. Thật đúng lúc! Xem này!

Bob đặt lên bàn một quyển tạp chí bằng giấy glace trang nhã mang tựa đề Kho báu hoàng gia. Phía dưới, dòng chữ nhỏ hơn có ghi: "Phóng sự bằng hình ảnh về kho báu hoàng gia tại nhiều vương quốc Âu Châu, lời ghi chú bởi tác giả E. P. Farnworht".

Hannibal chỉ bức ảnh tuyệt đẹp trên trang bìa:

- Có phải là vương miện Anh Quốc không? Hannibal hỏi.

- Một trong số các vương miện, Bob chỉnh. Anh Quốc có hai vương miện, và dường như có nhiều vương trượng hơn nữa. Các tác giả bài phóng sự này chắc là được đi du lịch nhiều lắm! Có nói về nước Nga nữa. Người Nga rất

mê đại bàng. Dường như con đại bàng mà bọn mình quan tâm là con này...

Bob mở quyển tạp chí ra trang giữa.

- Vương miện hoàng gia Karathie! Bob thông báo.

Peter cúi xuống phía trước để nhìn cho rõ rồi khẽ huýt sáo... Vương miện hoàng gia Karathie trông như cái mũ bảo hiểm... một cái mũ cát cần đá quý màu xanh dương. Trên đỉnh mũ, bốn dải vàng bọc quanh một viên rubi to tướng. Còn phía trên viên đá tuyệt đẹp này là một con đại bàng đỏ chói có hai đầu và đang xòe cánh. Hai đầu nhìn trái và nhìn phải. Nhìn thấy rõ mắt kim cương long lanh phía trên hai cái mỏ há ra, như thể sẵn sàng tấn công.

- Đúng là đại bàng của Thợ gốm! Hannibal kêu. Xem bài bình chút nào!...

Hannibal đọc lớn tiếng:

- Vương miện hoàng gia Karathie được Boris Kerenov chế tác vào năm 1543. Đối với vương miện này, nghệ nhân đã có sáng kiến sử dụng hoa văn trang trí mũ cát mà công tước Federic Azimov đã đội ở trận chiến Karlon. Chiến thắng của công tước Azimov ở Karlong đã chấm dứt cuộc nội chiến tàn phá đất nước Karathie nhỏ bé. Bị công tước đánh bại, các nam tước miền Nam tuyên thệ: sẽ không bao giờ phá vỡ hòa bình ở Karathie nữa! Năm sau, công tước triệu tập các nhà quý tộc tại pháo đài Madanhoff và tự tôn xưng mình là vua xứ Karathie. Các nhà quý tộc bị cô lập trong pháo đài và không có quân đội đành phải thừa nhận công tước là quốc vương. Chỉ có một người, Yvan Dũng Cảm, là không chịu phục tùng. Theo truyền thuyết, người chiến sĩ kiêu hãnh đó đã bị xử tử trong pháo đài Madahoff và đầu ông bị cắm vào cái lao mang đi bên trước công chúng.

“Lễ đăng quang Federic Đệ Nhất xứ Karathie diễn ra trong nhà thờ riêng Madahoff vào năm 1544. Vương miện, do Boris Kerenov thiết kế và chế tác, thuộc dòng họ Azimov suốt gần bốn trăm năm. Vương miện được sử

dụng lần cuối cùng vào năm 1913 để đăng quang vua Wilhem IV. Vào năm 1925, sau khi triều đại Azimov bị lật đổ, vương miện được tuyên ngôn là tài sản của nhân dân Karathie. Hiện vương miện được trưng bày tại viện bảo tàng quốc gia Madanhoff, là thủ đô vương quốc gần chỗ pháo đài cũ của công tước Federic.

Vương miện Azimov làm bằng vàng khối cần đá lapislazuli, trên đỉnh là một viên hồng ngọc to. Có lẽ viên đá quý tuyệt đẹp này xưa kia thuộc Yvan Dũng Cảm. Sau khi bị xử trảm, toàn bộ tài sản của ông đã bị Federic Azimov tịch thu. Con đại bàng hai đầu phía trên viên hồng ngọc là biểu tượng triều đại Azimov. Boris Kerenov dùng vàng và sứ để làm con đại bàng. Mắt đại bàng làm bằng kim cương tinh khiết, mỗi viên nặng hơn hai cara.

Hannibal ngưng đọc để nhìn hình vương miện cho kỹ hơn.

- Vậy, Peter nói khẽ, để được lên làm vua, Federic Azimov đã không ngần ngại cho chém đầu phe chống đối.

- Việc sử dụng viên hồng ngọc lấy cắp của ông Yvan tội nghiệp cũng không làm cho ông vinh quang thêm gì, - Bob nhận xét.

- Thời xưa, người ta không bận tâm gì đến chuyện nhẹ nhàng tế nhị đâu. Mà người xưa cũng không hiền lành dịu dàng gì.

- Năm 1925 họ cũng đâu có nhẹ tay, Bob nhắc. À, mình có tìm nước Karathie trong từ điển bách khoa. Nước này vẫn còn tồn tại!

- Ý cậu muốn nói là Karathie chưa bị cường quốc nào thôn tính sát nhập hả? Hannibal ngạc nhiên hỏi.

- Đúng. Ngày nay là Cộng hòa Karathie. Chiếm bảy mươi ba dặm vuông và có dân số khoảng hai chục ngàn người. Sản phẩm chính là phô mai. Karathie có quân đội thường trực ba trăm năm mươi người, trong đó có ba mươi lăm đại tá.

- Vậy cứ mười quân có một đại tá! Peter thốt lên.

- Quân đội không bị thiếu tướng chỉ huy! Hannibal cười nói. Nói tiếp đi Bob...

- Karathie được cai trị bởi quốc hội gồm ba mươi lăm vị đại tá cộng một đại biểu của mỗi tỉnh. Do chỉ có mười tỉnh, nên ta dễ dàng mừng tượng được bầu cử như thế nào.

- Nói cách khác, chính mấy vị đại tá là người lãnh đạo! Hannibal nhấn mạnh.

- Và cũng chính đại tá bầu tổng thống, - Bob nói.

- Còn dòng họ Azimov? Họ ra sao trong chuyện này? Peter hỏi.

- À! Không còn họ nữa! Họ đã suy sụp vào năm 1925. Wilhem IV là vị vua cai trị cuối cùng. Ông đã cưới một cô gái quý tộc, là em họ của ông, tức cũng mang họ Azimov. Mà bà hoàng hậu này xa hoa lắm. Bà thích các vòng đeo tay kim cương và đặt may trang phục ở các nhà may có tiếng nhất Paris. Ngoài ra bà có bốn đứa con, mỗi đứa có một gia sư riêng, xe và ngựa. Dưới triều đại Wilhem IV, quỹ Kho bạc cạn đi một cách nhanh chóng và nguy kịch. Vua mắc nợ nghĩ ra chuyện đánh thuế phô mai sản xuất từ các công ty sữa Karathie. Dĩ nhiên là dân chúng bắt đầu xì xào. Thế là mấy vị đại tá chụp lấy cơ hội... Họ chờ ngày sinh nhật của vua, khi cả dòng họ Azimov tề tựu ở thủ đô. Khi đó nhóm đại tá bước vào cung điện và thông báo với Wilhem rằng ông không còn là vua nữa.

- Rồi chuyện gì xảy ra? Hannibal hỏi.

- Chuyện gần giống như với Yvan Dũng Cảm, - Bob trả lời. Theo một báo cáo chính thức, thì quốc vương Wilhem IV bỗng nhiên lên cơn điên và nhảy lầu.

- Cậu nghĩ có kẻ xô vua ra khỏi cửa sổ hả? Peter kinh hoàng hỏi.

- Có lẽ thế, Peter à. Nhưng chưa hết chuyện! Những người còn lại trong gia đình quá xúc động nên đã tự tử theo nhiều kiểu khác nhau. Hoàng hậu uống thuốc độc.

- Và nhân dân chịu tin chuyện này à? Peter kêu.

- Có mấy ông đại tá đang nắm chính quyền, thì không thể nào chối cãi được. Ngoài ra, do mấy ông đại tá vội vàng hủy bỏ khoản thuế đánh vào phô mai, nên nhân dân chỉ có thể tán thành mà thôi. Cung điện hoàng gia trở thành viện bảo tàng quốc gia, còn châu báu hoàng gia trở thành tài sản nhân dân và do đó dân chúng tha hồ mà ngắm.

- Nhưng không ai có thể đeo sổ nữ trang đó! Hannibal nói thêm. Chuyện nghe thật hoang đường! Nhưng dù sao vẫn có thể có thật. Người ta từng nghe những chuyện khó tin hơn nhiều... Bob ơi, ngày nay còn ngồi Azimov không?

- Mình nghĩ là không, nhưng ngày mai mình sẽ kiểm tra ở thư viện. Theo từ điển bách khoa, thì dòng họ Azimov đã tuyệt chủng khi vua Wilhem nhảy lầu.

Hannibal có vẻ dăm chiêu.

- Tom Dobson có nói với mình rằng ông ngoại của Tom đến từ Ukraine. Nếu Tom lầm thì sao? Thợ gốm và đại bàng hai đầu của dòng họ Azimov có vẻ rất thân với nhau. Không hiểu Thợ gốm có liên quan gì với hoàng gia Karathie bằng cách này hay cách khác không.

- Hay với nhóm đại tá làm cách mạng, Bob nói.

Peter rùng mình.

- Không thể nào hủy diệt cả một dòng họ! Peter tuyên bố. Các cậu hãy nhớ lại những gì đã xảy ra với dòng họ Romanov ở Nga...

- Dòng họ Romoanov đã bị tàn sát, - Hannibal nói.

- Đúng. Và nếu Thợ gốm có tham gia gì trong vụ tàn sát ở Karathie, thì mình muốn dính líu đến ông càng ít càng tốt!

Chương 8: ĐIỀU TRA

Hannibal tuyên bố bằng một giọng cương quyết:

- Dù quá khứ Thọ gổm có thể nào đi nữa, mình tin chắc hai mẹ con Dobson cũng không biết gì nhiều hơn ta đâu. Họ chỉ biết có hai điều: Thọ gổm làm những món đồ gổm tuyệt đẹp và ông đã biết mất! Mấy dấu chân lửa trong nhà bếp đã là cú sốc cho bà Dobson, còn Tom cũng cảm thấy lo sợ. Mình có đề nghị với Tom là một đứa trong ba ta sẽ qua đêm với hai mẹ con. Cách dàn xếp như vậy có hai thuận lợi: hai mẹ con sẽ cảm thấy yên tâm hơn và có người của ta có mặt tại hiện trường nếu có thêm chuyện gì xảy ra. Mình cần Tom để điều tra trong một lĩnh vực. Vậy Peter sẽ gọi điện thoại về nhà cho mẹ để...

- Không! Mình không đi! Peter la lên. Nghe này Hannibal. Nếu có dấu chân lửa mới nữa, thì rất có thể cả nhà sẽ bốc cháy. Mình không muốn phải nhảy lầu để thoát thân. Nguy hiểm lắm.

- Thôi! Nếu cậu sợ, thì thôi vậy, - Hannibal nói. Mình sẽ đi. Nhưng mình cứ hy vọng...

- Thôi, hiểu rồi! Peter càu nhàu. Nếu cậu nói kiểu đó!... Được rồi! Đưa máy điện thoại đây...

Peter quay số nhà:

- A-lô! Mẹ hả mẹ?... Con đang ở chỗ Hannibal đây. Con ở lại cả đêm với Hannibal được không mẹ?... Dạ, cả đêm... Tụi con đang nghiên cứu... về mặt dây chuyền. Bị mất...

Tiếng khọt khọt vang ra từ ống nghe điện thoại, dường như để lộ sự không hài lòng.

- Hannibal nói rằng thím bạn ấy đồng ý, Peter nói thêm. Sáng mai con sẽ về sớm... Không, không, con nhớ là con phải cắt cỏ... Dạ! Con sẽ làm, mẹ à! Chào mẹ! Con cảm ơn mẹ!

Peter gác máy xuống, nhường chỗ cho Bob. Bob cũng xin được phép ở lại nhà Jones ăn cơm tối. Bob vừa bỏ máy xuống thì giọng thím Mathilda vang lên.

- Hannibal ơi! Hannibal! Cháu ở đâu vậy?

- Nhanh! Thám tử trưởng ra lệnh.

Bộ ba lao vào Đường hầm số 2, ra đến xưởng của Hannibal, băng qua cửa.

- À! Các cháu đây rồi! Thím Mathilda đứng trước cửa văn phòng nói. Không hiểu các cháu làm gì mà cứ ru rú trong cái xưởng kia suốt! Ăn tối Hannibal à!

- Thím Mathilda ơi, Bob và Peter ở lại ăn cơm tối được không?

- Tất nhiên! Thím trả lời. Nhưng hai cháu phải gọi điện thoại về nhà báo. Các cháu cứ dùng điện thoại trong văn phòng! Nhớ đóng cửa lại khi gọi xong!

Thím bước ra khỏi kho bãi đồ linh tinh, băng qua đường, biến vào nhà. Ba thám tử nhìn nhau cười. Năm phút sau, gia đình Jones cùng khách ngồi trước một bữa ăn thịnh soạn, được tô điểm thêm bởi những mẩu chuyện vui của chú Titus.

Sau bữa ăn, ba bạn giúp thím Mathilda dọn bàn, rửa chén. Sau đó cả ba chuẩn bị đi.

- Các cháu đi đâu vậy? Thím Mathilda hỏi.

- Tụi cháu chưa làm xong hết việc, - Hannibal giải thích mà không phải nói dối.

- Được. Nhưng đừng thức khuya quá và nhớ đóng kỹ cửa khi xong.

Khi trở về Thiên Đường Đồ Cổ, Peter lấy xe đạp.

- Làm sao Tom Dobson biết mình là ai? Peter hỏi.

- Thì cậu sẽ tự giới thiệu! Hannibal trả lời. Tom biết tên cậu: mình có đưa cho Tom một tấm danh thiếp.

- Tốt!

Peter leo lên xe, ra khỏi sân, đạp nhanh trên con đường lớn.

- Bây giờ, - Hannibal quyết định, ta hãy quan tâm đến cái ông Demetrieveff, người thuê Ngôi Nhà Trên Đồi. Mình

nghĩ chú Warrington sẽ giúp ta.

Trước đây, Hannibal đã đoạt giải nhất một cuộc thi do hãng thuê xe tổ chức. Giải này cho phép sử dụng, trong suốt một tháng trời, một chiếc Rolls-Royce mạ vàng có tài xế, tên là Warrington. Thế là suốt ba mươi ngày, Hannibal, Peter và Bob đã dùng xe và bác Warrington để điều tra nhiều vụ. Chính bác tài hãng hái cũng đã trở thành thám tử nghiệp dư tài giỏi.

Bob liếc nhìn đồng hồ.

- Hơn bảy giờ rồi rồi, - Bob thông báo. Không thể nhờ bác Warrington vào một giờ trễ như thế này... nhất là tối chủ nhật nữa!

- Không nhất thiết phải buộc chú Warrington đến đây, Hannibal trả lời. Nhà chú ở Los Angeles, rất gần đại lộ Wilshire, nơi Demetrieveff ở. Trừ phi chú Warrington rất bận, mình nghĩ chú sẽ chịu ghé qua địa chỉ của kẻ bị tình nghi. Có thể chú Warrington sẽ biết được thông tin gì đó...

Thế là hai thám tử gọi điện thoại cho Warrington. Hannibal không nói chuyện dài dòng. Thám tử trưởng đề nghị ngay bác tài tiến hành một cuộc điều tra nhỏ giúp Ba Thám Tử Trẻ.

- ... Tất nhiên là trừ phi chú quá bận! Hannibal lịch sự nói thêm.

- Bận thì tôi rất bận, Warrington nói. Tôi bận chơi bài một mình... và thua nữa chứ! Tôi rất vui được ra ngoài một chút. Xem nào, tôi phải làm gì?

- Tụi cháu đang cần thông tin về một ông tên là Hyan Demetrieveff, - Hannibal giải thích và đánh vần tên. Cũng có thể là Demetriooff. Còn địa chỉ là 2901 đại lộ Wilshire. Tụi cháu muốn biết ông Demetrieveff đó có thật sự sống ở đó thời gian gần đây hay không... và ngôi nhà trông như thế nào.

- Cách chỗ tôi ở có hai bước, Warrington tuyên bố. Tôi sẽ đi dạo đến đó và thử bấm chuông.

- Thế thì hay quá, chú Warrington à, Hannibal tán thành. Nhưng chú sẽ nói sao nếu có người ra mở cửa?

Warrington chỉ lưỡng lự có nửa giây:

- Tôi sẽ nói mình thuộc ủy ban làm đẹp khu phố và tôi sẽ hỏi người mở cửa xem người đó có ý kiến gì về một dây cây trong chậu đặt dọc theo lối đi.

- Tuyệt! Hannibal kêu. Chú nhiều sáng kiến quá!

Warrington hứa sẽ gọi điện thoại về bộ tham mưu ngay khi thực hiện xong nhiệm vụ, tức là khoảng nửa tiếng sau. Rồi chú vui vẻ gác máy xuống.

Trong khi chờ điện thoại, Hannibal và Bob thảo luận. Chuyển đi của bác tài sẽ thành công hay thất bại?

Đột nhiên chuông điện thoại reng lên... sớm hơn dự kiến rất nhiều. Tuy nhiên đúng chú Warrington gọi.

- Rất tiếc, cậu Hannibal à, bác tài nói, nhưng không có ai sống ở số nhà 2901 đại lộ 65 Wilshire cả! Đây là tòa nhà công sở. Giờ này, tất nhiên là các văn phòng đều đóng cửa.

- Ồ! Hannibal kêu.

- Nhưng tôi có lấy được vài thông tin, Warrington nói tiếp. Tôi có ghi lại tên các công ty và cá nhân đặt trụ sở trong tòa nhà đó. Danh sách đây: văn phòng công chứng viên, ông Random; phòng mạch bác sĩ Carmichael; trụ sở công ty Jensen; văn phòng đại diện bộ Ngoại giao Karathie; tòa soạn báo Thời trang...

- Sao! Hannibal la vào ống nghe. Chú nói lại được không ạ?

- Tòa soạn...

- Không, không! Trước đó!

- Văn phòng đại diện bộ Ngoại giao Karathie!

- Chú Warrington ơi! Đúng là thông tin mà cháu cần. Hannibal mừng rỡ reo lên.

- Thế à! Warrington ngạc nhiên trả lời. Nhưng ở địa chỉ đó đâu có ai tên Demetrieveff.

- Nhưng nếu chú hỏi văn phòng đại diện, thì chú sẽ được biết ông Demetrieveff đang nghỉ hè ở Rocky! Cháu rất cảm ơn chú, chú Warrington à!

Thám tử trưởng gác máy xuống rồi quay sang Bob:

- Vậy người thuê Ngôi Nhà Trên Đồi có quan hệ với bộ Ngoại giao Karathie!... Đại bàn hai đầu trang trí cho vương miện Karathie. Và cũng là biểu tượng ưa thích của Thợ gốm. Và một người có liên quan với bộ ngoại giao Karathie vừa mới thuê ngôi nhà nằm phía trên nhà Thợ gốm. Như vậy tha hồ mà nghĩ ra giả thiết...

- Hay Thợ gốm là người Karathie? Bob gợi ý.

- Thậm chí ta có thể ghé qua Ngôi Nhà Trên Đồi... Hannibal cương quyết trả lời.

- Trong tối này à? Bob ngạc nhiên hỏi.

- Ngay tối nay! Hannibal trả lời.

Chương 9: NGÔI NHÀ TRÊN ĐỒI

Hannibal và Bob rời khỏi sân kho bãi đồ linh tinh qua cánh cửa đỏ, rồi bước nhanh đến một chỗ có nhiều con đường mòn đi về hướng vùng đồi.

- Bọn mình nên chọn con đường dễ nhất, Bob khuyên, như vậy sẽ dễ đi hơn...

- Mình nghĩ nên đi theo dãy phòng cháy, đường này kín hơn, để không bị thấy, Hannibal gợi ý.

- Đúng, Bob thừa nhận.

Bob quay lại nhìn đại dương. Mặt trời vừa mới biến mất sau những đám mây chắn ngang đường chân trời. Bob nói thêm:

- Trời sẽ tối trước khi bọn mình kịp về.

- Không sao, - Hannibal nhận xét. Sau khi mặt trời lặn, sẽ có mặt trăng lên.

- Cậu đã xem kỹ lịch và dự trù mọi thứ, - Bob nói. Cậu hay quá!

Hai thám tử leo lên đường dốc. Do mập mạp, Hannibal thở hổn hển. Nhưng mười phút sau, Hannibal thở đều lại và chuyển đi lên tiếp diễn bình thường. Chẳng bao lâu Bob thông báo:

- Đây...

Dải phòng cháy là một con đường mòn chạy dọc theo ngọn đồi... Mặt trời đã lặn, mà vẫn chưa thấy trăng lên. Nên con đường khá tối tăm. Trông nó như một dải đất trần đi ngoằn ngoèo giữa cây đồi.

- Cậu muốn tìm gì tối nay? Bob hỏi.

- Trước hết mình mong nhìn thấy hai người nước ngoài đã dừng lại Thiên Đường Đồ Cổ hôm qua, Hannibal trả lời. Dường như một trong hai là ông Demetrieff thuộc bộ ngoại giao Karathie. Người kia không biết là ai. Có lẽ sẽ

rất thú vị nếu biết được cả hai đang làm gì trên kia, trong Ngôi Nhà Trên Đồi.

Hai thám tử bước một hồi trên con đường mòn. Rồi trăng lên, chiếu sáng đường đi bằng ánh trăng trắng dịu.

Hannibal và Bob không nói gì trước khi đến đích... Bây giờ, cái bóng đen to của Ngôi Nhà Trên Đồi hiện rõ bên trái, nằm phía dưới hai thám tử một chút. Các tầng lầu ngôi nhà đều tối, nhưng có chút ánh sáng lọt ra từ cửa sổ tầng trệt.

- Có lần mình vào xem nhà, Bob nói. Dường như là cửa sổ thư phòng.

- Kính cửa sổ dơ quá, chắc chắn không phải bóng đèn điện chiếu sáng phòng.

- Đúng. Dường như là đèn dầu. Hai người mới vào ở mà.

Lòng suốt khô cạn xuất phát từ dải phòng cháy đi thẳng về hướng nhà rồi vòng qua nhà. Hai thám tử đi theo con đường bất đắc dĩ này, chú ý không làm đá lăn dưới chân mình. Do thận trọng, hai bạn bỏ đoạn vài mét còn lại, khi đó lòng suốt cạn đi song song với tường nhà.

Cuối cùng hai thám tử treo qua tường, ra đến phần sau nhà, là sân có lát đan. Chiếc xe Cadillac to của hai người nước ngoài đậu ngay phía trước nhà xe. Hannibal đi vòng qua xe, rồi không quan tâm đến xe nữa khi nhận thấy xe trống không.

Cửa sổ nhìn ra sân sau này tối om. Một cánh cửa nửa kính nửa gỗ được khóa kỹ.

- Nhà bếp! Thám tử trưởng nói khẽ.

- Phòng gia nhân ở phía trên kia, Bob cũng thì thào.

- Họ chưa kịp thuê người làm đâu, Hannibal đánh giá. Ta hãy thử xem thư phòng đi.

- Hannibal! Chẳng lẽ cậ vào nhà! Bob kinh hoàng thốt lên.

- Không! Nhưng ta vẫn có thể nhìn từ bên ngoài!

- Như vậy hay hơn. Nếu có báo động, bọn mình còn vọt giò lên cổ được.

Hannibal và Bob lần theo lối đi bằng đá chập hẹp chạy vòng quanh nhà và chẳng bao lâu đến ngang thư phòng. Hai thám tử quỳ trước cửa sổ kính dơ, liếc nhìn vào bên trong phòng. Qua lớp bản đóng trên kính, hai bạn nhìn thấy hai người nước ngoài đã dừng lại ở Thiên Đường Đồ Cổ ngày hôm qua. Ở hai góc thư phòng, có hai giường xếp. Hộp thức ăn cũng như đĩa và ly bằng giấy chất đầy trên kệ đáng lẽ chứa sách. Lò sưởi lớn có đốt lửa. Người lái chiếc Cadillac cúi xuống ngọn lửa, đang bận nước xúc xích ghim trên dây sắt. Người đàn ông không tuổi đầu trọc ngồi trên ghế xếp bên bàn đọc sách. Trông ông y như thực khách trong nhà hàng đang chờ được phục vụ.

Người trẻ hơn vẫn tiếp tục nướng xúc xích. Cuối cùng người đầu trọc nóng lòng. Ông đứng dậy, hươ tay bọc bột rồi biến mất vào một phòng tối om, ở cuối thư phòng. Sau khi trở lại vài phút sau, ông được dọn một khúc hot-dog trên đĩa giấy. Người đầu trọc nhìn món ăn có vẻ không hấp dẫn này, với vẻ mặt hơi gớm ghiếc. Hannibal xém phá lên cười.

Hai thám tử thận trọng lui ra khỏi cửa sổ, trở về sân có xe Cadillac. Bob tựa lưng vào xe.

- Hóa ra hai người nước ngoài này cắm trại trong nhà! Bob nói khẽ. Gớm! Nhà gì tồi tàn quá!

- Có lẽ không ai trên thế giới này chịu thuê một ngôi nhà như thế này, Hannibal nói. Ngủ trên giường xếp. Ăn xúc xích nướng chưa chín... Khả nghi quá! Và người đầu trọc đi đâu khi ra khỏi thư phòng?

- Phòng khách nằm phía bên kia và nhìn ra biển, Bob giải thích.

- Sân hiên cũng vậy... Ta đến đó đi!

Sân hiên chạy dọc theo mặt trước nhà. Rộng khoảng năm mét, trát xi măng hoàn toàn và có viền bờ tường cao khoảng một mét.

- Ủa! Cái gì đây? Hannibal nói khẽ và chỉ một vật trước mặt mình. Trông giống như thiết bị quang học gắn trên chân đế.

- Ông nhòm! Bob nhận thấy.

- Suyt!... Nghe kìa...

Một giọng nam vừa mới vang lên. Hannibal lẩn mình vào bóng tối trong ngôi nhà, chăm chú lắng nghe. Người nước ngoài trẻ nhất đột nhiên bước ra sân hiên sáng trắng, đến gần ống nhòm kê mắt vào đó. Sau khi nhìn, ông la lên một câu gì đó. Rồi ông lại nhìn nữa, cười và nhận xét thêm một câu. Ngôn ngữ mà ông dùng có những ngữ điệu như bài hát.

Một giọng thứ hai vang dội hơn cất lên trong bóng tối. Rồi người đầu trọc cũng xuất hiện trên sân hiên và nhìn trong ống nhòm. Ông nói hai ba tiếng, nhún vai rồi trở vào nhà. Người kia cũng vào theo, vừa đi vừa nói liên thoảng.

- Không phải tiếng Pháp, Hannibal tuyên bố khi người đã vào nhà.

- Cũng không phải tiếng Đức, Bob nói vì cậu đã học ngoại ngữ này trong một năm.

- Không biết có phải tiếng Karathie không.

- Và không biết họ nhìn gì trong ống nhòm kia!

- Chuyện này thì ít nhất ta có thể biết được, - thám tử trưởng trả lời.

Hannibal bước nhanh ra dựng cụ quang học, và không chạm vào nó, kê mắt vào lăng kính... Qua đó, Hannibal nhìn thấy cửa sổ sau nhà của Thợ gốm. Các phòng có đèn sáng trưng. Trong một phòng, Peter đang ngồi trên giường tán dóc với Tom Dobson. Cả hai đang chơi cờ nhưng không say mê lắm. Bà Dobson bước vào, bưng cái mâm có ba tách... có lẽ là sữa cacao, Hannibal nghĩ bụng.

Thám tử trưởng lặng lẽ trở về với Bob.

- Bây giờ ta đã biết hai kẻ bị tình nghi này chơi trò gì rồi, thám tử trưởng nói. Bọn chúng rình mò những gì xảy ra trong nhà Thợ gốm.

- Nhưng cậu cũng đã nghi như vậy rồi mà? Bob nói. Hannibal này, bọn mình hãy đi khỏi đây đi! Mình không

thích bọn người nước ngoài này chút nào. Mình thấy hơi sợ.

- Đồng ý! Hannibal gật đầu. Mà tạm thời cũng không còn gì để tìm hiểu.

Hai thám tử đi qua trước chiếc xe Cadillac, hướng về bờ tường phải trèo qua để gặp lòng suối cạn.

- Chắc là ngả này ngắn hơn! Bob nói khẽ

Rồi Bob chạy qua một khoảng đất vuông, có lẽ xưa kia là vườn rau.

Đột nhiên Bob la lên một tiếng, hươ tay lên như để vịn lại, rồi biến mất trước ánh mắt ngạc nhiên của Hannibal.

Chương 10: KHÓ XỬ

Bob ơi! Cậu có bị thương không?

Hannibal quỳ xuống bên cạnh cái hố, nơi bạn vừa mới đột ngột biến mất. Tuốt dưới đáy, Hannibal mơ hồ nhìn thấy Bob đang lồm cồm bò dậy.

- Bob! Cậu có bị sao không?

Khi đứng dậy được rồi, Bob sờ nắn người mình.

- Không, cuối cùng Bob nói. Ổn cả!

Hannibal nằm sấp xuống, đưa tay để giúp Bob. Dường như Bob bị té xuống tầng hầm. Bob đặt chân lên kệ dưới đó, nắm lấy tay Hannibal, định tự kéo mình ra khỏi tầng hầm. Nhưng ván gỗ mục của kệ vỡ ra dưới sức nặng của Bob. Bob ngã trở xuống, mém kéo theo Hannibal.

- Xui quá! Bob kêu.

Đúng lúc đó, ánh đèn sáng trưng của đèn pin chiếu vào Bob, rồi giọng nói của ông người nước ngoài ra lệnh:

- Đứng yên tại chỗ!

Hannibal lặng người, còn Bob giữ nguyên tư thế... ngồi dưới đáy hố giữa đống gỗ mục.

- Tôi rất muốn biết các cậu đang làm gì ở đây! Người nước ngoài nói thêm.

Đúng là chỉ có Hannibal Jones mới giữ được thái độ trang nghiêm trong tư thế này. Thật vậy, Hannibal vẫn còn nằm sấp khi trả lời:

- Đúng lúc này, thì tôi đang cố gắng kéo bạn ra khỏi hố. Các ông sẽ rất tử tế nếu giúp tôi một tay. Tôi muốn xem bạn tôi có bị thương không!

- Cậu thật táo bạo... người nước ngoài bắt đầu nói.

Tiếng cười khẽ ngắt lời ông:

- Bình tĩnh nào, Demetrieveff ơi! Người đầu trọc xuất hiện và nói.

Ông ngồi xuống rồi đưa tay cho Bob.

- Nào cậu bé. Chúng tôi không có thang để thả xuống cho cậu đâu.

Trong nháy mắt, ông giải thoát Bob ra khỏi hố.

- Sao? Ông đầu trọc hỏi. Hy vọng không gãy tay gãy chân gì chứ? Bị gãy xương, khó chịu lắm! Tôi nhớ có lần tôi bị con ngựa đè lên người tôi. Tôi phải chờ đến hai tháng mới lên yên ngựa lại được. Nằm bất động mà không làm gì cả thì khó chịu lắm.

Người đầu trọc dừng một hồi rồi nói tiếp bằng một giọng hung dữ:

- Tất nhiên là tôi giết chết con ngựa đó!

Bob rung mình, Hannibal cảm thấy lạnh người. Kẻ được gọi là Demetrieveff nở một nụ cười hiểm độc.

- Klaus Kaluk không được kiên nhẫn với những kẻ vụng về lắm, - ông nói.

Hannibal đứng dậy từ từ và phủi quần áo.

- Klaus Kaluk à? Hannibal lập lại.

- Đại tá Kaluk, Demetrieveff nói rõ.

Hannibal đột ngột nhận thấy tay hắn đang cầm khẩu súng. Còn tay trái thì cầm đèn pin chĩa vào hai thám tử.

- Đại tá Kaluk! Hannibal lập lại nữa và nghiêng mình chào người đàn ông trọc đầu. Còn ông là ông Demetrieveff, đúng không?

- Làm sao cậu biết được? Demetrieveff ngạc nhiên hỏi.

- Lúc này đại tá Kaluk gọi tên ông.

Tiếng cười của đại tá vang lên.

- Tai cậu ghi âm nhanh quá, cậu à, - đại tá nói với Hannibal. Tôi quan tâm đến thanh niên thuộc loại giống cậu. Thanh niên loại này nghe rất nhiều chuyện. Ta sẽ nói về những gì cậu đã nghe được tối nay.

- Ê, Hannibal ơi! Bob hoảng sợ nói. Bọn mình... bọn mình đâu có thời gian... Mình không bị thương. Bọn mình có thể ra về...

Demetrieveff chĩa súng về hướng Bob, khiến Bob im ngay.

- Tôi nghĩ ta nên đẩy cái hố này lại, Hannibal nói nhanh và chỉ hố. Một thành viên khác của Hội những người bạn

của thú vật hoang dã có thể bị té vào khi băng qua sân nhà các ông. Nếu vậy, thì các ông sẽ phải chịu một phần trách nhiệm.

Đại tá đầu trọc phá lên cười:

- Cậu có đầu óc khôi hài thật, anh bạn trẻ à, ông nói. Tuy nhiên cậu nói đúng. Tốt hơn là bịt cái hố này lại... Demetrieveff, anh hãy vào nhà xe kiểm vài tấm ván để che cái hố này lại... À mà thật ra cũng không phải là hố. Đường như là phần tầng hầm ngôi nhà đâm ra đến tận cái sân này. Có lẽ đây là hầm rượu.

Demetrieveff trở về nhanh với vài tấm ván và xếp chúng ngang hố.

- Tạm như vậy là được rồi, đại tá Kaluk quyết định. Bây giờ ta hãy vào nhà! Các cậu sẽ kể cho tôi nghe về Hội những người bạn của thú vật hoang dã. Các cậu sẽ cho tôi biết tên và giải thích cho tôi tại sao các cậu đã xâm phạm vào đất nhà tư.

- Sẵn sàng, Hannibal nói.

Demetrieveff dùng tay chỉ cửa nhà bếp. Đại tá Kaluk mở đường. Hannibal và Bob bước theo ông. Sau khi đi qua nhà bếp bụi bặm và hoàn toàn không sử dụng được nữa, cả nhóm đến thư phòng. Đại tá Kaluk ngồi xuống ghế xếp và ra hiệu cho hai thám tử ngồi xuống một cái giường xếp. Cái đầu trọc của ông sáng bóng.

- Xin lỗi về sự nghèo nàn trong nhà, ông bắt đầu nói, chúng tôi đang ở tạm. Nhưng tôi vẫn có trà để mời, các cậu dùng trà nhé?

- Dạ, không, cảm ơn! Hai thám tử đồng thanh trả lời.

- À, tôi quên mất, thanh niên Mỹ không uống trà, không uống cà phê, không uống rượu. Hay uống sữa? Tiếc quá, chúng tôi không có sữa...

Đại tá Kaluk quay sang Demetrieveff:

- Demetrieveff! Ông hỏi. Anh có bao giờ nghe nói đến một Hội những người bạn của thú vật hoang dã không?

- Chưa bao giờ nghe.

- Đó là một câu lạc bộ địa phương! Hannibal vội tuyên bố. Chạy ngoài đồng để quan sát động vật, thì thích hơn vào buổi sáng. Nhưng có một số loại động vật về đêm buộc chúng tôi phải đi ra ngoài ban đêm. Khi đó ven rừng nghe tiếng lúc nhúc đủ thứ loài hết. Đôi khi, nếu ta đủ kiên nhẫn đứng yên thật lâu, thì thậm chí có thể nhìn thấy chính các con vật nữa. Có lần tôi thấy được một con nai con. Nhiều lần tôi đã thấy chồn hôi băng qua ngay trước mặt mình.

- Hấp dẫn quá! Demetrieveff nói khẽ. Chắc là các cậu quan sát cả chim nữa chứ?

- Ban đêm thì không bao giờ, Hannibal nói. Cũng có khi nghe được tiếng cú mèo, nhưng rất hiếm khi nhìn thấy được nó. Ngược lại, ban ngày có thể nhìn thấy đủ thứ loài chim. Thực vật cũng rất hay... cây cối, bụi cây mọc bên mạn đồi. Có một số cây lạ lắm. Chỉ sống với lượng nước tối thiểu. Californie là một vùng có nhiều đề tài nghiên cứu, vì đa dạng về chủng loại động vật và thực vật.

Bob im lặng khâm phục ngồi nghe Hannibal. Bob ngạc nhiên khi nhận thấy Hannibal vẫn nhớ rõ mồn một bài báo mà cả hai vừa mới đọc được trong một tạp chí khoa học tự nhiên.

Hannibal vẫn tiếp tục ca ngợi vùng đồng quê. Thám tử trưởng đang nói những mùi vị bốc lên từ đất ẩm ướt sau những cơn mưa mùa xuân, thì đại tá Kaluk đưa tay lên để ngắt.

- Nói về đồng quê đủ rồi! Đại tá nói. Ta hãy vào vấn đề đi. Các cậu tên gì?

- Hannibal Jones!

- Bob Andy!

- Tốt! Bây giờ tôi muốn biết các cậu làm gì trong vườn nhà tôi.

- Đó là ngả đi tắt, - Hannibal giải thích. Chúng tôi đến từ Rocky theo dải phòng cháy và đang qua đất nhà ông để xuống con đường lớn nhanh hơn, phải đi con đường mòn.

- Con đường mòn đó cũng thuộc nhà này... cũng là đất tư, đại tá Kaluk vẫn nói.

- Vâng, thưa ông. Chúng tôi biết. Nhưng không có ai ở Ngôi Nhà Trên Đồi từ quá nhiều năm nên người ta đã quen đi tắt qua đây khi đi dạo trên vùng đồi.

- Đây là một thói quen phải từ bỏ thôi, đại tá Kaluk trả lời. Này, Hannibal Jones... dường như tôi có gặp cậu rồi...

- Đúng, thưa ông. Ngày hôm qua ông Demetrieveff có gặp tôi và hỏi đường.

- Tôi nhớ rồi... Cạnh cậu có một ông già, râu dài. Ai vậy?

- Ở đây, người ta gọi ông là Thợ gổm, - Hannibal giải thích.

- Có quen nhiều với cậu không? Đại tá Kaluk hỏi.

- Đúng hơn là tôi có biết ông ấy... Ở Rocky, ai cũng biết ông ấy.

Đại tá Kaluk gật đầu.

- Dường như chính tôi cũng có nghe nói đến ông.

Đại tá Kaluk quay sang Demetrieveff. Ngọn lửa nhảy nhót trong lò sưởi phản chiếu trên cái đầu trọc của ông. Hannibal nhìn thấy một mạng những nếp nhăn trên má ông. Kaluk không phải là “không có tuổi”. Thật ra ông rất già.

- Demetrieveff, đại tá Kaluk nói tiếp. Có phải anh có nói với tôi rằng ở đây một nghệ nhân tài giỏi nổi danh nhờ đồ gổm và đồ sứ không?... Tôi rất muốn được gặp ông, - đại tá Kaluk nói thêm với Hannibal.

Đó không phải là một câu hỏi, nhưng ta đoán câu hỏi này cần một câu trả lời. Cả Hannibal lẫn Bob im lặng. Do im lặng cứ kéo dài, đại tá nói tiếp:

- Có phải xưởng ông ấy nằm dưới chân đồi nhà tôi không?

- Dạ phải. Phía dưới nhà ông, Hannibal nói.

- Dường như nhà hiện đang có khách, - đại tá Kaluk nói tiếp. Một phụ nữ trẻ và một cậu bé. Nếu tôi không lầm thì cậu đã giúp hai người này dọn vào nhà.

- Dạ đúng.

- Có lẽ đó là một sự thể hiện tình cảm hàng xóm thân thiện, đại tá Kaluk nói bằng một giọng nhẹ. Cậu có quen biết mấy người đó không?

- Dạ không, thưa ông, Hannibal nói thêm. Họ là người quen với Thợ gốm.

- Người quen à? Đại tá Kaluk hỏi lại. Thật là dễ chịu khi có bạn bè quen biết. Đáng lẽ ông làm đồ gốm phải có mặt để tiếp đón người quen chứ...

- Thợ gốm... à ờ... khá kỳ quặc.

- Phải, dường như thế. Rõ ràng đây là một người tôi rất muốn gặp. Thậm chí tôi rất muốn gặp.

Đại tá Kaluk đột ngột ngồi thẳng lại trên ghế, bám chặt mép bàn và cúi người ra phía trước. Mắt ông như bắn ra tia sét:

- Ông ấy ở đâu? Đại tá Kaluk gầm lên.

- Ai? Bob giật mình hỏi.

- Cậu biết rõ tôi đang nói ai. Cái người được gọi là Thợ gốm!

- Chúng tôi không biết, thưa ông, - Hannibal khẳng định.

- Không thể được! Kaluk hét lên, mặt đỏ bừng do giận dữ. Ông ấy có mặt cùng cậu hôm qua. Còn hôm nay cậu đã giúp cho khách của ông dọn vào nhà của ông. Cậu biết ông ấy đang ở đâu.

- Dạ không, thưa ông, Hannibal nói. Chúng tôi không biết ông ấy đi đâu sau khi rời kho bãi sáng hôm qua.

- Chính ông ấy đã phái các cậu đến đây! Đại tá tố cáo.

- Không hề có chuyện đó! Bob la lên.

- Đừng nói láo! Các cậu đã nói láo với tôi khi kể chuyện lên đồi để quan sát động vật rồi... Demetrieveff! Đưa súng đây!

Demetrieveff chuyển khẩu súng cho đại tá Kaluk.

- Anh biết phải làm gì rồi chứ? Đại tá Kaluk hỏi bằng giọng lạnh lùng.

Demetrieveff ra hiệu mình đã hiểu rồi bắt đầu tháo dây nịt.

- Ê! Khoan đã! Bob hoảng sợ la lên.

- Ngồi yên! Đại tá Kaluk ra lệnh. Demetrieveff! Anh bắt đầu từ cậu bé nói nhiều lúc này. Đã nói nhiều, thì hy vọng sẽ nói nhiều hơn nữa.

Demetrieveff ra đứng sau Hannibal, quấn dây nịt quanh trán Hannibal thành vòng.

- Bây giờ, hãy nói cho tôi nghe những gì cậu biết về Thọ gổm! Đại tá Kaluk ra lệnh. Ông ấy ở đâu?

- Tôi không biết, Hannibal trả lời.

Vòng dây siết chặt hơn quanh đầu Hannibal.

- Vậy là ông ấy rời khỏi kho bãi đồ linh tinh, rồi không ai gặp lại ông nữa à?

- Đúng là chuyện đã xảy ra như thế.

Vòng siết chặt hơn nữa.

- Và ông ấy chờ khách... những người quen mà cậu nói... Những người bạn được cậu đối xử rất tử tế, phải không?

- Đúng.

- Thế cảnh sát không làm gì à? Kaluk hỏi. Không ai lo tìm kiếm con người đã biến mất một cách lạ lùng như thế à?

- Đất nước chúng tôi tự do, Hannibal trả lời. Nếu Thọ gổm quyết định biến mất, thì đó là quyền của ông.

- Đất nước tự do hả? Đại tá Kaluk lặp lại và vuốt cằm với nét mặt dăm chiêu. Đúng, đúng. Tôi có nghe nói thế. Thế Thọ gổm không nói gì cho cậu trước khi biến mất à?

- Ông không nói gì, Hannibal khẳng định.

Thám tử trưởng nhìn thẳng vào mắt người đối thoại, không hề chớp mắt.

- Tôi hiểu...

Đại tá Kaluk đứng dậy, bước lại gần thám tử trưởng, nhìn cậu suốt một phút, rồi thở dài.

- Được rồi, Demetrieveff. Thả chúng nó đi.

Demetrieveff phản đối:

- Vô lý! Trong câu chuyện của bọn chúng có quá nhiều sự trùng hợp.

- Ôi! Đại tá Kaluk nhún vai nói. Chúng chỉ là trẻ con mà, chúng tò mò như mọi đứa trẻ tuổi này. Chúng không biết gì đâu.

Demetrieveff tháo dây nịt quanh đầu Hannibal ra. Bob, nín thở từ nãy giờ, thở nhẹ nhõm trở lại.

- Có lẽ chúng tôi nên gọi cảnh sát nước các cậu, cảnh sát giỏi lắm mà, Demetrieveff nói mỉa. Cảnh sát không thèm tìm kiếm những người biến mất. Có lẽ chúng tôi nên báo cảnh sát rằng các cậu đã phạm pháp. Các cậu đã xâm phạm vào đất nhà tư.

- Nói về chuyện phạm pháp, Bob dũng cảm nói, chúng tôi có thể kể lại chuyện đã xảy ra ở đây lúc nãy...

- Các cậu sẽ không kể gì cả, đại tá Kaluk ngắt lời. Thật ra ở đây đã xảy ra chuyện gì? Tôi đã hỏi các cậu về một nghệ nhân khéo tay nổi tiếng trong vùng này. Các cậu đã trả lời là không biết gì về ông. Có gì bất bình thường đâu nào? Ông cũng khá nổi tiếng mà. Báo địa phương từng nói đến ông. Còn cái này (đại tá chỉ khẩu súng), ông Demetrieveff có giấy phép cầm vũ khí, và các cậu lại đang ở trên đất nhà chúng tôi. Không có chuyện gì xảy ra cả. Trái lại, chúng tôi đã tỏ ra rất rộng lượng. Các cậu được tự do ra đi... nhưng đừng trở lại đây nữa!

Bob đã đứng dậy và đang đẩy Hannibal ra cửa.

- Ra về bằng con đường nhé! Đại tá Kaluk nói. Và nhớ là chúng tôi theo dõi các cậu ra đi đấy nhé.

Hannibal và Bob không nói gì cho đến khi ra đến con đường dẫn từ Ngôi Nhà Trên Đồi xuống đường lớn.

- Sẽ còn lâu lắm mình mới dám quay lại chỗ này! Khi đó Bob nói.

Hannibal quay lại nhìn sân hiên. Demetrieveff và đại tá Kaluk đang đứng bất động dưới ánh trăng nhìn con đường.

- Một cặp chẳng ra gì! Thám tử trưởng cầu nhàu. Chắc là đại tá Kaluk có nhiều kinh nghiệm hỏi cung.

- Nếu ý cậu nói là hắn từng tra tấn người để moi lời khai, thì mình hoàn toàn đồng ý với cậu, Bob nói. Cũng may là mặt cậu trong lương thiện và hiền lành như thế này.

- Cái may là mình đã nói những chuyện có thật, Hannibal chỉnh.

- Đúng. Thật ra, cậu không hề nói láo lần nào.

- Mình đã cố bám thật sát vào sự thật. Vẫn có thể xem con gái và cháu ngoại của Thợ gổm là “người quen” của ông mà.

Con đường đến đoạn quẹo. Ngôi Nhà Trên Đồi biến mất sau lùm cây. Đột nhiên phía dưới mạn sườn đồi một chút, vang lên một tiếng khế. Đồng thời hai thám tử nhìn thấy ngọn lửa nhỏ. Một cái gì đó kêu rít bên tai Bob, rồi va vào cây, phía sau lưng Bob.

- Nhanh lên! Nằm xuống! Hannibal ra lệnh.

Hai thám tử thả mình nằm sấp, rồi chờ, không dám động dậy nữa. Có tiếng cành cây khô kêu phía bên phải. Rồi im lặng trở lại, chỉ bị phá vỡ bởi tiếng chim đêm kêu.

- Phát súng bắn hả? Bob nói.

- Mình nghĩ thế! Hannibal trả lời.

Thám tử trưởng bò đến khúc quẹo kế tiếp. Bob bò theo. Sau một hồi, hai thám tử đứng dậy, chạy hết tốc độ về hướng quốc lộ.

Hàng rào chắn con đường riêng bị đóng. Bob và Hannibal không dừng lại để xem có mở được hay không. Bob nhảy phốc qua. Hannibal trèo qua. Khi ra đến đường, hai bạn lao về phía trước và đến nhà Thợ gổm mới dám dừng lại. Đến đó, hai thám tử núp dưới cổng vào.

- Phát súng! Hannibal hỗn hển. Không phải là bắn từ Ngôi Nhà Trên Đồi! Demetrieveff và Kaluk đang đứng ngoài sân hiên khi ta đến khúc quẹo. Có kẻ rình ta trên đồi với cây súng... Bob ơi, ta phải tính thêm một đối thủ khác nữa... có người thứ ba!

Chương 11: CON MA TRỞ LẠI

Hannibal định bấm chuông nhà Thợ gốm, thì cửa sổ trên lầu mở ra. Giọng nói của Eloise Dobson vang đến tai hai thám tử:

- Ai đó?

Hannibal bước ra khỏi bóng tối, ngược đầu lên:

- Cháu, Hannibal Jones đây! Thám tử trưởng trả lời. Có Bob Andy đi cùng cháu.

- Ô! Được rồi! Chờ tôi xuống nhé!

Một hồi sau, hai thám tử nghe tiếng khóa. Peter mở cửa ra.

- Có chuyện gì vậy?

- Để bọn mình vào đã! Rồi sẽ kể sau... Hannibal vừa nói vừa bước nhanh vào tiền sảnh. Nghe này! Mình không muốn làm cho bà Dobson hoảng sợ thêm nữa, nhưng những người ở trong Ngôi Nhà Trên Đồi...

Thám tử trưởng ngưng nói khi thấy bà Dobson đến.

- Hannibal, bà nói, cậu có nghe cái gì... giống như tiếng súng không, cách đây khoảng hai phút?

- Có. Cháu nghĩ là ống pô của chiếc xe trên đường... Dường như cô chưa gặp Bob Andy, phải không?

Bà Dobson bắt tay Bob. Đến lượt Tom chạy xuống.

- Chào Hannibal. Đây là thám tử thứ ba, phải không?

- Cái gì thứ ba? Mẹ Tom ngạc nhiên hỏi.

- Ô, không có gì đâu mẹ! Tom nói khể. Con đùa thôi...

- Hừm! Bà đa nghi kêu khể. Dường như các cậu giấu tôi điều gì đó. Tôi không thích bí ẩn như thế đâu. Tất nhiên là tôi rất cảm ơn Peter qua đêm ở đây, nhưng tôi không thích bí mật giữa các cậu...

Hannibal làm chủ tình hình trở lại.

- Tội cháu không hề dự định đến đây, - thám tử trưởng tuyên bố. Nhưng tội cháu có chuyện cần nói với cô... một

điều mà cô cần phải biết... Thế này! Tụi cháu đang đi dọc theo dải phòng cháy, trên đỉnh đồi, thì tụi cháu đột nhiên gặp hai người đang thuê Ngôi Nhà Trên Đồi. Hai người nước ngoài. Trên sân nhà họ, cái sân nhìn xuống ngôi nhà này, họ có đặt ống nhòm để theo dõi cô. Tụi cháu nghĩ là nên đến đây báo cho cô biết, để cô đóng kín cửa sổ lại!

- Trời đất! Bà Dobson thốt lên rồi ngồi sụp xuống bậc thềm lầu cuối cùng. Tin cuối ngày này hay quá! Dầu chân lửa, rồi cái tên bám riết quán trọ, cuối cùng là hai kẻ rình rập chúng tôi!

- Tên bám riết quán trọ nào? Bob hỏi lại không hiểu. Quán trọ nào? Tên nào?

- Một người tên là Farrier, - Peter giải thích. Ông ấy vừa mới đến đây cách đây khoảng nửa tiếng. Ông muốn hỏi thăm xem cô và Tom đã dọn vào ở bình yên hay không và ông có giúp gì được không.

- Người đánh cá đẹp mã! Hannibal bình luận.

- Đẹp mã đến nỗi không cần mô tả, bà Dobson nói mỉa. Không hiểu tại sao, nhưng tôi cảm thấy sợ ông ấy. Không hiểu ông ấy làm gì mà cứ đeo đuổi theo tôi như thế? Mà ông ấy có một nụ cười làm tôi rất khó chịu. Còn quần áo thì quá trang nhã đến nỗi khi thấy ông, tôi cứ nghĩ đến mannequin trong tiệm may... tôi khổ công lắm mới tổng khứ ông ấy đi được.

- Ông đến bằng xe à? Hannibal hỏi.

- Đúng, Peter trả lời. Bằng chiếc xe Ford cũ. Khi ra khỏi đây, ông chạy về hướng bắc.

- Thì ông ấy có quyền đi dạo dọc theo bờ biển. Thôi! Ta phải về nhà thôi. Cháu chào cô ạ!

- Chào các cậu! Bà Dobson trả lời rồi bước vào nhà bếp.

Khi bà Dobson biến mất rồi, Hannibal kể nhanh cho Tom và Peter chuyện đã xảy ra ở Ngôi Nhà Trên Đồi và trên đường về. Thám tử trưởng căn dặn phải đóng kín cửa sổ. Rồi Hannibal và Bob ra về. Phía sau lưng, hai thám tử nghe Tom và Peter khóa cửa.

Hai bạn bước đi cạnh nhau một hồi, mà không nói gì. Rồi Bob hỏi:

- Cậu có nghĩ rằng Peter và hai mẹ con Dobson bị nguy hiểm không?

- Không, Hannibal trả lời. Mình nghĩ là không. Đại tá Kaluk và Demetrieveff có thể muốn tìm hiểu về hai mẹ con, nhưng thật ra bọn chúng quan tâm đến Thợ gốm. Và bọn chúng thấy rõ Thợ gốm không có đó!

- Cậu có đoán được kẻ thứ ba là ai không... kẻ bắn bọn mình lúc nãy ấy? Có sợ hấn sẽ tấn công khách của Thợ gốm không?

- Hấn nhằm ta, Bob à! Dường như hấn không phải là mối đe dọa đối với mẹ con Dobson đâu. Nhưng mình thắc mắc tại sao ông Farrier cứ tiếp tục theo đuổi và tỏ ra ân cần đối với mẹ của Tom. Bà Dobson không hề tỏ ra khuyến khích ông trong chuyện này mà! Hôm nay ông ấy cũng không được thím Mathilda nể lắm nữa! Thường người ta không ngoan cố khi biết mình không được ưa thích... Chiếc Ford cũ cũng đáng quan tâm.

- Có gì lạ đâu, Bob nói khẽ. Ngoài đường có hàng ngàn chiếc như thế.

- Mình thấy nó lạ, Hannibal giải thích, bởi vì nó không hợp với nhân vật Farrier. Một người trang nhã, lịch thiệp, chải chuốt như thế, đáng lẽ phải lái một chiếc xe đẹp... xe kiểu thể thao chẳng hạn. Vậy mà xe ông ấy không những hư hỏng cũ kỹ, mà thậm chí ông không thèm cho rửa xe cho sạch sẽ nữa!

Ánh đèn Rocky lấp lánh trước mặt Bob và Hannibal. Hai thám tử bước nhanh hơn và hy vọng rằng thím Mathilda không phát hiện ra sự vắng mặt của hai bạn. Tuy nhiên khi hai thám tử về đến nhà, ngôi nhà có vẻ bình lặng. Qua cửa sổ, Hannibal nhìn thấy chú Titus đang ngáy thoải mái trước màn ảnh truyền hình.

- Bob ơi, đi! Thám tử trưởng nói. Ta phải đóng cửa Thiên Đường Đồ Cổ.

Hai thám tử bước vào sân kho bãi đồ linh tinh. Trong xưởng Hannibal có ánh đèn điện. Lúc Hannibal định tắt đèn, thì bóng đèn đỏ cháy lên phía trên máy in. Tín hiệu này cho biết rằng điện thoại đang rung trong bộ tham mưu của Ba Thám Tử Trẻ.

- Ai gọi vào giờ này nhỉ? Bob thốt lên.

- Peter! Hannibal trả lời. Chỉ có thể là Peter mà thôi!

Thám tử trưởng nhanh tay tháo tấm lưới sắt che giấu lối vào số 2. Vài giây sau, Bob và Hannibal vào đến xe lán cũ. Hannibal nhắc ống nghe lên. Giọng khàn khàn run run của Peter vang lên:

- Các cậu ơi, quay lại nhanh đi! Bắt... bắt đầu có lại rồi!

- Dấu chân nữa hả? Hannibal bình tĩnh hỏi.

- Ba vết... trên bậc thêm cầu thang. Mình dập tắt rồi. Có mùi kỳ lắm. Bà Dobson đang bị cơn thần kinh đấy.

- Đến ngay!

Hannibal gác máy xuống, kể lại nhanh cho Bob hay rồi lôi Bob ra khỏi xe lán. Cả hai đang đóng cổng sân, thì thím Mathilda mở cửa nhà ra.

- Các cháu làm gì suốt thời gian này? Thím la với.

- Nhiều việc lắm, Hannibal nói mà không phạm tội nói láo.

Hannibal chạy đến chỗ thím để giải thích:

- Tụi cháu định đi xe đạp đến nhà Thợ gốm, để xem mọi chuyện có ổn không. Mong thím cho phép chứ?

- Không được! Thím Mathilda cầu nhàu. Giờ này trễ quá mà còn đến nhà người ta làm gì nữa! Vả lại, Hannibal à, thím không thích cháu chạy ngoài đường khi trời đã tối.

- Xe đạp tụi cháu có đèn, Hannibal tuyên bố. Mà tụi cháu hứa là sẽ hết sức thận trọng. Hồi chiều trông bà Dobson xúc động quá, nên cháu nghĩ nên đến xem bà có ổn không.

- Ờ... thôi... được! Nhưng giữ ý giữ tứ nhé!

Thím đột ngột ngưng nói để hỏi:

- Peter đâu rồi?

- Đi rồi! Hannibal giải thích ngắn gọn.

- À!... Vậy thì nếu các cháu nhất định muốn đến đó, thì hãy đi nhanh đi. Và nhớ... thận trọng nhé!

Nhờ xe đạp, hai thám tử chỉ mất có vài phút để đến nơi. Peter vội mở cửa ra ngay.

- Cậu lục soát nhà chưa? Hannibal hỏi ngay.

- Một mình hả? Không dám đâu! Mà mình có việc khác phải làm kia mà! Mình phải dập tắt dấu chân, rồi chạy nhanh đến buồng điện thoại công cộng bên đường để gọi cho các cậu. Rồi mình lại phải ở bên cạnh bà Dobson, trông bà như bị mất trí rồi.

Thật vậy, bà Dobson không còn như trước nữa. Hannibal, Peter và Bob thấy bà đang nằm sấp trên giường khóc nức nở. Tom không tài nào dỗ được mẹ và ngồi bên giường. Chính Tom cũng trông khá căng thẳng. Tom ngồi bất động, một tay đặt lên vai mẹ.

Bob bước vào nhà tắm, mở vòi nước lạnh tắm ướt một góc khăn lông.

- Lại xảy ra nữa! Bà Dobson cà lăm giữa hai tiếng nấc.

- Cái gì xảy ra nữa? Hannibal hỏi.

- À! Bây giờ thì hết rồi... Mới có tiếng nước chảy đâu đó...

- Chính cháu mở vòi nước, Bob giải thích. Cháu nghĩ cô sẽ thấy đỡ hơn nếu tắm ít nước lên trán.

- Ồ! Cám ơn! Bà Dobson vừa nói vừa lấy khăn ướt mà Bob đưa.

Bà lau mặt.

- Con về chuyện nước chảy, - Peter giải thích, ngay khi các cậu đi rồi, bọn mình đã nghe tiếng động trong các ống nước... nhưng lúc đó không có vòi nước nào mở cả. Bọn mình đang kiểm tra tất cả các vòi nước, thì có tiếng động vang lên ở dưới nhà. Bà Dobson chạy ra để xem có chuyện gì và nhìn thấy ba ngọn lửa nhỏ trên các bậc thềm. Mình dùng chân dập tắt... và thấy những dấu chân mới.

Hannibal và Bob trở xuống thang lầu để xem xét các vết cháy.

- Mấy dấu chân này y hệt mấy dấu chân trong nhà bếp,
- Hannibal nhận xét.

Thám tử trưởng sờ thử một vết, rồi ngửi ngửi các ngón tay.

- Mùi lạ quá! Hannibal nói khẽ. Giống như hóa chất...

- Rút ra kết luận gì đây? Peter hỏi. Không có kết luận gì được, ngoại trừ việc con mà này có kiến thức về hóa học.

- Có lẽ đã quá trễ để hy vọng có kết quả, - Hannibal thở dài, nhưng mình đề nghị ta lục soát ngôi nhà.

- Để làm gì? Peter phản đối. Không ai vào được, Hannibal à. Chỗ này kín không thua gì ngân hàng Hoa Kỳ.

Hannibal vẫn đòi tiến hành tìm kiếm. Ngôi nhà được lục soát từ tầng mái xuống tầng hầm. Hoài công: Ba Thám Tử Trẻ không tìm ra gì cả!

- Mẹ sẽ về nhà! Eloise Dobson nói sau cuộc lục soát.

- Con đồng ý, mẹ à! Tom nói. Nhưng ta sẽ đi sáng mai.

- Sao không về ngay? Mẹ Tom hỏi.

- Mẹ đang mệt mà.

- Bộ con tưởng mẹ sẽ ngủ được ở đây à? Bà Dobson la lên.

- Có thể cô sẽ cảm thấy yên tâm hơn nếu tất cả tội cháu ở lại với cô tối nay trong nhà này? Hannibal đề nghị.

Eloise Dobson thở dài rồi chấp nhận:

- Vâng... tất nhiên... tôi sẽ yên tâm hơn.... Nhưng tôi tự hỏi không biết có phải gọi lính cứu hỏa giữa đêm không.

- Hy vọng là không! Hannibal trả lời và cố cười.

- Mẹ cố gắng nghỉ một chút đi! Tom khuyên mẹ.

Tom vỗ vỗ vai mẹ thật nhẹ rồi đi lấy thêm một tấm chăn đắp cho mẹ. Bà vẫn còn mặc quần áo trong ngày, ngoại trừ đôi giày. Bà nói với giọng mệt mỏi:

- Đáng lẽ mẹ phải ngồi dậy thay đồ...

Nhưng bà vẫn nằm yên và chỉ dùng cánh tay che mắt.

- Đừng tắt đèn Tom ơi.

- Dạ.

- Con ở lại gần mẹ nhé?

- Mẹ yên tâm đi. Con vẫn ngồi lại đây.

Bà Dobson gần như ngủ thiếp đi ngay, do quá mệt mỏi và xúc động.

Bốn cậu bé ra ngoài hành lang.

- Mình đi lấy thêm chăn đây, - Tom tuyên bố, mình sẽ ngủ trong phòng mẹ, dưới đất, trên thảm... Các cậu ở lại đây cả ba thật hả?

- Tất nhiên! Hannibal kêu. Nhưng mình phải ra ngoài gọi điện thoại về cho thím Mathilda. Mình sẽ nói là mẹ cậu bị căng thẳng thần kinh và cần người ở lại.

- Mình cũng phải gọi về nhà cho mẹ, Bob nói.

- Không biết có nên gọi cảnh sát không, Tom gợi ý.

- Lần đầu, cảnh sát có làm được gì đâu và lần này ta cũng đâu có manh mối nào hơn cho cảnh sát. Cứ chờ ngày mai đi, đầu óc ta sẽ sáng suốt hơn. Bob ơi, ta đi gọi điện thoại. Peter nhớ đóng kín cửa lại nhé. Khi về bọn mình sẽ gõ ba cú...

Bà Jones rất buồn khi nghe tin Eloise Dobson bị xúc động mạnh đến nỗi khi cần người ở lại bên cạnh qua đêm. Hannibal khổ công lắm mới thuyết phục được thím Mathilda là không phải chú Titus đến ngay lập tức cùng xe tải nhẹ để đưa hai mẹ con về nhà thím. Thím Mathilda còn phản đối:

- Nhưng ở đó đâu có đủ giường cho mọi người ngủ!

- Tụi cháu sẽ xoay sở! Hannibal cam đoan. Thím đừng lo!

Cuối cùng thím cũng chịu thua. Phần mình, Bob cũng xin phép gia được đình “qua đêm cùng Hannibal”, mà không giải thích thêm chi tiết. Rồi hai thám tử vội vàng trở vào nhà Thợ gỗ.

Bốn cậu lên kế hoạch cho cả đêm. Đề nghị của Peter được tất cả tán thành: các thám tử sẽ thay phiên nhau trực cho đến sáng hôm sau.

Trong khi Tom sắp xếp chỗ ngủ bên cạnh mẹ, Bob lên giường Thợ gỗ, còn Peter nằm trên giường Tom. Hannibal đã quyết định ca trực đầu tiên, kéo dài ba tiếng.

Thám tử trưởng ngồi ngoài tiền sảnh bên chân thang lầu. Hannibal ngồi đợi trên sàn nhà, tựa lưng vào tường. Rồi Hannibal tiến hành xem xét vết than đánh dấu bậc thêm cầu thang.

Hannibal ngửi ngón tay và nhận thấy không còn mùi nữa. Có lẽ người ta đã dùng một chất bay hơi mạnh để làm bốc lửa dấu chân.

Dù sao, thám tử trưởng biết chắc một điều: kẻ nhát hai mẹ con Dobson không phải là ma. Hannibal Jones không tin chuyện có ma!

Chương 12: TỬ MẬT

Sáng sớm, khi Hannibal thức dậy trong giường của Tom, đồng hồ đeo tay của cậu chỉ bảy giờ.

- Cúc cu! Bob bước vào phòng kêu. Ngủ ngon không?

- Được! Có chuyện gì không?

Bob phá lên cười:

- Phải chi cậu nghe cô cần nhần và nổi giận đùng đùng! Cô đang dưới nhà chuẩn bị bữa ăn sáng.

- Tuyệt! Ý mình nói: bữa ăn sáng là tuyệt! Mình đói bụng dữ lắm! À mà tại sao bà Dobson lại cần nhần nổi giận đùng đùng, như cậu nói? Tối hôm qua, trông bà khá xuống tinh thần và kiệt sức mà.

- Hết rồi! Sáng nay, tưởng như cô gặp phải cái gì ấy. Cô giận toàn bộ thành phố Rocky, kể cả cảnh sát. Thật là kỳ diệu, một đêm ngủ ngon có khả năng làm cho con người ta lại sức nhanh như thế. Cậu xuống xem đi! Sáng nay trông bà Dobson giống y như thím Mathilda của cậu.

Hannibal cũng cười theo, rồi sau khi đánh răng rửa mặt nhanh, cậu xuống nhà cùng mọi người. Trong lúc bốn cậu bé ngồi vào bàn ăn, bà Dobson vừa dọn thức ăn vừa cho biết ý kiến của mình về các dấu chân lửa, về ngôi nhà, về sự vô ơn của một người cha biến mất đúng lúc con gái duy nhất và cháu ngoại đến thăm sau khi phải thực hiện một cuộc hành trình dài mệt nhọc.

- Và các cậu đừng tưởng tôi sẽ cho phép cha tôi làm người vô hình như thế, - bà nói. Lát nữa tôi sẽ đến đồn cảnh sát ngay và yêu cầu họ phải tìm kiếm cha tôi.

- Nếu ông cố ý bỏ đi... Hannibal định nói.

- Mặc kệ ông! Dù cha tôi có thích hay không thích, ông cũng phải trở về. Dù gì, tôi cũng là con gái ông mà! Cũng giống như mấy dấu chân lửa. Cảnh sát trưởng phải động não lên một tí để tìm xem kẻ nào để lại mấy vết đó. Phải

chấm dứt trò đùa này... Nào, cứ ăn đi! Tôi xuống thành phố đây.

- Nhưng mẹ chưa ăn sáng! Tom phản đối.

- Không sao. Cứ ăn từ từ đi! Và nhớ đừng có theo tôi. Tôi tự lo liệu lấy được. Đi nhé!

Bà lấy túi xách, bước nhanh qua tiền sảnh, đóng rầm cửa lại. Gần như ngay sau đó, nghe tiếng máy xe nổ.

- Hừm! Tom hơi xấu hổ nói. Đường như mẹ tỉnh lại hẳn rồi.

- Trứng dăm bông này ngon lắm! Hannibal nói và đang đứng ăn do không đủ ghế. Mẹ cậu nấu ăn ngon quá, Tom ơi. Mình đề nghị ta phải rửa chén cho xong trước khi mẹ cậu về.

- Thím Mathilda đã dạy cho cậu cách suy nghĩ tâm lý! Bob cười nói.

- Mình rất thông cảm với bà Dobson khi cô giận cha, Hannibal nói tiếp. Nhưng mình không nghĩ là ông Thọ gồm có ý định làm cho cô giận. Ông là người tốt bụng, không bao giờ làm cho ai giận đâu, mình tin chắc như thế...

Hannibal vừa bắt tay vào rửa chén, vừa nói tiếp:

- Về con đại bàng hai đầu... Tom ơi, cậu có nói là thỉnh thoảng ông ngoại có gửi cho mẹ con cậu những món đồ ông tự làm. Cậu có bao giờ nhận được món đồ gồm hay đồ sứ có trang trí con đại bàng hai đầu không?

Tom suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu:

- Không có, Tom nói. Mẹ thích chim chóc. Ông ngoại có gửi cho mẹ những món đồ trang trí chim độc đáo nhưng... nói chung là chim bình thường.

- Dù sao, ông vẫn luôn đeo mặt dây chuyền hình đại bàng và vẽ lại trên tấm sứ trong phòng mẹ cậu... Một phòng không có ai ở trước khi mẹ con cậu đến. Ta có thể đặt câu hỏi: tại sao ông bỏ công thực hiện một món đồ to tướng như thế và để trong phòng trống?

Sau khi rửa chén xong, Hannibal lau khô tay, bước ra cầu thang. Ba cậu đi theo thám tử trưởng. Khi lên đến

phòng bà Dobson, Hannibal ngược mắt lên nhìn con đại bàng có hai đầu và sờ mép tấm sứ trang trí.

- Đường như nó bị gắn chắc bằng xi măng vào tường! Hannibal nói.

Hannibal lui lại để nhìn cho rõ hơn và nói khẽ:

- Lắp cái tấm khổng lồ này chắc là mất nhiều công sức lắm!

Đột nhiên có chi tiết nhỏ đập vào mắt thám tử trưởng.

- Khoan đã! Hannibal la lên. Đường như mình thấy một cái gì đó. Phải leo lên ghế để nhìn cho rõ hơn...

Peter lao xuống nhà bếp, mang ghế trở lên. Hannibal lấy ghế đặt trước lò sưởi, rồi leo lên ghế. Cậu kê mặt gần đầu bên phải của đại bàng xem xét thật kỹ.

- Con mắt này nổi hơn mắt kia! Cuối cùng thám tử nói to lên. Không hiểu...

Không nói hết câu, Hannibal bấm vào mắt. Có tiếng clic khẽ. Phần tường phía trên lò sưởi động nhẹ.

- Cửa mật! Hannibal reo lên. Vậy giải thích được tại sao có tấm sứ!

Thám tử trưởng nhảy xuống ghế, nắm lấy mép lỗi ra của tấm sứ, kéo về phía mình. Cánh cửa mật xoay trên bản lề, làm lộ một cái tủ không sâu lắm. Giữa gờ trên lò sưởi và trần nhà có bốn kệ chất đầy giấy.

- Ủa! Tom kêu. Số báo Diễn đàn Belleview cũ!

Tom cầm lấy một tờ báo xem qua.

- Một bài báo nói về mình, Tom nói thêm.

- Cậu được báo chí nói đến hả? Bob hỏi.

- Ô! Mình dành được giải thưởng trong một cuộc thi viết văn nhỏ, Tom giải thích.

Hannibal mở thêm một tờ báo cũ hơn.

- Đây là mẫu tin báo về đám cưới của mẹ cậu nè Tom ơi! Đây... có khoanh bằng bút đỏ. Thấy không?

Những số báo Diễn Đàn cũ khác đều nêu những sự kiện có liên quan đến gia đình Dobson: sự ra đời của Tom, tin báo tử của bà ngoại Tom, khai trương cửa hàng ngũ kim của ba Tom v.v... Thậm chí có cả bài diễn văn mà ba của

Tom đã đọc nhân bữa tiệc của hội thương nhân. Thợ gốm để dành kỹ mọi số báo cũ.

- Tủ hồ sơ lưu trữ này dường như dùng làm chỗ giấu những bí mật của Thợ gốm, tức là bí mật về Tom và mẹ của Tom, Peter nói.

- Mình cảm thấy rất hạnh diện! Tom nói khẽ.

- Thợ gốm luôn nhớ đến gia đình, Hannibal nói, vậy mà ông không bao giờ nói đến mẹ con Tom cho ai nghe cả. Lạ thật. Nhưng lạ hơn nữa, là trên mấy kệ này không có gì về chính Thợ gốm... Mình lấy đại thử mấy số báo, nhưng chỉ nói về mẹ của Tom và người thân của mẹ Tom mà thôi!

- Mình nghĩ Thợ gốm không muốn bị báo chí nói về mình, Peter kêu.

- Đúng! Hannibal nói và nhớ lại chuyện tấm hình dán trong văn phòng của thím Mathilda. Vậy mà những người ở Ngôi Nhà Trên Đồi có nói là đã đọc bài báo nói về Thợ gốm? Mà khi một nghệ nhân được báo nói đến, thì thường nghệ nhân đó phải để dành mẫu báo liên quan đến mình chứ. Đúng không?

- Đúng, Bob nói.

- Vậy có hai khả năng... Hoặc Thợ gốm hết sức khiêm tốn, hoặc chỉ có một bài báo được đăng về ông: đó là bài mà thím Mathilda đã cắt. Thợ gốm không hề biết mình được báo chí nói đến, bài có đăng ảnh, cho đến thứ bảy. Và ông không hề có vẻ vui vẻ khi biết tin này!

- Nghĩa là sao? Tom hỏi.

- Thì có nghĩa là ông ngoại của cậu muốn giữ bí mật về việc ông có cậu và mẹ cậu và không muốn bị báo chí nói đến, quảng cáo um sùm. Có lẽ ông có lý do chính đáng về chuyện này. Tom ơi, dường như vì một lý do mà ta chưa biết những người ở Ngôi Nhà Trên Đồi quan tâm đến ông ngoại của cậu. Bọn chúng đã thuê ngôi nhà cũ nát này hôm qua. Điều đáng lưu ý là bọn chúng đến Rocky hai tháng sau khi báo đăng ảnh Thợ gốm. Đáng suy nghĩ chứ, cậu thấy sao?

- Cậu nghĩ ông ngoại trốn hả? Ông ngoại không muốn gặp một số người hả?

- Thật ra, hiện mình cũng không biết gì hơn cậu. À, mà cậu có biết Karathie không?

- Chưa bao giờ nghe nói đến! Cái gì vậy?

- Một đất nước... một quốc gia nhỏ ở Châu Âu, nơi thời xưa có nhiều vụ ám sát chính trị!

Tom rung mình.

- Theo bà ngoại, thì ông ngoại từ Ukraine đến.

- Cậu có bao giờ nghe nói đến cái tên Azimov không? Hannibal hỏi thêm nữa.

- Chưa bao giờ!

- Có bao giờ có thể là tên ông ngoại của cậu không... trước khi ông lấy tên Thọ gổm?

- Không. Tên ông ngoại dài hơn nhiều. Rất khó đọc.

Hannibal có vẻ dăm chiêu suy nghĩ.

- Mình thấy ông ngoại đã rất nhọc công để giấu đồng báo cũ này, Tom nói tiếp. Nếu báo quan trọng đối với ông, thì ông có thể nhét vào tập hồ sơ với các hóa đơn cũ và cứ để đó. Có ai nảy ra ý xem trong đó bao giờ đâu.

- Trong khi tấm sứ này rất gây chú ý, Peter nói tiếp và dùng đầu ngón tay sờ móng vuốt của con đại bàng hai đầu. Nhất là trong một căn phòng trống.

- Mà gây chú ý là điều mà Thọ gổm muốn tránh! Hannibal nhắc nhở.

Thám tử trưởng cúi xuống xem lò sưởi, ở phía dưới gờ. Mới toanh. Rõ ràng chưa có ai châm lửa vào đó bao giờ. Hannibal bò xuống, thò đầu vào bên trong, nhìn lên trên.

- Không có ống khói! Thám tử trưởng thông báo. Chỉ là lò sưởi giả.

- Vậy có lẽ do chính Thọ gổm tự xây, Bob gợi ý.

- Nếu vậy, thì cửa sập nhỏ này để làm gì? Hannibal hỏi và chỉ nắp kim loại dưới nền lò sưởi. Trong mấy lò sưởi thật, thì cái này dùng để gom tro. Nhưng do lò sưởi này chỉ là để trang trí, thì mình không hiểu công dụng của cửa sập này.

Nói xong, thám tử trưởng đưa tay xuống khoảng trống giữa gạch. Ngón tay của H gặp phải giấy.

- Mình đụng phải một cái gì đó! Hannibal la lên. Phong bì!

Thám tử trưởng lấy vật ra khỏi chỗ giấu. Cửa sập rơi trở xuống với tiếng động mạnh. Phong bì bằng giấy thô nâu có dấu niêm phong bằng sáp đỏ.

- Đồng báo phía sau tấm sứ chỉ là để đánh lừa bọn trộm và bọn tò mò, Hannibal giải thích. Mình nghĩ đây mới là cái bí mật thật của Thợ gốm, trong phong bì này. Sao Tom, bây giờ ta làm gì? Cái này là của ông ngoại cậu, mà ông đã biến mất. Trái lại, chính cậu là thân chủ của bọn mình. Cậu quyết định thế nào?

- Mở phong bì đi! Tom nói không lưỡng lự.

- Tuyệt! Bob vỗ tay.

Hannibal phá dấu niêm phong, lấy ra một tờ giấy da độc nhất từ phong bì nâu. Tờ giấy da dày và gấp làm ba. Thám tử trưởng thận trọng mở ra.

- Sao? Tom nóng lòng hỏi. Cái gì vậy?

Hannibal chau mày.

- Mình cũng không biết nữa, Hannibal thú nhận. Giống như giấy chứng nhận... Có thể là bằng cấp... nhưng bằng cấp thì phải lớn hơn.

Peter, Bob và Tom xúm quanh Hannibal, nhìn tờ giấy trong tay Hannibal.

- Viết bằng tiếng gì vậy? Peter hỏi. Bob có biết không?

- Rất tiếc là mình không biết! Mình chưa bao giờ thấy tiếng nào như thế này. Chữ viết này không gọi cho mình tiếng nào cả.

Hannibal đưa giấy da ra ánh sáng, nghiên cứu thật kỹ. Sau vài phút, thám tử trưởng tuyên bố:

- Cuối cùng thì tờ giấy da này cho ta biết hai điều... Trước hết, dấu niêm phong có hình con đại bàng hai đầu quen thuộc. Sau đó, những hàng chữ viết này cho biết một cái tên: tên Kerenov. Có một lúc nào đó, có một người trao cho một người tên là Alexis Kerenov một vinh

hạnh nào đó. Tom, cậu có bao giờ nghe nói đến tên này chưa?

- Chưa, Tom trả lời. Không phải là tên ông ngoại. Tên ông ngoại dài, dài lắm.

- Bob, tên này gợi nhớ cho cậu một điều gì đó, đúng không?

- Chứ sao! Bob kêu lên. Nghệ nhân thực hiện vương miện Karathie cho Federic Azimov tên là Kerenov.

Tom nhìn Bob, rồi nhìn Hannibal:

- Federic Azimov? Tom hỏi lại. Là ai vậy?

- Vị vua đầu tiên của Karathie, - Hannibal giải thích. Cách đây bốn trăm năm.

Tom sửng sốt nhìn các thám tử.

- Nhưng có liên quan gì với ông ngoại mình? Tom nói khẽ.

- Bọn mình chưa biết, Hannibal trả lời, nhưng nhất định phải tìm ra.

Chương 13: CON ĐẠI BÀNG BÍ ẨN

Hannibal đặt báo trở lên kệ, đẩy tấm bảng sứ trở lại.

- Mẹ cậu sắp về rồi, Hannibal nói với Tom, và có lẽ sẽ có chú cảnh sát trưởng Reynolds đi cùng. Và mình nghĩ sẽ không hay đối với ông ngoại cậu nếu ta làm lộ bí mật của ông, Tom à. Ba Thám Tử Trẻ đang tiến hành một cuộc điều tra có liên quan đến hoàng gia Azimov ở Karathie. Nếu cậu đồng ý, thì ta sẽ tiếp tục điều tra mà không nói gì với ai cho đến khi ta chắc chắn những gì ta biết.

- Mình không hiểu gì, Tom gãi đầu thú nhận, nhưng mình để cậu hành động tùy ý cậu thôi. Cậu cứ giữ lấy tấm giấy da... tạm thời. Nhưng... còn đồng báo?

- Rất có thể cảnh sát sẽ tìm ra tử mật này. Nhưng cũng không sao. Theo mình nghĩ, tử mật này chỉ là để đánh lừa những kẻ tò mò, như mình đã nói.

- Ông ngoại khôn quá, Tom nói khẽ. Mình rất mong được gặp ông.

- Tom! Mẹ cậu về kia, Bob đang nhìn qua cửa sổ thông báo. Có xe cảnh sát chạy theo xe mẹ cậu.

- Ủi chà! Chưa lau khô chén đĩa! Peter kêu.

Bốn cậu chạy ào xuống cầu thang. Khi bước vào nhà bếp, bà Dobson ngạc nhiên trước sự náo động trong bếp.

- Các cậu tử tế quá!

- Không có gì đâu, cô ạ, Hannibal trả lời. Cô đã dọn cho tụi cháu bữa ăn sáng ngon quá mà!

Đến lượt cảnh sát trưởng Reynolds bước vào, cùng với Haines. Ông chau mày nói ngay với thám tử trưởng:

- Tại sao tối hôm qua cậu không gọi tôi? Ông nói to.

- Thưa chú, cô Dobson có vẻ bị sốc mạnh quá! Hannibal cãi.

- Có ngày cậu sẽ bị tôi véo tai đó.

- Vâng, thưa chú.

- Dấu chân lửa! Không tin nổi... Haines, anh hãy lục soát ngôi nhà.

- Thưa chú, tụi cháu đã lục soát nhà rồi, Hannibal giải thích, nhưng không thấy ai cả.

- Nếu cậu không phiền, thì chúng tôi phải được làm nhiệm vụ chứ? Ông Reynolds bức bối trả lời. Và các cậu đừng có quần chân chúng tôi. Ra ngoài chơi đi!

Bốn cậu thi hành mệnh lệnh ngay.

- Ông ấy lúc nào cũng cau có như thế sao? Tom hỏi.

- Không, Bob trả lời. Chỉ khi nào gặp Hannibal trên đường đi của ông ấy thôi.

Tom ngồi xuống bậc thềm trước cửa, giữa hai cái bình có trang trí đại bàng hai đầu. Hannibal chăm chú nhìn một cái bình.

- Cậu thắc mắc gì vậy? Peter hỏi thăm.

- Có một con đại bàng chỉ có một đầu thôi! Thám tử trưởng trả lời.

Tom, Peter và Bob cùng nhìn cái bình. Hannibal nói đúng. Một đại bàng trong dải trang trí chỉ có một cái đầu: đầu nhìn bên phải. Trông nó giống như một con chim mỗi bình thường.

- Thú vị! Hannibal nói khẽ.

- Hay ông ngoại quên vẽ đầu trái! Tom nhận xét.

- Thợ gốm không bao giờ phạm một lỗi tầm thường như thế đâu, Hannibal cam đoan. Hình của ông luôn được vẽ hoàn hảo. Nếu ông đã thật sự muốn trang trí cái bình này bằng đại bàng hai đầu, thì ông đã làm đúng như thế rồi.

- Hay là để đánh lừa, Bob gợi ý, giống trong phòng bà Dobson! Hay cái bình này chứa một cái gì đó?

Hannibal thử dỡ nắp bình lên, nhưng hoài công. Thám tử trưởng thử vặn nắp ra, cũng không kết quả. Hannibal xem xét hông bình, sờ thử con đại bàng một đầu. Không có gì động đậy.

- Bình này không mở ra được, cuối cùng Hannibal tuyên bố. Mà nó lại được cố định bằng xi măng xuống đất nữa. Đúng vậy, chắc chỉ là để đánh lừa thôi.

Đúng lúc đó, cảnh sát trưởng Reynolds bước ra khỏi nhà.

- Nếu tin mà, ông nói lớn, thì tôi sẽ nói rằng nhà này bị ma ám!

- Đúng là chuyện xảy ra rất lạ, Hannibal trả lời rồi quyết định kể cho cảnh sát trưởng Reynolds nghe về cái mùi kỳ lạ bốc ra từ các dấu chân lửa.

- Hừm! Reynolds kêu. Mùi cay, giống như mùi axit hả? Chúng tôi sẽ lấy mẫu gỗ cháy về. Để xem phòng thí nghiệm có phát hiện được gì không... Thôi! Cậu còn gì báo cho tôi biết không?... Nếu không, các cậu về nhà được rồi.

- Tốt! Bob gật đầu. Cháu phải về thay đồ để đi thư viện đây.

- Còn thím Mathilda chắc đang tự hỏi không biết cháu biến đâu mất, Hannibal nói và lấy xe đạp.

Sau khi chào hai mẹ con Dobson thật nhanh, Ba Thám Tử Trẻ ra đi. Trước khi đến con đường dẫn về nhà ông bà Jones, ba thám tử bước xuống xe đạp.

- Không hiểu, - Hannibal nói, anh chàng câu cá đẹp mã của ta có dính líu gì đến những sự kiện bí ẩn nhà Thợ gốm không. Lúc nào cũng có mặt ông vừa trước hay sau đó... Xe ông đậu gần đó khi nhà bị trộm và mình bị xô té. Rồi tối hôm qua ông đến thăm bà Dobson, vừa trước khi mấy dấu chân lửa xuất hiện. Có thể chính ông đã bắn vào ta trên đồi.

- Nhưng tại sao ông lại làm thế? Bob hỏi.

- Mình không biết. Có thể ông đồng lõa với đại tá Kaluk và Demetrieveff. Nếu ta tìm ra được bí mật của Thợ gốm, thì mình tin chắc ta sẽ biết được rất nhiều thứ... Này Bob! Hannibal nói thêm khi rút ra khỏi túi tờ giấy da tìm thấy trong chỗ giấu dưới lò sưởi. Cậu cầm lấy giấy này, thử tìm hiểu xem viết bằng ngôn ngữ gì. Thậm chí có khi cậu hiểu được cả ý nghĩa.

- Chắc là tiếng Karathie, Bob nói. Để mình xem...

- Cứ thử tìm hiểu. Và nếu cậu tìm được thêm thông tin về dòng họ Azimov, thì càng hay. Cái tên Kerenov trên tấm giấy da làm cho mình nghi quá.

- Kerenov, nhà chế tạo vương miện hả! Được rồi, mình sẽ xem sách...

Bob leo lên xe, đạp đi.

- Mấy giờ rồi? Peter hỏi. Mình sợ mẹ mình chờ.

- Mới chín giờ mà, Hannibal trả lời. Ta còn kịp ghé qua thăm cô Hopper.

- Cậu định đến quán trọ hả?... Nhưng cô Hopper có liên quan gì đến vụ này đâu!

- Có lẽ là không, nhưng anh chàng câu cá đẹp mã của ta lại ở quán trọ của cô, và mình đoán cô biết khá nhiều về ông.

- Được! Cứ đến gặp cô. Nhưng mình muốn về trước khi mẹ mình gọi điện thoại cho thím Mathilda!

Khi đến Seabreeze Inn, hai thám tử thấy cô Hopper đang trò chuyện với Mary, cô làm phòng.

- Mary à, em đừng có la toáng lên như thế. Em cứ chừa phòng 113, chuyển sang làm phòng bên cạnh. Em sẽ làm phòng 113 sau khi ăn bữa trưa.

- Khởi làm phòng đó luôn cho rồi, - cô làm phòng cầu nhàu rồi bỏ đi đập cửa thật mạnh.

Hannibal mỉm cười với cô Hopper.

- Có chuyện à? Hannibal hỏi.

- Ồ! Chào Hannibal! Chào Peter! Không có chuyện gì cả, ngoại trừ chuyện ông Farrier treo tấm bảng “xin đừng quấy rầy”, nên Mary không vào làm vệ sinh phòng được. Con bé Mary không thích các thói quen làm việc hằng ngày bị xáo trộn... Tôi không ngạc nhiên gì chuyện ông Farrier vẫn còn ngủ. Đến ba giờ sáng ông mới về quán trọ mà.

- À! Hannibal kêu.

- Ông Farrier đã tỏ ra quá ân cần với bà Dobson, nên tôi nghi ông đến nhà để giúp chị ấy sắp xếp chỗ ở mới.

- Đến ba giờ sáng hả! Peter thốt lên.

- Dạ không có đâu, thưa cô Hopper, đến lượt Hannibal nói. Tụi cháu từ nhà Thợ gổm đến, ông Farrier không qua đêm ở đó. Vậy thì ông ấy làm gì đến về trễ như thế!

- Thật ra không phải chuyện mình, cô Hopper nói và hơi đỏ mặt. Mọi người có quyền dành thời gian rảnh rỗi tùy ý... Sao, chị Dobson thế nào? Tôi vừa mới nhìn thấy chị ấy chạy xe ngang qua sáng sớm nay.

- Cô bình thường. Sáng nay cô vừa mới chính thức nhờ cảnh sát tìm kiếm cha cô.

- Quyết định sáng suốt, cô Hopper tán thành.

- Thôi, tụi cháu đi đây. Tụi cháu chỉ ghé ngang qua để cho cô biết tin về hai mẹ con Dobson. Hy vọng ông Farrier sẽ thức dậy trước giờ ăn trưa.

- Được như vậy thì Mary sẽ mừng lắm, cô chủ quán trọ thú nhận. Tội nghiệp ông ấy! Hiện ông đang gặp toàn chuyện xui xẻo.

- Sao ạ? Hannibal hỏi.

- Thì từ bốn ngày nay ở đây, ông ấy cứ còng lưng câu cá mà không bắt được con nào!

- Chắc là ông ấy rất chán, Hannibal nói.

Hai thám tử chào cô Hopper. Khi ra đến đường, Peter hỏi:

- Theo cậu, thì một công dân Rocky có thể làm gì ở ngoài đường cho đến ba giờ sáng?

- Có nhiều khả năng... Chẳng hạn, kẻ đó có thể câu cá dưới ánh trăng. Hoặc còn có thể canh gác trên đồi, với cây súng trong tay. Hay còn có thể chơi trò hù người khác bằng cách tạo dấu chân lửa.

- Mình thích giả thiết cuối cùng này lắm, Peter tuyên bố, nếu như có thể đột nhập vào nhà Thợ gổm được. Nhưng cửa khóa hết mà, Hannibal ơi!

- Vậy mà vẫn có người vào được!

- Theo mình, thì có thể chính là Thợ gổm. Ông ấy có chìa khóa nhà mà!

- Cũng có thể, nhưng ông làm thế để làm gì?

- Có thể ông không thích có khách.

- Vô lý!

- Cũng không vô lý gì hơn việc tin là ông đã chết và trở về nhà làm ma! Chào!

Peter chạy đi thật nhanh, trong khi Hannibal đập về Thiên Đường Đồ Cổ. Thím Mathilda đang đón chờ để hỏi tin “bà Dobson tội nghiệp”. Hannibal kể hết sự thật cho thím. Khi nghe chuyện một bộ dấu chân lửa mới xuất hiện làm những người ở nhà Thợ gốm hoảng sợ, bà Jones kêu trời và quyết định đi mời hai mẹ con Tom về nhà mình ở ngay.

- Lần này, chắc chắn Eloise sẽ nhận lời! Anh Titus ơi! Cho xe ra đi. Ta đến chỗ đó ngay.

Chú Titus tuân lệnh ngay, không hề có ý kiến gì.

- Còn Hannibal, thím Mathilda nói, mấy hôm nay cháu hơi ra vẻ quan trọng quá đấy. Không tốt đâu! Cháu thiếu việc làm. Lại đây! Thím có việc giao cho cháu!...

Hannibal đành phải đi theo thím. Cậu biết rằng tranh cãi là vô ích khi thím Mathilda đã quyết định bắt người ta làm việc.

- Đây là đồ trang trí vườn bằng đá hoa, Hannibal à. Cần phải lau chùi cho sạch lại. Cháu biết bột giặt nằm chỗ nào rồi... Nhớ lấy xô và bàn chải nữa. Đừng quên đánh chút dầu nhé.

- Thím yên tâm, cháu nhớ hết rồi.

Trong khi xe tải nhẹ chạy đi chở chú thím, Hannibal tiến hành làm sạch một cái bình.

Hannibal vừa làm vừa nghĩ đến Thợ gốm. Ông làm ra biết bao nhiêu là món đồ đẹp.

- Mấy cái bình trước cổng nhà Thợ gốm đẹp hơn cái này gấp ngàn lần, Hannibal nói với Hans đang đến.

- Đúng! Hans thừa nhận. Đồ ông ấy rất đẹp. Nhưng ông ấy thì tính khí không bình thường!

- Không có đâu, anh Hans à! Hannibal tuyên bố. Chẳng hạn, em đang thắc mắc không hiểu tại sao trên một cái bình của ông, có một con đại bàng chỉ còn có một đầu thôi.

- Đại bàng thì chỉ có một đầu thôi chứ, có gì lạ đâu, Hans nhận xét.

- Em đồng ý... Nhưng hình như Thợ gốm thích đại bàng có hai đầu hơn! Hannibal dăm chiêu trả lời.

Chương 14: KỂ TÌNH NGHỊ THỨ BA

Gần mười hai giờ trưa thím Mathilda và chú Titus mới trở về từ nhà Thọ gổm... với hai tay không!

Thím Mathilda tuyên bố rằng Eloise Dobson là con người cứng đầu cứng cổ nhất thế giới! Bà Dobson đã từ chối, - một cách lịch sự nhưng cương quyết - đi theo ông bà Jones. Bà nhất định ở lại nhà cha mình.

- Vậy mà tối hôm qua cô sẵn sàng đi! Hannibal nói khể.

- Đáng lẽ cháu phải dẫn chị ấy về đây ngay! Thím Mathilda sẵn giọng nói.

Rồi thím giận dữ bỏ vào bếp để chuẩn bị bữa cơm trưa... Hannibal tráng nước mắm món đồ trang trí vườn, rồi đi tắm rửa.

Sau bữa ăn, thám tử trưởng mừng rỡ thấy thím Mathilda quên giao việc mới cho buổi chiều và lảng lảng chuồn ra ngoài để đến đồn cảnh sát. Hannibal gặp cảnh sát trưởng Reynolds đang suy ngẫm trong phòng làm việc. Tâm trạng ông cũng đang bức bối không kém gì thím Mathilda.

- Sao! Cậu đến đây có chuyện gì? Ông hỏi bằng giọng không được dễ chịu.

- Thưa chú, cháu đến vì một người đàn ông ở trọ tại quán cô Hopper. Ông ấy có vẻ khả nghi. Ông cứ ép bà Dobson phải tiếp ông, và thái độ của ông khá kỳ lạ. Lý do đến Rocky của ông là để câu cá, vậy mà ông chưa bắt được con cá nào.

- Có thể ông ta không gặp may! Vậy thôi!

- Có thể. Nhưng chiếc xe của ông có đậu gần nhà Thọ gổm, khi nhà này bị trộm. Rồi tối hôm qua, ông đã ghé thăm bà Dobson, ngay trước khi xuất hiện loạt dấu chân lửa mới. Còn quần áo của ông nữa...

- Quần áo hả?

- Vâng, thưa chú. Quần áo mới toanh. Tưởng như ông mới mặc vào để quay phim... hay để diễn một vai nào đó... Thêm nữa, trang phục của ông không phù hợp với chiếc xe Ford cũ kỹ mà ông lái. Cháu nghĩ chú có thể gọi điện thoại về Sacramento để xin thông tin về chủ xe. Ông ấy tự xưng là Farrier.

- Có lẽ là tên thật của ông ấy! Reynolds cầu nhàu. Này, anh bạn trẻ, tôi có cảm giác cậu hơi làm quá đấy. Cậu có vẻ quan trọng hóa vấn đề quá. Cậu có phải là Sherlock Holmes đâu! Và cậu làm cho tôi không tập trung được trong công việc của tôi. Bởi vì tôi còn có những vụ án nghiêm túc phải giải quyết! Bà Dobson, thì cứ tưởng như tôi sẽ tìm người cha của bà trước khi mặt trời lặn. Làm như dễ lắm! Tôi có tám người thôi. Vậy mà đòi tôi lùng sục cả vùng này để tìm một người tự ý biến mất và dường như cương quyết không muốn lộ mặt. Chưa kể là còn phải tìm một tên đùa dai đã tìm cách lẻn vào một ngôi nhà khóa kỹ để châm lửa vào những dấu chân trần.

- Chú có nhận được kết quả của phòng thí nghiệm chưa ạ?... về mẫu gỗ cháy ấy? Hannibal hỏi.

- Khi nào nhận được, cảnh sát trưởng Reynolds cầu nhàu, cậu sẽ là người cuối cùng được báo tin.

- Chú không định gọi điện thoại đi Sacramento à? Hannibal vẫn nói.

- Chắc chắn là không. Bây giờ xin cậu để tôi yên...

Thấy cảnh sát trưởng Reynolds hoàn toàn không có ý hợp tác với mình, Hannibal rút lui. Nhưng thám tử trưởng không hề nản lòng và đạp nhanh đến Seabreeze Inn. Hannibal thích thú nhận thấy xe của Farrier không có trong bãi đậu xe. Thám tử trưởng biết rằng giờ này có lẽ cô Hopper đang ngủ trưa. Nếu thám tử trưởng có gặp ai, thì chỉ có thể là khách trọ hoặc Mary, cô làm phòng...

Thám tử trưởng gặp may. Tiền sảnh tiếp tân không có người. Không có ai ngồi sau quầy, chìa khóa phòng 113 không có treo trên bảng. Điều này có nghĩa – cũng như việc không có chiếc xe – rằng ông Farrier đã đi ra ngoài.

Hannibal mỉm cười. Cậu nắm rõ thói quen của cô Hopper và biết rằng có chùm chìa khóa mở được mọi phòng treo sau bàn. Thám tử trưởng chỉ việc thò tay phía sau để lấy chùm chìa khóa sơ cua. Rồi Hannibal bước nhanh dọc theo sân hiên, mừng thầm trong bụng rằng hành lang cũng vắng người y như tiền sảnh.

Đến trước cửa phòng 113, Hannibal dừng lại lắng tai nghe. Vào giờ oi nóng trong ngày, không có gì động tĩnh trong nhà.

- Ông Farrier ơ? Hannibal vừa gọi khẽ vừa gõ nhẹ cửa. Ông Farrier ơ?

Không có ai trả lời. Khi đó Hannibal dứt chìa khóa sơ cua vào ổ, mở cửa ra, bước vào phòng. Phòng không có người. Phòng đã làm vệ sinh xong. Hannibal đóng cửa lại, rồi bắt tay vào việc. Cậu không hề có cảm giác mình đang tò mò, mà trái lại cảm thấy mình đang tiến hành một cuộc điều tra thật sự...

Ngăn kéo tủ và bàn viết nhỏ trống không. Ngược lại tủ áo chứa nhiều bộ quần áo mới cứng... và túi quần áo cũng trống không y như ngăn kéo. Hannibal chú ý đến vali. Có tất cả hai cái vali. Một cái đang mở chỉ chứa đầy đồ lót và đồ vệ sinh, không có gì đáng quan tâm.

Cái thứ nhì, đặt trên tủ đang đóng. Hannibal bật thử khóa và mừng rỡ thấy khóa mở ra ngay. Vali thứ nhì này chứa những quần áo khác, áo len và những bộ pyjama, cũng đều mới. Một số còn mang nhãn giá và nhãn hiệu: giá cao đến nỗi Hannibal phải há hốc ngạc nhiên.

Hannibal khéo léo lấy từng bộ quần áo ra cho đến đáy. Khi đó những nỗ lực của Hannibal được đền bù xứng đáng bằng một phát hiện thú vị. Đó là một trang báo xé từ tờ Los Angeles Times. Ở cột "nhắn tin", có hai hàng được khoanh bằng bút đỏ. Hannibal đọc: "Nicholas. Tôi chờ. Viết cho Alexis, hòm thư 213, Rocky. Californie."

Thám tử trưởng tìm thấy thêm hai mẫu báo nữa với cùng lời nhắn, một cắt từ tờ New York Daily còn mẫu kia

từ tờ Chicago Tribune. Cả ba đều được đăng ngày 21 tháng 4 năm nay.

Hannibal đảm chiêu cho mẫu báo và quần áo trở về chỗ cũ, rồi đóng vali lại. Hơn bao giờ hết, Hannibal tin chắc rằng “người câu cá đẹp mã” không đến Rocky với mục đích câu cá!

Sau đó Hannibal lục soát – nhưng hoài công – nhà tắm. Hannibal định rời khỏi hiện trường, thì có tiếng chìa khóa xoay trong ổ. Thám tử trưởng hoảng hốt tìm chỗ trốn, rồi phóng nhanh vào tủ áo, thu mình núp sau một bộ áo vét sang trọng.

Hannibal nín thở nghe tiếng Farrier bước vào phòng. Ông có vẻ vui, vì ông đang hát lầm rầm. Hannibal đoán ông đang bước đến giường. Ông ở đó vài giây, rồi vào nhà tắm. Cửa nhà tắm đóng lại. Hannibal nghe tiếng nước chảy.

Không để phí thời gian, thám tử trưởng lén ra khỏi tủ treo quần áo rồi rón rén đi đến cửa. Hannibal mở cửa ra nhanh. Nước vẫn tiếp tục chảy trong nhà tắm. Hannibal bước ra, dùng chìa khóa cửa lại, rồi bỏ đi nhanh.

Tim thám tử trưởng đập mạnh. Bởi vì trước khi ra khỏi phòng, Hannibal đã kịp nhìn thấy vật ông Farrier bỏ xuống giường...

Kẻ tự xưng là người câu cá có khẩu súng!

Chương 15: THÔNG TIN CỦA BOB

Peter đang cắt cỏ vườn nhà gần xong, thì Hannibal gọi điện thoại đến, nói đến bộ tham mưu ngay sau khi ăn tối xong.

- Nếu phải ngủ thêm một đêm ở ngoài nữa, thì không được nhé! Peter trả lời.

- Không có. Mình có tin mới báo cho các cậu! Mình đã nhắn Bob rồi. Hy vọng Bob cũng sẽ đến. Có thể Bob cũng tìm được vài thông tin mới...

Hy vọng của Hannibal được toại nguyện... Khi đến xe lái, Bob cầm theo hai quyển sách dày.

- Từ điển Karathie - Anh, Bob giải thích và chỉ quyển to nhất. Chính ba đã mượn ở thư viện Los Angeles mang về cho mình hồi chiều. Quyển sách kia là quyển nói về toàn bộ lịch sử Karathie.

- Hay quá! Peter kêu.

- Cậu có kịp đọc ra tờ giấy da của Thọ gớm không? Hannibal hỏi.

- Phần lớn, thì đọc ra. Phần còn lại, thì mình đoán ý. Cũng may là tiếng Karathie không giống tiếng Nga!

- Sao? Trong đó nói gì?

Bob lấy tờ giấy da kẹp giữa hai trang từ điển ra, trải trên bàn. Rồi Bob đặt một tờ giấy khác bên cạnh, trên đó Bob đã thử dịch - với nhiều đoạn xóa, gạch, viết thêm - nội dung văn bản Karathie.

- Đại khái, văn bản nói như thế này, Bob giải thích... "Xin thông báo cùng tất cả, rằng vào ngày 25 tháng Tám 1920, Alexis Kerenov, đã đến tuổi trưởng thành và đã tuyên thệ trung thành với quốc vương, nhận được chức công tước Malenbad. Alexis Kerenov cam kết với cả tâm hồn và lương tâm là sẽ trung thành với vương miện và

vương trượng của Karathie, sẽ được ông bảo vệ chống lại kẻ thù vì sự bình an của quốc vương.”

Bob ngược mắt lên:

- Rồi sau đó là dấu ấn hình đại bàng, Bob nói, và một chữ ký không tài nào đọc ra. Không hiểu sao người ta không chịu ký cho rõ ràng một chút!

- Càng làm lớn, chữ ký càng khó đọc, Hannibal tuyên bố. Cậu có nghĩ đây có thể là chữ ký của Azemov không?

- Cũng có thể, Bob thừa nhận. Đường như dòng họ Kerenov đã lên đến đỉnh cao nhất của vinh quang. Sau khi hoàn thành vương miện Karathie, Boris Kerenov lại phục vụ vị vua mới...

Bob mở quyển lịch sử Karathie ở một trang đánh dấu trước rồi nói tiếp:

- Sách này cung cấp nhiều chi tiết lắm... Boris Kerenov làm cố vấn cho vua Federic. Ông trở thành bộ trưởng Công Chách và làm cố vấn cho vua Federic. Chính ông cho sửa mới lại pháo đài Mandahoff và sau này hiện đại hóa lâu đài. Cũng chính ông cho thiết lập bản đồ đường phố thủ đô. Và cũng chính ông thiết kế và chế tạo vương trượng cho vua. Cuối cùng vua Federic đã trả ơn bằng cách phong cho ông chức công tước Malenbad. Mà do ngẫu nhiên lạ lùng, vùng đất công tước đó lại bị thu hồi của chính Yvan Dũng cảm.

- Khoan đã! Peter nói. Nếu mình nhớ không lầm, thì Yvan Dũng cảm chính là kẻ xấu số đã toan chống đối việc Federic lên ngôi.. và đã bị Federic cho xử tử hảm?

- Đúng. Đầu ông đã bị găm vào lao bêu trên thành lũy pháo đài Mandahoff. Kerenov đã dùng viên hồng ngọc của Yvan để trang trí cho vương miện của vua. Ông được thừa hưởng gia tài của Yvan, được nhận chức công tước thay Yvan. Và cũng là người canh giữ châu báu hoàng gia. Về sau, cả dòng họ ông trở nên giàu, rất giàu. Quyển sách này nói nhiều về dòng họ Kerenov. Từ thế hệ này sang thế hệ kia, những người con trai trưởng dòng họ

Kerenov vừa thừa hưởng chức công tước và trọng trách canh giữ châu báu hoàng gia.

Bob lật sang một trang khác.

- Dòng họ Kerenov thú vị không kém gì dòng họ Azemov, Bob giải thích. Lúc đầu họ sống trong lâu đài cũ của Yvan, ở Malenbad, nhưng cách đây khoảng ba trăm năm, họ rời bỏ lâu đài lên thủ đô ở, tại Mandanhoff. Các cậu có đoán ra tại sao không?

- Thì cậu cứ nói đi, rồi bọn mình sẽ biết, Peter nói.

- Chỉ nghĩ đến thôi, mình cũng thấy nổi da gà, - Bob thú nhận. Đối với họ, Malenbad đã trở thành một chỗ ở bị nguyên rủa. Có ngày, một đứa con gái dòng họ Kerenov, tên là Olga, bị buộc tội là phù thủy...

- Nhưng, - Hannibal bắt bẻ, tố cáo con gái của một công tước là phù thủy có phải là việc nguy hiểm?

- Babal à, nhưng ta phải suy nghĩ theo kiểu hồi xưa. Mọi chuyện diễn ra như trong thời có bệnh dịch. Cuộc săn lùng phù thủy đột ngột hoành hành trong cả vùng. Mọi người tố cáo mọi người. Mà thời đó Olga lại xui xẻo bị cha từ... Cô đòi lấy chồng thường dân và bị cha chống đối. Tóm lại, cô gái tội nghiệp đó bị xử tội trong nháy mắt và thiêu chết.

- Ghê quá! Peter kêu. Bây giờ mình đã hiểu tại sao dòng họ Kerenov rời bỏ lâu đài Malenbad để di cư lên thủ đô.

- Còn nữa! Chưa hết đâu! Sau khi bị thiêu sống ở quảng trường trước công chúng, người ta kể rằng cô Olga tội nghiệp, hay đúng hơn là hồn ma của cô, trở về ngôi nhà cha mình... Cô đi dạo trong lâu đài vào đêm khuya, để lại phía sau mình...

- Những dấu chân lửa! Hannibal kết thúc câu.

- Đúng! Bob nói. Chính vì vậy mà lâu đài bị bỏ hoang. Hiện nay chỉ còn là một đồng trống nát. Dòng họ Kerenov ở lại cho đến khi kết thúc cách mạng năm 1925. Sau đó họ mất tích. Từ ngày đó lịch sử không nhắc đến tên dòng họ này nữa.

Ba Thám Tử Trẻ im lặng một hồi. Cả ba suy nghĩ.

- Nhờ thông tin của Bob, cuối cùng Hannibal lên tiếng bằng một giọng chậm rãi, mình nghĩ mình đoán được tên thật của ông Alexander Potier.

- Nếu cậu nghĩ là Alexis Kerenov, Bob nhanh miệng cắt ngang, thì mình hoàn toàn đồng ý với cậu.

Peter phản đối:

- Các cậu đã quên những gì Tom nói: tên ông ngoại Tom dài lắm, với nhiều chữ c và nhiều chữ z trong đó!

- Khi quen với người vợ tương lai, gần như chắc chắn Thọ gổm đã có tên mới, Hannibal nhận xét. Hãy nhớ những gì Tom mô tả...

- Ông rất lo sợ và căng thẳng, Peter nói.

- Phải. Và ông khóa kỹ mọi cánh cửa. Thọ gổm là người giữ một bí mật... và đồng thời muốn gửi bức thông điệp...

- Cậu nói gì vậy? Bob ngạc nhiên hỏi.

Thám tử trưởng tóm tắt lại câu chuyện hồi chiều. Hannibal kể về việc lục soát phòng ông Farrier, về khẩu súng bỏ trên giường, và về những mẫu báo liên quan đến ba lời nhắn tin giống nhau đăng trên ba tờ báo khác nhau.

- Ba tin nhắn được đăng cùng lúc, vào ngày 21 tháng Tư. Cả ba tin nhắn đều yêu cầu một người tên Nicholas liên hệ với một người tên Alexis bằng cách viết về hòm thư ở Rocky.

- Nicholas hả? Bob lập lại.

- Trong lịch sử về Karathie, Peter hỏi, có người nào tên Nicholas, để khớp với bộ ghép hình của bọn mình không?

- Nicholas là tên con trai trưởng của Wilhem IV ở Karathie, Bob trả lời.

Bob lật quyển sách trước mặt cho đến khi tìm ra một bức ảnh về toàn thể hoàng gia đang trị vì ở Karathie.

Bob chỉ cho Peter và Hannibal... Trên ảnh chụp có Đức Vua Wilhem IV, bà vợ kỳ quặc của ông, và bốn người con trai, trong đó người con lớn nhất là một thanh niên đứng

sau lưng cha mình, còn đứa con út là một cậu bé khoảng mười tuổi.

- Người đứng sau lưng vua là hoàng tử Nicholas, Bob nói rõ.

- Wilhem IV... Hannibal đọc chậm. Vậy đây là vị vua đã nhảy lầu tự vẫn. Theo lịch sử, thì hoàng hậu bị bỏ thuốc độc. Nhưng còn chuyện gì xảy ra với Nicholas?

- Nghe nói ông tự treo cổ.

- Còn những người con khác?

- Dường như hai người con giữa cũng treo cổ, nếu tin lời mấy ông đại tá phát động cách mạng. Còn người con út thì bị chết đuối khi tắm.

- Hừm! Hannibal vừa véo môi dưới. Hừm! Giả sử hoàng tử Nicholas không treo cổ chết?... Xem nào, ngày nay ông bao nhiêu tuổi?

- Hơn bảy mươi tuổi, Bob tính.

- Theo các cậu, Thọ gồm bao nhiêu tuổi?

- Cũng khoảng bảy mươi tuổi. Hannibal ơi! Chẳng lẽ cậu nghĩ Thọ gồm là hoàng tử? Peter kêu.

- Không, mình nghĩ ông chính là Alexis Kerenov... người đã biến mất lúc triều đại Azimov sụp đổ! À mà dòng họ Azimov bị lật đổ chính xác là vào ngày nào?

- Ngày 21 tháng Tư 1925, Bob trả lời sau khi xem sách.

- Và vào năm nay, cũng ngày 21 tháng Tư, một người tên Alexis cho đăng tin nhắn yêu cầu Nicholas liên lạc với mình... Tin nhắn này đã thu hút Farrier đến thành phố Rocky của ta. Mà Farrier chắc chắn không phải là người câu cá. Nhưng Farrier cũng không thể là Nicholas Azimov. Ông còn quá trẻ.

- Có thể chính tin nhắn trên báo đã thu hút đại tá Kaluk và Demetrieveff đến đây, Bob gợi ý. Quyển sách này có nói vài hàng về đại tá Kaluk. Ông cũng có mặt lúc xảy ra tấn bi kịch hoàng gia và ông vẫn là một trong những đại tá được lòng dân chúng nhất Karathie. Thậm chí có ảnh ông ở trang 433...

Hannibal vội mở sách ra trang đó.

- Ua, ủa! Trong đây nói đại tá được hai mươi ba tuổi lúc chụp hình, vào năm 1926, thám tử trưởng kêu khế. Ông không thay đổi bao nhiêu. Thời đó ông đã trọc đầu rồi. Không hiểu ông thật sự bị bệnh trọc đầu hay ông cạo trọc đầu. Có thể đó là cách để ông chống cái già. Nếu cạo trọc đầu và chân mày, thì mình không bao giờ bị bạc.

- Chỉ làm như vậy được khi mặt không già đi quá nhiều, Peter nhận xét.

- Tuổi vậy, mà trông đại tá Kaluk cũng khá, Hannibal trả lời. Chắc là ông cỡ tuổi hoàng tử Nicholas – giả sử hoàng tử vẫn còn – và Thợ gốm. Tuy nhiên, mình không nghĩ đại tá Kaluk đến Rocky vì tin nhắn trên báo. Theo mình, thì chính là do ảnh được đăng trên tạp chí. Rõ ràng Demetrieveff thường trú ở Los Angeles. Ông làm tùy viên ở Bộ Ngoại Giao Karathie. Hãy nhớ lại lời Kaluk: báo chí có nói đến Thợ gốm. Mà theo mình biết thì báo duy nhất có nói đến Thợ gốm là báo đăng ảnh ông: có lẽ Demetrieveff nhìn thấy ảnh này cùng với mặt dây chuyền có đại bàng hai đầu. Khi đó ông đã báo tin ngay cho cấp trên ở Karathie.

- Rồi đại tá Kaluk đến ngay, Peter nói.

- Đúng. Hiện, những suy luận của ta cũng không dẫn ta đến đâu. Tuy nhiên có một điều là hiển nhiên: có kẻ, biết rõ lịch sử dòng họ Kerenov và truyền thuyết dấu chân lửa trong lâu đài ma, đang toan hù dọa bà Dobson và Tom để buộc hai mẹ con rời khỏi nhà Thợ gốm. Mình chỉ thấy một nguyên nhân: người ta nghĩ có một vật quý báu giấu trong nhà. Mà bà Dobson không hề biết gì về dòng họ Kerenov và do đó nhất quyết không chịu ra đi. Nếu ta thuyết phục được mẹ con Tom rời bỏ nhà để quay lại Seabreeze Inn hay thậm chí về Los Angeles, có khi ta sẽ quan sát được hành động của đối phương sẽ diễn tiến ra sao.. hành động đó có thể dẫn ta đi theo đúng hướng điều tra.

- Tóm lại, Peter nói, cậu muốn giăng bẫy đối phương!

- Đúng. Đại loại là như vậy. Nhưng để cho bấy hoạt động tốt, bà Dobson và Tom phải ở xa nhà. Hai người Karathie ở Ngôi Nhà Trên Đồi đã không nhúc nhích từ khi gia đình của Thợ gốm dọn đến. Còn người tự xưng là Farrier, thì cũng không ra tay gì, ngoại trừ chuyện đến thăm bà Dobson... trong khi Thợ gốm vẫn không ló mặt.

- Nếu mình hiểu đúng, Peter tóm lại, bọn mình phải thuyết phục bà Dobson ra đi, rồi theo dõi nhà?

- Đúng! Nhưng ta phải hết sức thận trọng.

- Muốn thuyết phục nổi bà Dobson, sẽ phải tốn nhiều nước bọt lắm, Hannibal ơi, Peter thở dài. Có lúc mẹ của Tom làm mình nhớ đến thím Mathilda!

Chương 16: CÂU CHUYỆN KHÔNG HAY

Ba Thám Tử Trẻ quyết định đến nhà Thợ gốm ngay. Mặt trời đang lặn nhanh ở đường chân trời. Tom mở cửa.

- Các cậu đến thật đúng lúc! Tom kêu khẽ và lôi Ba Thám Tử Trẻ vào nhà bếp. Nhìn đi!

Bà Dobson đang đứng giữa bếp im lặng nhìn một ngọn lửa xanh lục đang tắt trên thảm nhựa, gần cửa dẫn xuống tầng hầm. Bà không hề có vẻ xúc động.

- Riết rồi cũng quen! Bà thở dài khi thấy khách mới đến.

- Cô và Tom đang ở đâu khi chuyện xảy ra? Hannibal hỏi nhanh.

- Trên lầu. Tôi nghe tiếng động. Tom chạy xuống nhà ngay. Chúng tôi đang chuẩn bị lục soát nhà.

- Cháu e rằng tìm kiếm cũng chẳng thấy gì, giống như những lần trước, Hannibal tuyên bố. Thưa cô! Cô biết cháu nghĩ sao không?... Cô và Tom nên đi khỏi đây. Và đi càng sớm càng tốt!

- Không bao giờ! Bà Dobson kêu lên. Tôi đến đây để gặp cha tôi và tôi sẽ không đi khi chưa gặp.

- Seabreeze Inn cũng gần đây thôi, Bob dịu dàng nhận xét.

- Còn thím Mathilda thì sẵn sàng mời cô về nhà một hai ngày, Hannibal nói tiếp.

- Tội cháu không xin cô rời khỏi Rocky mà chỉ rời khỏi nhà này thôi, đến lượt Peter nói.

Bà Dobson trừng mắt nhìn ba thám tử.

- Tôi chắc chắn các cậu đang âm mưu một cái gì đó... bà bắt đầu nói.

- Cô có bao giờ nghĩ rằng có kẻ đang toan làm cô sợ để đuổi cô ra khỏi đây không? Hannibal hỏi.

- Tất nhiên là tôi có nghĩ đến! Tôi đâu có ngu! Nhưng tôi không chấp nhận để người khác hù dọa!

- Tụi cháu đã đi đến kết luận rằng kẻ rả mấy dấu chân lửa trong nhà không phải là để đùa, Hannibal giải thích. Và cho dù kẻ đó có là ai đi nữa, hẳn biết nhiều về cha của cô. Ngoài ra hẳn hoàn toàn nắm rõ chuyện gia đình cô. Thậm chí cháu có thể nói là hẳn biết nhiều hơn cả cô nữa... nhưng lại không biết là chính cô biết rất ít về chính mình. Theo tụi cháu, nhân vật bí ẩn này muốn được rảnh tay hành động, để lục soát trong nhà. Tụi cháu đề nghị cô tạo điều kiện cho hẳn. Cô hãy rời nhà này khi trời vẫn còn sáng. Cô hãy cho hẳn cơ hội nhìn thấy cô cuốn gói ra đi. Cô cứ xuống Rocky và ở lại đó. Peter, Bob và cháu sẽ canh gác để xem chuyện gì xảy ra, sau khi cô đi rồi.

- Đâu có được! Bà Dobson thốt lên.

- Được lắm chứ!

- Các cậu muốn tôi rời khỏi chỗ này để cho phép con ma có chân bốc cháy lục soát trong nhà cha tôi hả?

- Cháu nghĩ đó là cách duy nhất để tìm hiểu xem điều gì ẩn giấu đằng sau những sự kiện kỳ lạ này: việc cha của cô biến mất, vụ trộm trong phòng làm việc của ông, dấu chân lửa... và những chuyện còn lại.

Eloise Dobson dăm chiêu nhìn Hannibal.

- Cảnh sát trưởng Reynolds đã nói nhiều về các cậu, bà thở dài. Cậu, Bob và Peter tạo thành một bộ ba khá quậy. Các cậu thích nhúng mũi khắp nơi... cũng nghe nói các cậu rất giỏi việc giải quyết những vấn đề rối rắm.

- Lời khen có giảm nhẹ, Hannibal mỉm cười nhận xét.

- Phải... Thôi! Có lẽ tôi phải tin tưởng các cậu, - bà Dobson đột ngột quyết định và tuyên bố. Chúng tôi sẽ sắp xếp hành lý rồi ra đi, sao cho thật lộn lạo. Các cậu chỉ việc trốn rồi kín đáo canh gác. Ngôi nhà này chỉ chứa gió thôi.

- Chưa chắc... Hannibal nói khẽ.

- À, bà Dobson nói. Tôi rất muốn biết nguồn gốc gia đình tôi ẩn chứa những bí mật gì đây! Lúc nãy cậu có

nói...

Thám tử trưởng ngắt lời:

- Thưa cô, thời gian đang gấp rút. Trong chốc lát trời sẽ tối. Cháu xin cô, cô hãy đi nhanh!

- Được rồi. Nhưng thêm một điều nữa.

- Sao ạ?

- Khi tới thành phố, tôi sẽ đến thẳng đồn cảnh sát gặp cảnh sát trưởng Reynolds để báo ông về kế hoạch của các cậu. Những gì các cậu định tiến hành có vẻ khá nguy hiểm. Có thể các cậu sẽ cần viện trợ.

Ba Thám Tử Trẻ nhìn nhau, rồi Hannibal thở dài:

- Dạ, có lẽ như vậy khôn ngoan hơn.

Peter phản đối:

- Làm sao được! Hannibal ơi, nếu có xe cảnh sát đến đây hụ còi ồm ồm thì sẽ vỡ kế hoạch hết!

- Bà Dobson sẽ thuyết phục cảnh sát trưởng Reynolds đừng làm lộ liễu quá. Tụi cháu sẽ đi xe đạp về hướng Rocky, Hannibal giải thích với bà Dobson, nhưng khi không thể nhìn thấy tụi cháu nữa, tụi cháu sẽ xuống xe và giấu xe đạp. Rồi tụi cháu sẽ quay lại đây. Những bụi cây mọc ven mạn đồi đủ dày để tụi cháu trốn khỏi mọi ánh mắt, đặc biệt là ánh mắt của những người ở trong Ngôi Nhà Trên Đồi. Cô cứ báo với cảnh sát trưởng Reynolds rằng tụi cháu sẽ ở gần hàng rào trúc đào phía sau nhà. Đó là điểm canh gác lý tưởng.

- Nào! Cô hãy đi ngay đi? Bob gợi ý. Bắt đầu tối rồi.

- Đi Tom ơi! Bà Dobson nói. Nhanh lên.

Hai mẹ con chạy nhanh lên lầu. Ba Thám Tử Trẻ ở lại trong bếp nghe tiếng mở rồi đóng ngăn kéo...

Năm phút sau, Eloise Dobson trở xuống cùng Tom. Hai mẹ con xách vali dồ đồ vội vàng.

- Hay quá! Hannibal kêu. Hy vọng cô không quên gì!

Hannibal cầm lấy vali của bà Dobson trong khi Peter giúp Tom.

- Ta hãy đi nhanh! Bob nói.

Cả nhóm đi về hướng cửa. Đột nhiên khi đi qua trước cửa phòng làm việc của Thợ gốm, bà Dobson dừng lại một chút:

- Tom ơi, bà nói, đừng quên cái hộp.

- Hộp gì ạ? Peter hỏi.

- Tôi có xem qua giấy tờ cha tôi, bà Dobson giải thích. Tôi không muốn để lại những giấy tờ cá nhân của cha. Tôi tìm thấy cái hộp. Nó không chứa gì quan trọng... hình cưới cha mẹ tôi, cọc thư của mẹ tôi viết và vài thư của tôi. Tôi không muốn những thứ này rơi vào tay người lạ.

- Cháu rất hiểu, Hannibal nói.

Tom bước vào phòng làm việc của ông ngoại, rồi trở ra ngay tay cầm hộp.

Peter mở cửa ra. Cả nhóm đi qua giữa hai cái bình đá to tướng ở thềm, khiêng vali đến chiếc xe nhỏ của bà Dobson đậu gần xưởng Thợ gốm.

Hannibal tuyên bố lớn tiếng:

- Cháu rất lấy làm tiếc rằng cô đã quyết định ra đi, thưa cô!

- Hả? Bà Dobson đang nghĩ đến chuyện khác kêu.

- Cô hãy ra về sợ hãi! Hannibal kêu khẽ.

- À, đúng! Bà trả lời khẽ.

Rồi bà nói lớn tiếng:

- Hannibal à, tôi sẽ không ở lại đây thêm giây phút nào nữa! Tôi không tiếp tục sống trong một ngôi nhà có quá nhiều chuyện lạ lùng xảy ra! Phải đi thôi mới ở lại thêm.

Bà mở cốp xe để cho hành lý vào.

- Và nói thật, bà nói lớn và rõ, tôi thật hối hận đã đến đây thăm cha. Thậm chí tôi hối tiếc vì có một người cha. Phải, tôi đã nghĩ đến điều này! Thà mồ côi còn hơn!

Bà cho chiếc vali cuối cùng vào cốp rồi quay sang con trai.

- Tom ơi! Bà kêu. Đưa cho mẹ cái hộp!

Tom đang đưa cái hộp, thì đột nhiên một giọng nói vang lên từ phía xưởng:

- Dừng lại! Đứng yên tại chỗ!

Ba Thám Tử Trẻ và hai mẹ con Dobson ngẩng đầu lại... Khi đó dưới ánh mặt trời lặn, mọi người nhìn thấy “gã câu cá đẹp mã”, tay cầm súng.

- Không ai được nhúc nhích! Farrier nói và chĩa súng vào Eloise Dobson. Cứ đứng yên thì sẽ không bị sao đâu.

- Đường như kế hoạch của cậu bị trục trặc rồi, Peter nói khẽ với Hannibal.

- Đưa cho tôi cái hộp! Farrier ra lệnh. Hay tốt hơn, cứ mở ra và đổ xuống đất.

- Trong đây chỉ có những bức thư cũ gửi cho ông ngoại tôi mà, Tom tuyên bố.

- Mở ra! Farrier vẫn nói. Tôi muốn xem...

- Đừng cãi với con người này, Hannibal nói.

Tom thở dài chịu thua, mở hộp ra, đổ những gì chứa trong hộp xuống đất. Phong bì rơi ra xuống chân Tom.

- Thư! Người câu cá giả danh kêu lên.

- Tôi đã nói mà! Tom la lên. Bộ ông hy vọng thấy gì? Vòng đeo cổ kim cương sao?

Farrier bước một bước lên phía trước, nét mặt tức giận:

- Đồ... ông bắt đầu nói.

Nhưng ông làm chủ được bản thân rồi ra lệnh nữa:

- Bây giờ đến vali! Lấy vali ra khỏi cốp xe, mang vào nhà. Tôi muốn xem trong vali có gì.

Eloise Dobson cúi xuống lượm đồng thư cho trở vào hộp, trong khi ba thám tử và Tom lấy vali ra khỏi xe.

Rồi tất cả đi vào nhà, Farrier đi cuối cùng với khẩu súng trong tay.

Trong tiền sảnh, bốn cậu bé buộc phải trút hết vali xuống nền gạch, trước sự giận dữ của mẹ Tom.

Farrier nhìn mớ hỗn độn bày dưới sàn nhà một hồi, rồi cuối cùng thở dài:

- Vậy là rốt cuộc các người đã không tìm ra...

- Nhưng tìm ra cái gì? Bà Dobson la lên phần nộ cực độ.

- Bộ chị không biết thật à? Farrier hỏi khẽ. Không, dường như chị không biết. Như vậy càng tốt. Thật ra, bà

Dobson dễ thương và thân mến à, chị không tìm thấy gì hết thì càng rất tốt... Bây giờ mọi người xuống tầng hầm!

- Không bao giờ! Bà Dobson phản đối.

-Ồ, xuống chứ! Farrier cam đơn. Tôi đã lục soát tầng hầm rồi. Tường làm bằng gạch chắc chắn và kiên cố, nền trang xi măng, không có chỗ giấu nào. Các người sẽ ở yên đó trong khi tôi tiếp tục tìm kiếm. Dưới tầng hầm không có cửa sổ!

- Vậy chính ông đang lục lạo trong phòng làm việc của Thợ gốm hôm thứ bảy, khi tôi mới đến! Hannibal tố cáo.

- Đúng. Và cậu đã làm gián đoạn công việc của tôi. Hôm đó tôi không tìm thấy gì ngoài một xâu chìa khóa... Bộ chìa khóa dự phòng của nhà. Thợ gốm tử tế quá. Đi nào! Tất cả xuống!

Ba Thám Tử Trẻ và hai mẹ con Dobson băng qua nhà bếp, bước xuống cầu thang dẫn xuống tầng hầm.

- Chỗ này khá tiện nghi, Farrier nhận xét. Thế nào rồi người ta cũng sẽ lo vì không thấy mọi người và sẽ đến giải thoát nhanh mà. Chào nhé!

Nói xong, người câu cá giả danh đóng cửa tầng hầm lại. Chìa khóa xoay trong ổ. Chốt được kéo qua.

- Mình bắt đầu cảm thấy hối tiếc sự đam mê ống khóa của ông ngoại! Tom rên rỉ.

Dưới ánh sáng bóng đèn thông xuống từ trần, Hannibal khám xét hiện trường.

- Không sao, Hannibal nói khẽ. Ở đây cũng đâu có tệ lắm. Cũng may là hắn không trói ta. Farrier cũng tương đối đàng hoàng. Bây giờ hắn có thể thoải mái lục soát trong nhà. Mình hiểu rõ tại sao kế hoạch bị thất bại! Đó là vì cái hộp thư từ... Farrier tưởng trong hộp có chứa kho báu mà hắn đang tìm và sợ cô và Tom ra đi cùng kho báu... Vì vậy mà hắn phải lộ diện. Thật đáng tiếc là cái bẫy của mình không hoạt động được!

- Cậu lầm rồi! Peter thở dài. Cái bẫy đã hoạt động! Nhưng... chính ta bị sập bẫy!

Chương 17: VỤ ẤU ĐẢ LỚN

Dưới tầng hầm, hai mẹ con Dobson và Ba Thám Tử Trẻ không việc gì làm khác ngoài lắng nghe tiếng động mà Farrier gây nên trong nhà khi tìm kiếm. Tiếng đục cho tù nhân biết rằng đang gõ tường sau khi hoàn công lục lạo tủ.

- Hẳn lại vào phòng ông ngoại nữa, Tom lắng tai nghe rồi thông báo. À! Dường như hẳn vừa mới làm rơi tập hồ sơ.

- Cảnh sát có tìm thấy tủ mật phía sau đại bàng không?

- Không, Tom trả lời.

- Tủ mật nào vậy? Eloise Dobson hỏi. Chắc là lại giấu điều gì phải không?

- Không có gì đâu mẹ! Tom giải thích. Chỉ là những kệ chất đầy báo cũ giấu sau tấm sứ trang trí phòng mẹ.

- Ai lại đi giấu báo cũ? Bà Dobson ngạc nhiên kêu. Để làm gì?

- Để làm bọn trộm ngưng cuộc tìm kiếm, và cung cấp cho bọn chúng một cái gì đó để tìm! Hannibal trả lời.

Tiếng vỡ vang lên phía trên.

- Ôi! Trời! Bà Dobson buồn rầu thốt lên. Chắc là cái bình to ở cửa vào.

Nghe tiếng Farrier băng qua tiền sảnh rồi lên cầu thang.

- Chắc chính hẳn gây nên dấu chân lửa! Bà Dobson đột ngột tuyên bố.

- Có lẽ thế, Hannibal gật đầu. Hẳn có xâu chìa khóa, cho phép hẳn ra vào tự do.

- Mấy dấu chân... Tom bắt đầu nói.

- Suyt! Hannibal đưa tay lên ra lệnh.

Tất cả im lặng.

- Không nghe gì, sau một hồi Tom thì thầm.

- Có ai vừa mới thử mở cửa phía sau, thám tử trưởng nói. Nhưng không được.

- Đây chính là cơ may của ta! Eloise Dobson la lên. Hãy cùng nhau hét lên.

- Không, không nên! Bob nhanh miệng khuyên. Farrier không phải là kẻ thù duy nhất của cô. Còn hai người nguy hiểm nữa... những kẻ ở Ngôi Nhà Trên Đồi.

- Những tên dùng ống nhòm rình mò ta à?

- Phải, Hannibal nói. Theo cháu, bọn chúng còn đáng gờm hơn Farrier nhiều. Bọn chúng đã thuê ngôi nhà đồ nát kia vì một lý do rõ ràng: bởi vì nhà đó cao hơn và nhìn xuống nhà cô!

Một lần nữa, Hannibal lại đưa tay yêu cầu im lặng. Có tiếng chân bước phía trên, trong tiền sảnh.

- Farrier quên đóng cửa lại, Peter nói khẽ.

- Tình hình rắc rối lên! Hannibal kêu khẽ rồi rón rén bước lên cầu thang trong tầng hầm để kê tai vào cửa.

Thám tử trưởng nghe tiếng nói khẽ, đưa hai ngón tay lên để ra hiệu rằng có hai nhân vật mới đã xuất hiện.

Những kẻ mới đến bước vào nhà bếp, rồi bỏ ra. Nghe tiếng bọn chúng bước lên lầu. Đột nhiên tiếng động sầm vang lên, tiếp theo đó là tiếng la.

- Phát súng! Hannibal nói.

Không có tiếng la khác, mà có tiếng giọng nói khẽ. Rồi nhiều người bước xuống cầu thang để trở vào nhà bếp. Có tiếng ghế kêu rắc.

- Ngồi yên và đừng động đậy! Giọng đại tá Kaluk ra lệnh.

Hannibal chỉ vừa kịp bước xuống hai bậc, thì cánh cửa tầng hầm mở ra... Hình bóng đồ sộ của đại tá Kaluk hiện trong khung cửa.

- Ủa! Đại tá kêu. Anh bạn Jones của ta kìa! Còn kia là cậu Andy! Mời mọi người bước ra!

Ba Thám Tử Trẻ và hai mẹ con Dobson trở lên nhà bếp. Bà Dobson hoảng sợ la lên một tiếng. Farrier đang ngồi

sụp trên ghế, chậm khăn tay dính máu vào cổ tay phải. Áo vét trắng đẹp của ông cũng bị dính máu.

- Cô đừng lo, đại tá Kaluk nói. Tên vô lại này không bị thương nặng đâu. Tôi chỉ tán thành bạo lực khi thật sự cần thiết. Tôi bắn vào tên này chỉ để không cho hắn bắn vào tôi mà thôi!

Bà Dobson ngồi xuống ghế.

- Tôi nghĩ, bà Dobson nói bằng một giọng run run, rằng ta nên gọi cảnh sát. Ngoài đường có buồng điện thoại công cộng. Tom ơi, con hãy ra đó...

Đại tá Kaluk đưa tay lên ra hiệu phải im lặng, trong khi Demetrieveff ra đứng giữa nhóm người và cánh cửa. Demetrieveff cũng cầm súng trong tay, giống như Farrier cách đây vài phút.

- Xin cô, đại tá Kaluk nói tiếp, hãy cùng chúng tôi xem tên này, - đại tá chỉ Farrier - như một nhân vật không quan trọng. Tôi không biết hắn đang lang vãng trong vùng. Nếu không tôi đã sắp xếp để hắn không quấy rầy cô.

- Dường như đại tá và ông Farrier là bạn cũ của nhau! Hannibal nhanh miệng nhận xét. Hay đúng hơn là kẻ thù cũ?

Đại tá Kaluk phá lên cười, tiếng cười nghe chói tai.

- Kẻ thù cũ hả? Ôi! Tên này không đáng là kẻ thù của tôi! Hắn thuộc loại lưu manh tầm thường nhất! Một tên trộm!... Cô biết không, đại tá vừa nói tiếp vừa ngồi xuống cạnh bà Dobson, nghe tôi buộc tôi phải nắm tất cả những chuyện này. Ở Karathie tôi lãnh đạo cảnh sát quốc gia. Chúng tôi có hồ sơ về tên vô lại này. Khi thì hắn tự xưng là Smith, khi thì hắn lấy tên là Farrier, khi thì tên là Faliferro. Hắn là tên trộm nữ trang.

- Nhưng trong nhà này làm gì có nữ trang! Bà Dobson kêu. Hắn vào đây làm gì?

- Thưa cô, từ sân hiên, chúng tôi đã thấy hắn làm phiền cô, nên chúng tôi đến cứu giúp cô.

- Tôi rất cảm ơn các ông. Nhưng phải báo cảnh sát thật nhanh...

- Khoan đã, thưa cô. Xin phép cho tôi tự giới thiệu. Tôi là đại tá Kaluk.

- Còn tôi là bà Dobson. Đây là Tom, con trai tôi.

- Cô có phải là bạn của Alexis Kerenov không?

Người phụ nữ trẻ ngạc nhiên lắc đầu.

- Đây là lần đầu tiên tôi nghe cái tên này!

- Ông còn được gọi là Thợ gổm, - đại tá Kaluk nói rõ. Cô có phải là bạn của Thợ gổm không, thưa cô?

Gương mặt của người phụ nữ hồng lên.

- Có, - bà nói.

Kaluk mỉm cười.

- Thưa cô, tôi e rằng cô không chịu nói hết sự thật cho tôi. Cô đừng quên rằng, qua chức vụ tôi, tôi rất rành chuyện hỏi cung người ta và nắm được một số lời nói tinh tế. Xem nào... cô có thể cho tôi biết làm cách nào mà cô đã bắt được quan hệ với kẻ được biết dưới tên Thợ gổm không?

- Ờ... thì... bằng thư từ. Ông hiểu không, chúng tôi viết thư cho nhau và...

- Qua trao đổi thư từ, Hannibal nhanh nhẹn ngắt lời, Thợ gổm đã mời bà Dobson cùng con trai về nhà ông.

Đại tá Kaluk trừng mắt nhìn.

- Im! Đừng tưởng tôi sẽ tin những lời tầm bậy! Người phụ nữ này viết thư cho một ông già làm đồ gổm và chuyện trao đổi thư từ này hấp dẫn đến nỗi người phụ nữ lên đường đến Rocky rồi bước vào ngôi nhà này đúng ngày chủ nhà biến mất ạ? Bộ tưởng tôi ngốc lắm sao!

Trong khi xảy ra cuộc tranh luận ngắn này, Eloise Dobson đã kịp bình tĩnh lại:

- Chính ông hãy im đi! Bà la lên. Làm sao ông cả gan hỏi cung tôi như thế. Tôi không cần biết Farrier có phải là tên trộm hay không. Anh ấy đang bị mất máu và cần bác sĩ...

Đại tá Kaluk liếc nhìn người câu cá giả danh. Thật ra hẳn cũng không bị thương nghiêm trọng lắm.

- Thưa cô, cô dễ mũi lòng quá. Chúng tôi sẽ lo cho tên này ngay khi cô trả lời cho tôi. Xem nào, cô làm quen với Thọ gồm bằng cách nào?

- Đó không phải là việc của ông! Bà Dobson tức giận la lên. Nhưng nếu ông muốn biết thì...

- Thưa cô! Hannibal la lên bằng giọng nài nỉ.

- Thì ông ấy là cha tôi! Bà Dobson nói hết. Phải, Thọ gồm là cha tôi, nhà này là của ông. Còn nếu ông cứ tiếp tục...

Bà Dobson bị ngắt lời bởi tiếng cười đắc thắng của đại tá. Đại tá Kaluk quay sang Demetrieveff.

- Anh Demetrieveff thân mến à, đúng là bắt được cá to! Cô đây là con gái của Alexis Kerenov!

Rồi ông cúi xuống bà Dobson đang chưng hửng:

- Và bây giờ, đại tá nói, cô sẽ nói cho tôi biết điều tôi muốn biết chứ?

- Thế ông muốn biết điều gì?

- Có một vật... một vật nhân dân tôi, đại tá Kaluk tuyên bố. Cô hiểu tôi nói đến cái gì chứ?

- Tôi không hiểu gì cả. Tôi hoàn toàn không hiểu ông muốn nói gì.

Một lần nữa Hannibal lại can thiệp:

- Bà Dobson không biết gì cả, Hannibal mạnh dạn khẳng định. Cô hoàn toàn không biết gì... Thậm chí cô không biết có một đất nước tên Karathie.

- Cậu có chịu im không! Đại tá Kaluk nạt.

- Nhưng Hannibal nói đúng! Eloise Dobson kêu. Tôi không hiểu ông đang nói gì. Tôi chưa bao giờ nghe nói đến cái tên Alexis Kerenov kia. Cha tôi tên là Alexander Potier.

- Thế ông ấy không cho cô biết về bí mật của ông à?

- Bí mật hả? Bí mật gì? Bà Dobson chưng hửng hỏi lại.

- Thật là buồn cười! Đại tá Kaluk hét lên. Tất nhiên là ông ấy phải nói hết cho cô biết! Đó là nghĩa vụ của ông

mà. Và cô phải khai ra... ngay lập tức!

- Tôi không biết gì, bà Dobson lặp lại.

- Demetrieveff! Đại tá Kaluk gần như rú lên, giận dữ tột độ. Phải làm cho cô ấy nói!

Demetrieveff bước đến gần bà Dobson.

- Ê! Tom la lên rồi chạy đến để bảo vệ mẹ. Đừng đụng đến mẹ tôi!

Demetrieveff xô đẩy Tom ra.

- Anh hãy nhốt hết mấy thằng nhóc này xuống hầm! Đại tá Kaluk ra lệnh. Sau đó ta sẽ lo cô này, cô có vẻ khá cứng đầu đấy!

Chính Peter phát động vụ ẩu đả...

- Xuống hầm à! Peter la lên. Không bao giờ!

Bob và Peter đang đứng gần Demetrieveff. Cả hai tấn công không cần hội ý trước. Peter chụp lấy khẩu súng của hắn, trong khi Bob đột ngột cúi xuống ôm lấy hai chân hắn.

Demetrieveff ngã xuống đất, trong khi vũ khí của hắn tự bắn lên một phát vô hại lên trần nhà.

Phát súng này được tiếp theo bằng một phát súng khác, to hơn và cũng bay lên trần nhà. Lần này là một phát súng chỉ thiên cảnh cáo, do một người vừa mới bước vào từ cửa sau bắn...

Thợ gốm đang đứng đó, trong khung cửa, tay cầm một khẩu súng to còn bốc khói.

- Không ai được nhúc nhích! Thợ gốm ra lệnh.

Hannibal đang đứng nửa đường giữa tầng hầm và ghế của Kaluk và đứng yên ngay, từ bỏ ý lao vào đại tá Kaluk như dự kiến.

Đại tá Kaluk cũng ngồi yên tại chỗ. Peter và Bob sửng sốt trước sự xuất hiện của Thợ gốm, như bị hóa đá tại chỗ...

Tom hoàn hồn trước tiên.

- Ông ngoại! Tom vui vẻ reo.

Thợ gốm bước đến mẹ con Tom.

- Chào Tom, ông nói. Eloise con, cha xin lỗi vì đã gây bao nhiêu rắc rối cho con và cháu...

Đại tá Kaluk định lợi dụng nỗi xúc động của Thợ gốm để lật ngược tình thế và gồng người lên để phóng ra khỏi ghế. Nhưng Thợ gốm phát hiện kịp và chĩa súng vào hắn.

- Kaluk, ngồi yên! Thợ gốm ra lệnh. Khẩu súng này có đạn, đừng quên! Nếu ông chống cự, thì tôi sẽ sẵn sàng nã hết đạn vào đầu ông.

Đại tá Kaluk ngồi sụp xuống ghế trở lại.

- Hannibal! Thợ gốm nói tiếp. Xin cậu đi thu gom hết mọi vũ khí được không? Cậu hãy bắt đầu lấy súng của anh bạn của đại tá trước. Nó nằm dưới sàn kia. Rồi cậu hãy lục soát người đại tá. Tôi tin chắc cậu cũng sẽ tìm thấy một khẩu súng. Đại tá luôn có vũ khí trên người...

- Tuân lệnh ông Thợ gốm! Hannibal vui vẻ trả lời.

Rồi Hannibal chỉnh lại:

- Ý cháu định nói... ông Kerenov!

Chương 18: VƯƠNG MIỆN KARATHIE

Tuân lệnh Thợ gốm, Hannibal lượm khẩu súng của Demetrieveff. Rồi thám tử trưởng lục soát đại tá Kaluk, tìm ra thêm hai khẩu súng: súng của đại tá và súng của Farrier.

- Hannibal, cậu bỏ súng vào tủ, khóa lại, rồi đưa chìa khóa cho tôi!

Chỉ sau khi cho chìa khóa vào túi áo dài trắng rồi, Thợ gốm mới bớt căng thẳng. Phần mình, Eloise Dobson cũng giảm áp lực thần kinh và bắt đầu khóc khế.

- Thôi nào, con ơi! Thợ gốm nói. Bây giờ xong hết rồi. Cha đã không ngừng theo dõi bọn cướp này từ khi con đến. Cha sẽ không bao giờ để cho bọn chúng chạm đến một sợi tóc trên đầu con.

Bà Dobson đứng dậy khỏi ghế, chạy vào lòng cha. Thợ gốm nhanh tay chuyển khẩu súng cho thám tử trưởng.

- Cha biết con bị sốc khi nhìn thấy cha, Thợ gốm nói tiếp và chỉ cách ăn mặc của mình. Nhưng biết làm sao bây giờ, cha là người kỳ quặc mà!

Trong khi hai cha con xúc động ôm hôn nhau, đại tá Kaluk lăm băm một cái gì đó bằng tiếng Karathie.

- Ông làm ơn nói tiếng Anh dùm, Thợ gốm nói. Tôi đã sống ở Hoa Kỳ lâu quá rồi, nên hầu như đã quên tiếng mẹ đẻ.

Đột nhiên ông nhìn thấy “gã câu cá đẹp mã”.

- Ủa! Ông kêu lên. Ai vậy?

- Ôi! Một tên trộm tầm thường, Kaluk nói.

- Thưa ông ngoại, ông này tên là Farrier, Tom giải thích. Hannibal nghĩ rằng chính hắn tìm cách đuổi mẹ và cháu ra khỏi nhà bằng cách hù dọa.

- Hù dọa? Bằng cách nào?

- Nhiều lần, dấu chân lửa đã xuất hiện, Hannibal nói. Ở nhiều nơi khác nhau. Kìa... nhìn đi! Ông có thấy chỗ thảm nhựa bị cháy gần tầng hầm không? Thấy rõ dấu chân.

- Dấu chân lửa hả? Tôi nhận thấy ông Farrier đã dàn dựng khác công phu. Vậy là ông ta có nghe nói đến con ma trong gia đình chúng tôi à? Hannibal ơi, tại sao con người này lại bị chảy máu?

- Ông bị đại tá Kaluk làm bị thương bằng súng.

- Vậy kẻ này toan hù dọa con gái tôi và Tom à?

- Ông không có bằng chứng! Farrier cầu nhàu.

- Hẳn giữ bộ chìa khóa thứ nhì của ông, Hannibal nói.

- Tôi nghĩ phải gọi cảnh sát trưởng Reynolds, Thợ gốm quyết định. Eloise ơi, cha thật đáng trí quá. Cha quá bận canh giữ Kaluk đến nỗi quên canh giữ ngôi nhà chính mình.

Đại tá Kaluk sững sờ nhìn Thợ gốm:

- Tôi nghe có rõ không hả Alexis Ông theo dõi tôi à?

- Tôi theo dõi ông, trong khi ông theo dõi con gái tôi.

- Tôi có thể hỏi ông thời gian này ông trốn ở đâu không?

- Ngay phía trên nhà xe chỗ ông ở... tại Ngôi Nhà Trên Đồi, Thợ gốm trả lời ngắn gọn. Trên đó có một phòng nhỏ không được sử dụng nữa.

- Tôi hiểu, đại tá Kaluk thở dài. Tôi già rồi, nên không thận trọng như xưa.

- Có lẽ thế, Thợ gốm mỉm cười đáp. Hannibal, bây giờ ta hãy gọi cảnh sát để rước đám này đi cho nhanh.

- Khoan đã, Alexis! Đại tá Kaluk nói. Trước tiên cần phải giải quyết vấn đề nữ trang... số nữ trang đã bị lấy đi của chủ nhân hợp pháp cách đây đã nhiều năm rồi.

- Chủ nhân hợp pháp là dòng họ Azimov, Thợ gốm đáp. Tôi có nghĩa vụ cất giữ số nữ trang này để hoàn lại cho họ.

- Dòng họ Azimov đã bị tru di rồi, đại tá Kaluk khẳng định.

- Láo! Thợ gốm la lên. Nicholas không chết ở lâu đài Madanhoff. Chúng tôi đã trốn đi cùng một lúc. Chúng tôi hẹn gặp nhau ở Hoa Kỳ. Chúng tôi đã thỏa thuận với nhau hết rồi! Tôi phải gửi cho ông bức thông điệp. Tôi đã chờ.

- Tội nghiệp Alexis! Đại tá Kaluk thở dài. Ông đã bỏ phí cả cuộc đời để chờ đợi... một cách vô ích. Nicholas không hề vượt qua nổi biên giới Karathie. Ông đã bị nhận dạng và...

Đại tá Kaluk ngưng nói, rút ra một tấm hình đưa cho Thợ gốm. Thợ gốm nhìn hình suốt một phút rồi cuối cùng cà lăm:

- Bị ám sát! Bọn chúng đã ám sát ông! Nicholas... bị giết hại!

- Tôi đã không ngăn cản được việc này, đại tá Kaluk nói và lấy lại tấm hình. Chính tôi cũng chỉ hay tin khi tấn bi kịch đã xảy ra xong... Đó là định mệnh... Hay công lý của chúa trời... Ai biết được? Triều đại Azimov đã bắt đầu bằng máu rồi kết thúc bằng máu. Nhưng ta đã đến đoạn chấm dứt của lịch sử, Alexis à. Ta hãy nói về ông... Ông đã dành cả cuộc đời để chờ đợi Nicholas... Chờ đằng sau những cánh cửa khóa kỹ... núp dưới chiếc áo dài kỳ quặc và bộ râu dài... cách ly khỏi gia đình. Tôi đoán chắc là ông đã không hề nhìn thấy con gái mình lớn lên, đúng không?

- Không... Thợ gốm buồn rầu gật đầu thừa nhận.

- Chỉ vì một cái vương miện, đại tá Kaluk nói tiếp. Phải, bao nhiêu hy sinh chỉ vì một chiếc vương miện mà không còn ai có thể đội được nữa!

- Ông muốn gì? Thợ gốm thở dài nói.

- Tôi muốn mang vương miện về Madanhoff, đại tá nói. Nay vương miện thuộc về nhân dân Karathie. Chỗ của nó là Viện bảo tàng quốc gia. Đó là điều mà nhân dân mong muốn và là điều mà các đại tá đã hứa với nhân dân suốt từ đầu.

- Một lời hứa lố bịch.

- Tôi biết. Nhưng đã có lời hứa và phải giữ lời hứa. Không được để nhân dân thất vọng.

- Đồ nói láo, đồ hèn hạ, đồ sát nhân! Thợ gốm gầm lên. Vậy mà ông nói đến chuyện giữ lời hứa!

- Ngày nay tôi đã là một ông già, Alexis à. Và ông cũng vậy! Dân Karathie đang sống yên bình và hạnh phúc. Dân đã quên dòng họ Azimov. Mà dân cũng không hề yêu kính gì dòng họ này. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ông từ chối không trao cho tôi chiếc vương miện? Ông sẽ tự hạ thấp mình thành một tên trộm, Alexis à, ông hãy trả cho tôi vương miện đi. Ta hãy chia tay nhau với tư cách là bạn bè.

- Ta không bao giờ có thể là bạn của nhau.

- Vậy thì ít nhất cũng hãy cố gắng không là kẻ thù của nhau nữa... Vả lại, Alexis ơi, nếu ông giữ vương miện, thì ông sẽ làm gì với nó? Tôi đã nói là vương miện thuộc về nhân dân Karathie. Ông hãy nhớ rằng Nicholas không còn nữa!

Thợ gốm im lặng hồi lâu.

- Được rồi! Cuối cùng Thợ gốm rung mình nói. Tôi sẽ đi lấy cho ông chiếc vương miện đó.

- Vương miện không có đây à? Đại tá Kaluk hỏi.

- Có chứ. Chờ tôi.

- Ông Thợ gốm ơi! Hannibal kêu.

- Sao hả cậu?

- Ông có muốn cháu thay ông đi lấy không ạ? Vương miện nằm bên trong bình, phải không ạ?

- Cậu thông minh lắm, Hannibal à. Đúng, vương miện nằm trong cái bình. Cậu đi đi!

Hannibal chạy ra, rồi trở lại cùng một cái gói khá to. Thám tử trưởng đặt xuống bàn.

- Mở ra đi! Thợ gốm nói.

- Phải! Mở ra đi! Đại tá Kaluk tán thành.

Hannibal xé giấy ra, rồi dỡ mấy lớp vải mềm ra. Khi đó xuất hiện một chiếc vương miện lộng lẫy bằng vàng khối

cẩn đá lazulit, trên đỉnh là một viên hồng ngọc to tướng, và trên đó là một con đại bàng hai đầu với mỏ bằng sứ.

- Vương miện hoàng đế Karathie! Bob thốt lên.

- Nhưng... mình tưởng vương miện đang nằm trong Viện bảo tàng quốc gia Madanhoff mà! Peter kêu.

- Vương miện trưng bày ở Viện bảo tàng chỉ là một bản sao thôi, - đại tá Kaluk giải thích và kính cẩn nhìn vương miện. Một bản sao khá khéo... Nhưng mặc dù đã lừa được mọi người cho đến nay, có vài người bắt đầu nghi ngờ rồi. Chính vì vậy mà vương miện thật cần phải quay về vị trí của nó bên kia khẩn cấp...

Hannibal liếc nhìn “gã câu cá đẹp mã”, không còn gì đẹp mã nữa: ít ra thì hắn đã không bị lừa. Hắn đã đoán biết sự thật.

- Cho dù vương miện thật có về đến đó đi nữa, Farrier đột ngột lên tiếng, chỉ cần một trong những người có mặt ở đây tối nay mở miệng, là người dân Karathie sẽ mất lòng tin vào ông. Dân sẽ không tha thứ cho sự lừa dối. Dân sẽ oán giận ông vì đã lừa gạt họ.

- Ông cứ nói, - đại tá Kaluk nói. Sẽ không có ai tin ông.

Nói xong, đại tá Kaluk nhanh tay gói vương miện lại, nhét gói dưới nách. Rồi đại tá đưa tay cho Thợ gốm. Thợ gốm quay đi chỗ khác.

- Tùy ông thôi, Alexis à, đại tá Kaluk nói. Có lẽ ta sẽ không bao giờ còn gặp lại nhau nữa. Tôi chúc ông hạnh phúc.

Nói xong, đại tá Kaluk bước ra, Demetrieveff không tươi cười lẩm đi theo.

- Hannibal! Thợ gốm nói. Tôi nghĩ bây giờ cậu có thể gọi cho cảnh sát.

Chương 19: NHỮNG ĐIỀU LÀM RÕ THÊM

Một tuần lễ sau, ông Alfred Hitchcock, nhà đạo diễn lừng danh, đang ngồi ở bàn viết và, trước mặt Ba Thám Tử Trẻ, ông đang xem tập ghi chép dày mà Bob đã tích lũy được về Thợ gốm và bí mật tuyệt diệu của ông.

- Vậy, ông Alfred Hitchcock nói, vương miện triều đại Azimov được giấu trong bình, để bên thêm cửa, ở ngoài nhà Thợ gốm! Suốt mùa hè, hàng trăm người đi ngang qua, mà không ngờ mình đi sát bên một kho báu. Chắc là chính tên trộm Farrier cũng đã đi qua đó mấy lần, khi đến nhất hai mẹ con Dobson.

- Hẳn có khai là đã thử mở một bình ra, Hannibal giải thích. Nhưng hẳn không thể đứng lâu trước đó. Hẳn phải làm nhanh. Mà hẳn lại hoạt động ban đêm và không dám bật đèn pin. Nên hẳn không để ý con đại bàng chỉ có một đầu nhìn sang phải. Mà khác với thường lệ, nắp bình lại vặn theo chiều kim đồng hồ, tức là quay sang phải. Con đại bàng chỉ có một dấu hiệu đối với Nicholas: nó chỉ rằng vương miện được giấu gần đó. Alexis và hoàng tử đã thỏa thuận trước với nhau như vậy.

- Vậy là Alexis Kerenov đã định trước là sẽ làm nghề gốm à? Ông Alfred Hitchcock hỏi.

- Nghe nói không, Bob giải thích. Nhưng ông là nghệ nhân và ông phải kiếm ăn bằng cách này hay cách khác. Dù sao, ông vẫn có thể tìm ra nhiều cách để xen một con đại bàng một đầu giữa nhưng con đại bàng hai đầu khác: sơn hay vẽ lên tường, chẳng hạn.

- Hay thêu trên thảm tường, - đến lượt Peter gợi ý.

- Còn về Farrier, ông Alfred Hitchcock nói tiếp, các cậu viết rằng hẳn đã bị cảnh sát trưởng Reynolds bắt với tội trạng xâm nhập nhà tư và tội hành hung. Đó chỉ là những tội trạng nhỏ. Tôi không nghĩ hẳn sẽ ngồi tù lâu.

- Có thể là sẽ lâu, Hannibal đáp. Người ta vừa mới phát hiện ra rằng những trang phục đẹp đẽ của hắn được mua bằng thẻ tín dụng ăn cắp. Tội này thì phải đền tội nhiều hơn...

- Ở nước ta, ông Alfred Hitchcock nói, người ta không ưa những kẻ lừa đảo.

- Cháu đã thấy nghi Farrier ngay từ đầu, Hannibal khẳng định. Chiếc xe cũ kỹ không hợp với trang phục đẹp đẽ. Bác có biết rằng hắn chỉ có một cent trong túi không? Thậm chí hắn đã không thanh toán được tiền phòng. Do Thọ gồm cảm thấy hơi có trách nhiệm về món nợ của hắn, nên chính ông đã trả hóa đơn phòng trọ cho hắn.

- Ông rộng lượng quá, Alfred Hitchcock nói khẽ.

- Cảnh sát trưởng Reynolds đã tìm ra hóa chất mà Farrier dùng để tạo ra dấu chân lửa, - đến lượt Bob giải thích. Chất này được giấu trong cốp xe hắn. Cảnh sát trưởng Reynolds không chịu cho tụi cháu biết công thức và cũng không báo cho báo chí biết. Ông nói là “để cho người ta khỏi nảy ra ý xấu”.

- Ông hành động rất khôn ngoan!

- Farrier, Hannibal nói tiếp, đã từng ngồi nhà đá rồi. Hắn nổi tiếng trong giới cảnh sát như một tên trộm nữ trang khéo. Thậm chí quá nổi danh, theo lời cảnh sát trưởng Reynolds. Chỉ cần hắn xuất hiện đâu đó là cảnh sát nghi ngờ để ý ngay. Hắn bị mê hoặc bởi nữ trang. Trước đó hắn làm việc ở một cửa hàng bán nữ trang kiểu lạ ở Los Angeles, rồi mới nảy ra ý đến đây.

- Chắc là ảnh Thọ gồm xuất hiện trong tạp chí Westways thu hút hắn đến hả? Ông Alfred Hitchcock hỏi.

- Dạ không, thưa bác. Hắn đã kể tụi cháu nghe làm thế nào hắn đánh hơi được vương miện đang ở đây... Hắn tâm sự với tụi cháu trong khi chờ cảnh sát đến, lúc còn ở trên nhà Thọ gồm... Hắn giải thích rằng hắn có thói quen đọc các tin nhắn cá nhân đăng trong tờ Los Angeles Times. Từ khá lâu, hắn đã nghi rằng chiếc vương miện trưng bày ở viện bảo tàng Mandanhoff chỉ là bản sao.

Đừng quên rằng tên này là chuyên gia về nữ trang quý. Hắn đã tìm hiểu về lịch sử Karathier và biết rằng Alexis Kerenov, người chính thức canh giữ vương miện, đã biến mất. Khi đọc tin nhắn trong báo Times, hắn đã nhớ đến hoàng tử Nicholas, được giả thiết là đã tự treo cổ lúc cách mạng xảy ra. Hắn tự hỏi xem “tin nhắn cá nhân” này có thể có liên quan đến vương miện Karathie hay không. Hắn chịu khó mua thêm các báo Chicago và New York và cũng tìm thấy tin nhắn giống như vậy. Thế là hắn đến Rocky để thăm dò, hắn tham quan xưởng Thợ gốm cùng với du khách, rồi nhìn thấy...

- Mặt dây chuyền với đại bàng hai đầu, Alfred Hitchcock nói hết câu. Đây là một điều tôi không hiểu nổi. Tại sao Alexis Kerenov đeo cho mọi người thấy một mặt dây chuyền như thế?

- Chính Thợ gốm cũng thừa nhận rằng như vậy thật điên rồ! Hannibal nói. Nhưng ông cảm thấy cô đơn và con đại bàng hai đầu gợi cho ông những kỷ niệm êm dịu. Mà rất ít khả năng có người Karathie đến Rocky một ngày nào đó... trừ phi được mời đặc biệt. Mà tin nhắn mà ông cho đăng báo hằng năm, cùng ngày, chỉ dành riêng cho Nicholas. Chỉ có Nicholas mới hiểu được. Hai chàng thanh niên – Alexis và Nicholas – đã cùng nhau chạy thoát khỏi lâu đài Madanhoff. Rồi hai người đã chia tay nhau với lời hứa rằng sẽ tìm lại nhau tại Hoa Kỳ. Alexis sẽ cho đăng tin một lần mỗi năm, đúng ngày kỷ niệm cách mạng, cho đến khi Nicholas đến tìm mình. Nếu có chuyện xảy ra cho Alexis trước khi Nicholas kịp đến, thì hoàng tử Karathie chỉ cần tham khảo các số báo của những năm trước để biết bạn mình đã trốn đến thành phố nào. Khi ấy, ông chỉ cần đến thành phố đó và đi tìm một con đại bàng một đầu, lạc giữa những con đại bàng hai đầu khác.

- Hừm! Alfred Hitchcock kêu. Kế hoạch của hai người bạn phụ thuộc quá nhiều vào sự may mắn! Đúng là hai người không có thời gian để bàn bạc nhiều. Cuộc cách

mạng đang bùng nổ xung quanh... Thế là ông Alexis tội nghiệp đã chờ suốt cả đời.

- Còn Nicholas thì không hề rời khỏi nước.

Trên hình mà đại tá Kaluk đưa cho Thợ gốm xem có cái gì vậy? Alfred Hitchcock hỏi.

- Ông ấy không nói, Peter thở dài. Chắc là đáng buồn.

- Dù sao hình đó chứng minh rằng Nicholas đã chết thật rồi, Hannibal nói thêm.

- Chắc hình đó đã gây sốc mạnh đối với Thợ gốm, Alfred Hitchcock nhận xét. Nhưng sau bấy nhiêu năm, đáng lẽ ông phải hiểu rằng chờ đợi cũng hoài công thôi.

- Cháu nghĩ rằng ông đã hy vọng cho đến cùng rằng Nicholas sẽ xuất hiện và dòng họ Azimov lại lên ngôi trở lại, Bob nói.

- Nếu được như vậy, Peter mỉm cười nói, thì Thợ gốm lại trở thành công tước Malenbad trở lại... còn bà Dobson sẽ được làm bà tùy tùng ở triều vua. Không hiểu, - Peter mỉm cười nói thêm, mẹ của Tom có thích thú với vinh dự này hay không.

- À, mà cô ấy có tha thứ cho cha không? Alfred Hitchcock hỏi.

- Có chứ! Bob nói. Bà Dobson và Tom sẽ ở lại với ông hết mùa hè.

- Hai người Karathie đã đi rồi à?

- Dạ, đi rồi, ngay từ lúc cầm vương miện trong tay, Hannibal giải thích. Về phía họ, thì dễ dàng đoán ra rằng chính tấm hình của Thợ gốm đã thu hút họ đến Rocky. Chắc hẳn họ đã thuê Ngôi Nhà Trên Đồi nhằm tiến hành chiến tranh lạnh chống lại Thợ gốm và buộc ông chịu thua. Chắc là họ rất thất vọng khi thấy người họ quan tâm biến mất và một phụ nữ và một đứa trẻ lại ở trong nhà. Tuy nhiên họ vẫn tiếp tục theo dõi hiện trường. Nhờ vậy họ đã thấy Farrier ngăn không cho mẹ con Dobson ra đi. Khi đó họ đã vội ra tay để đảm bảo chiếc vương miện không lọt khỏi tay họ.

- Theo cháu, Bob nói, đại tá Kaluk đã được phái đến Rocky vì xưa kia ông có biết Alexis Kerenov và có thể nhận dạng, hơn là Demetrieveff. Quả thật, đại tá đã nhận ra Thợ gốm bất chấp bộ râu và mái tóc bạc. Và Thợ gốm cũng nhận ra ông!

- Câu chuyện Thợ gốm và dấu chân lửa, Peter nói, là ý tưởng cho một bộ phim khá chứ, bác thấy sao?

- Đúng... Nhưng này... Vẫn còn một vụ bí ẩn nhỏ chưa được làm rõ. Tiếng động trong ống nước, khi vòi nước đều khóa, từ đâu mà có?

- Nguyên nhân chính do Thợ gốm, - Hannibal giải thích. Ông ngủ ở Ngôi Nhà Trên Đồi, nhưng lại không thể làm vệ sinh, vì căn phòng nhỏ đó không có nước. Khi đó, ông lén lút xuống sân nhà mình để rửa mặt ở vòi nước bên ngoài. Ông không muốn bà Dobson biết ông ở đâu, vì ông cho rằng bà biết càng ít càng tốt. Hai người Karathie không thể nhìn thấy ông, vì vòi nước này nằm ở sân sau nhà, không thể thấy được từ Ngôi Nhà Trên Đồi. Chính vì vậy mà hai người không phát hiện ra Farrier đang qua lại bằng cửa sau. Hàng rào trúc đào che mắt tầm nhìn.

- Nhưng lần đầu tiên, làm thế nào Farrier đột nhập được vào trong nhà... để lấy bộ chìa khóa?

- Do bất cẩn, hôm đó Thợ gốm quá lo nghĩ nên đã quên khóa cửa nhà. Farrier không hề bỏ chìa. Chính nhờ vậy mà hắn đã kể với cảnh sát trưởng Reynolds một câu chuyện không tin nổi: hắn tình cờ xoay thử tay cầm trên cửa và đã vào nhà “chỉ để tham quan”. Chỉ về sau, khi thấy bà Dobson hất hủi hắn, nên hắn đã quyết định trả thù bằng cách tạo ra dấu chân lửa để làm bà sợ.

- Và cảnh sát tin chuyện này à? Alfred Hitchcock chứng hững hờ.

- Tất nhiên là không! Nhưng do không ai bắt bẻ được hắn, nên không thể chứng minh được rằng Farrier nói láo.

- Thêm một chuyện nữa, ông Alfred Hitchcock hỏi. Có kẻ đã bắn vào các cậu khi các cậu đang đi xuống đồi. Có phải là Farrier không?

- Không phải, Bob trả lời. Đó là Thợ gốm! Ông đã xin lỗi tội cháu cả ngàn lần. Mục đích của ông là làm cho tội cháu sợ, để tội cháu không điều tra chỗ mấy người Karathie nữa, vì ông cho rằng bọn chúng nguy hiểm. Ông có một khẩu súng cũ chỗ ông dự trữ thức ăn. Nhờ vậy mà ông luôn có sẵn súng khi cần.

- Thế bác nghĩ sao ạ? Peter hỏi lại trở về với chủ đề đang quan tâm. Bác có nghĩ câu chuyện này có thể dựng thành một bộ phim hay không?

- Hừm! Không có chuyện tình éo le nào kết thúc có hậu... Nhưng do Alexis Kerenov, công tước xứ Malenbad, cuối cùng đã gặp lại được con gái, thì có thể nói rằng câu chuyện kết thúc có hậu... ông Alfred Hitchcock đánh giá. Để xem có thể làm gì được...

- Kết cuộc còn hay hơn bác nghĩ nữa, Hannibal cười tuyên bố. Bà Dobson nấu ăn rất ngon. Thợ gốm bắt đầu lên cân rồi. Ngoài ra, ông có lên Los Angeles để mua sắm ít quần áo: bộ complet, sơ mi, giày... Ông dự định sẽ đi cùng con gái để gặp mặt con rể. Khi quay về ông sẽ không còn vẻ bề ngoài kỳ quặc nữa.

- Thím Mathilda sẽ hài lòng! Peter nói.

- Nhưng mình thì buồn, Hannibal thở dài. Mất Thợ gốm thời xưa, là mất đi chút ít tính dân gian của thành phố Rocky!

----- HẾT -----